

การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

ปริญญาณิพนธ์
ของ
พนัส นาคบุญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
เมษายน 2550

การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

ปริญญาณิพนธ์
ของ
พนัส นาคบุญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
เมษายน 2550
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร. ชนม์ชกรณั วรอินทร์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ท่านทั้งสองได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษาแนะนำในการจัดทำงานวิจัยนี้ทุกขั้นตอน อีกทั้งทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ในการทำงานวิจัยด้านการศึกษาพิเศษและรู้ถึงคุณค่าของงานวิจัยที่จะช่วยให้การทำงานในด้านการพัฒนาเป็นไปอย่างมีคุณค่ามากขึ้น และท่านทั้งสองยังเป็นแบบฉบับของอาจารย์ที่ทุ่มเทให้กับศิษย์ ตลอดจนให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ และ อาจารย์ ดร.ศิริวิมล ใจงาม ที่กรุณาได้รับเป็นคณะกรรมการสอบในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์วิราพร พงศ์อาจารย์ รองศาสตราจารย์ทิพย์สุดา นัยทรัพย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรอนงค์ อิงคะสุวณิชัย และอาจารย์ ดร.ศิริวิมล ใจงาม ที่กรุณาให้คำแนะนำ ข้อคิด แก่ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการสร้างเครื่องมือ และเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 คณะครู และนักเรียนโรงเรียนโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 คณะครูและนักเรียนโรงเรียนพิษณุโลกปัญญานุกูล ที่กรุณาอำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือในการศึกษาทดลอง พัฒนาเครื่องมือ และเก็บข้อมูลครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เตือนใจ เกียวซี ที่ให้โอกาส ข้อแนะนำ ในการทำวิจัย ตลอดจนให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ญาติพี่น้อง พี่ๆ น้องๆ เพื่อนๆ ของผู้วิจัยทุกท่าน ที่เป็นกำลังใจด้วยดีตลอดมา

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่มีได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน และเป็นกำลังใจจนปริญญานิพนธ์สำเร็จสมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดา มารดา ที่อบรมเลี้ยงดู ให้ความรักและโอกาสทางการศึกษา และครู อาจารย์ ทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ อบรมสั่งสอนแก่ผู้วิจัย ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้กำลังใจและกำลังใจที่ดียิ่งตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	บทนำ..... 1
	ภูมิหลัง..... 1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย..... 5
	ความสำคัญของการวิจัย..... 5
	ขอบเขตของการวิจัย..... 5
	ประชากรที่ใช้ในการวิจัย..... 5
	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย..... 5
	ตัวแปรที่ศึกษา..... 5
	ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย..... 5
	นิยามศัพท์เฉพาะ..... 6
	กรอบแนวคิดในการวิจัย..... 7
	สมมุติฐานในการวิจัย..... 7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 8
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 9
	ความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน..... 9
	การแบ่งระดับการได้ยิน..... 10
	ลักษณะพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.... 12
	พัฒนาการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน..... 13
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.... 15
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนประโยค..... 16
	ความหมายของการเขียนประโยค..... 16
	ความสำคัญของการเขียนประโยค..... 17
	โครงสร้างประโยคในภาษาไทย..... 19
	รูปประโยคในภาษาไทย..... 21
	ชนิดประโยคในภาษาไทย..... 23
	การเรียนการสอนในรูปแบบการเขียนประโยค..... 25
	ลักษณะการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 27
	ข้อบกพร่องการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 28
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนประโยค..... 28

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ) เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก.....	30
ความหมายของแบบฝึก.....	30
ความสำคัญของแบบฝึก.....	30
ประโยชน์ของแบบฝึก.....	31
ลักษณะที่ดีของแบบฝึก.....	32
หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับแบบฝึก.....	36
หลักการสร้างแบบฝึก.....	40
การหาประสิทธิภาพของแบบฝึก.....	42
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก.....	43
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	46
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	46
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	46
การดำเนินการทดลอง.....	54
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	64
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	64
สมมุติฐานในการวิจัย.....	64
วิธีดำเนินการวิจัย.....	64
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	65
วิธีดำเนินการทดลอง.....	65
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
อภิปรายผล.....	67
ข้อเสนอแนะ.....	69

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
5 (ต่อ)	ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้.....	69
	ข้อเสนอแนะสำหรับงานการศึกษาครั้งต่อไป.....	70
	บรรณานุกรม.....	71
	ภาคผนวก.....	80
	ภาคผนวก ก.....	81
	ภาคผนวก ข.....	87
	ภาคผนวก ค.....	90
	ภาคผนวก ง.....	104
	ภาคผนวก จ.....	118
	ภาคผนวก ฉ.....	121
	ภาคผนวก ช.....	131
	ภาคผนวก ซ.....	173
	ภาคผนวก ฌ.....	202
	ภาคผนวก ญ.....	215
	ประวัติย่อผู้วิจัย.....	223

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคตามเกณฑ์ 80/80.....	61
2 คะแนนความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค.....	62
3 การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค	63
4 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบ.....	88
5 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	91
6 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2.....	92
7 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3.....	93
8 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4.....	94
9 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5.....	95
10 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6.....	96
11 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7.....	97

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
12 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8.....	98
13 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9.....	99
14 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10.....	100
15 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11.....	101
16 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12.....	102
17 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้งหมด.....	103
18 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 1.....	105
19 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 2.....	106
20 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 3.....	107
21 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 4.....	108

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
22 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 5.....	109
23 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 6.....	110
24 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 7.....	111
25 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 8.....	112
26 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 9.....	113
27 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 10.....	114
28 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 11.....	115
29 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 12.....	116
30 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด..	117
31 การวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดความสามารถทาง การเขียนประโยค.....	119

การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

บทคัดย่อ
ของ
พนัส นาคบุญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
เมษายน 2550

พนัส นาคบุญ. (2550). การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ศ.ดร.ผดุง อารยะวิญญู. อาจารย์ ดร. ชนม์ชกรณั วรอินทร์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยค ระหว่างก่อนและหลังใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนพิษณุโลกปัญญานุกูล จังหวัดพิษณุโลก และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 7 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำไปทดสอบก่อนและหลังการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ เกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าประสิทธิภาพ 82.47/81.43 โดยมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
2. ความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังจากการได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค มีความสามารถในการเขียนประโยคอยู่ในระดับดีมาก
3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค มีความสามารถเขียนประโยคก่อนและหลังการทดลอง โดยหลังการทดลอง นักเรียนมีความสามารถเขียนประโยคสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

A STUDY ON THE ABILITY IN SENTENCE WRITING OF STUDENTS WITH
HEARING IMPAIRMENT IN PRATHOM SUKSA IV USING SENTENCE
STRUCTURE WRITING PACKAGE

AN ABSTRACT
BY
PHANAT NAKBOON

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University

April 2007

PHANAT NAKBOON. (2007). *A Study on the Ability in Sentence Writing of Students with Hearing Impairment in Prathom Suksa IV Using Sentence Structure Writing Package*. Master thesis, M.Ed. (Special Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University.
Advisor Committee : Prof. Dr. Phadoong Arayawiyoo, Dr. Chonchakon Worain .

The purposes of this study was three fold : to investigate the efficiency of sentence structure writing package, to investigate and compare the sentence writing ability of students with hearing impairment in Prathom Suksa IV before and after using sentence structure writing package .

The subjects were 7 students with hearing impairment in Prathom Suksa IV at Phitsanulok Punyanukun School, in the second semester of the 2007 academic year . The experiment continued for 24 sessions. Each session took 50 minutes, 5 times a week .

The Sentence Writing Ability Test, constructed by the researcher, was used in the study. The pretest and posttest scores were analyzed using The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test.

The results of this study revealed that

1. The efficiency of the sentence structure writing package was established at 82.47/81.43
2. The sentence writing ability of students with hearing impairment using sentence structure writing package was at the very good level.
3. The sentence writing ability of students with hearing impairment using sentence structure writing package. The posttest scores significantly increased at .05 level.

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยมีพระราชบัญญัติว่าด้วยสิทธิของคนพิการ โดยที่คนหูหนวกมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาอย่างมีคุณภาพทุกระดับ ทุกรูปแบบของการจัดการศึกษาตามความต้องการของคนพิการอย่างเท่าเทียมกัน ทั้งการศึกษาในระบบและนอกระบบ และการศึกษาตลอดชีวิตโดยไม่มีการจำกัด กีดกัน เลือกปฏิบัติหรือข้อยกเว้นใดๆ ซึ่งรัฐบาลเล็งเห็นว่าการศึกษาคือสิ่งสำคัญด้านหนึ่งของการฟื้นฟูสมรรถภาพสำหรับคนพิการ ซึ่งมีการเรียน ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา และปัจจุบันยังเปิดโอกาสให้คนพิการได้รับการศึกษามากขึ้นในระดับอุดมศึกษาภายในประเทศ (พิณทิพย์ วิจิตรจามรี. 2544)

ระบบการสื่อสารของมนุษย์ ประกอบด้วย ผู้ส่งสาร (sender) สาร (message) สื่อ (media or channel) ผู้รับสาร (receiver) และปฏิกิริยาตอบกลับของผู้รับสาร (response) เป็นต้น ระบบการสื่อสารกลุ่มนี้ที่เกิดขึ้นจะขาดสิ่งสำคัญไปไม่ได้ คือ สิ่งที่เราเรียกว่า "ภาษา" ในสังคมมนุษย์มีการนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารกับผู้อื่น เพราะมนุษย์จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน หรือติดต่อทำความเข้าใจกันเพื่อประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของการดำรงชีวิต การสื่อสารเป็นกระบวนการที่มนุษย์จะต้องใช้ในการติดต่อสื่อสาร เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่างๆ เกิดขึ้น ทั้งแก่ตนเอง ผู้อื่น และสังคม ซึ่งทำให้การสื่อสารมีความเข้าใจไปในแนวทางเดียวกันและสื่อสารอย่างมีความคิดระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ความมุ่งหมายของการสอนภาษา เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในทางภาษา (กรมวิชาการ, 2535 : 11) ภาษามือใช้สิ่งที่มีติดตัวมาแต่กำเนิด ภาษาเกิดจากการเรียนรู้ โดยการได้ยิน ได้ฟัง เด็กปกติเรียนรู้ภาษาจากการใช้หูฟังและใช้อวัยวะรับความรู้สึกอื่นๆ ร่วมรับรู้ด้วย เช่น หูได้ยิน ตามองดู ลิ้นชิมรส จมูกได้กลิ่น และมีสัมผัสจับต้อง การที่เด็กได้ยินร่วมกับการรับรู้ผ่านประสาทสัมผัสอื่นๆ ทำให้เด็กเรียนรู้ว่าเสียงเกิดจากอะไร การเรียนรู้ภาษาจึงเริ่มจากการความเข้าใจภาษาเกิดขึ้นก่อน แล้วจึงตามมาด้วยการใช้ภาษาพูดเพื่อสื่อสารความหมาย (รจนา ทรรทรานนท์ และคณะ. 2528 : 76)

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นผู้สูญเสียทางการได้ยินตั้งแต่กำเนิดหรือภายหลัง ซึ่งจะมีความล่าช้าของพัฒนาการทางภาษาในทุกๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การสูญเสียการได้ยินเป็นอุปสรรคขวางกั้นทางภาษา ทั้งนี้พบว่านักเรียนหูหนวกมักมีปัญหาในด้านความเข้าใจทางภาษาด้วย เมื่อนักเรียนที่สูญเสียการได้ยิน จึงมีการล่าช้าขึ้นของการพัฒนาการทางภาษาที่แตกต่างกันออกไป ทั้งนี้เพราะการได้ยินเป็นหัวใจสำคัญในการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ (ศรียา - ประภัสสร นิยมธรรม. 2541 : 94 - 95) จากการวิจัยพบว่ามนุษย์เราเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้โดยผ่านประสาทสัมผัสดังนี้ ผ่านสายตา 75% ทางหู 13% ทางจมูก 3% ทางกาย 6% ทางชีวหา 3% (เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต. 2534 : 34) ปัญหาหลักสำคัญของนักเรียน

ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในการรับรู้ทางภาษา คือ การรับรู้ประสาทสัมผัสทางการได้ยิน ซึ่งประสาทการรับรู้การได้ยินเป็นประสาทที่สำคัญที่สุดในการเรียนรู้ภาษา (กมลวัฒน์ ครุฑแก้ว. 2523 : 4 อ้างอิงมาจาก Dale. 1971) เพราะนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีพัฒนาการทางด้านภาษา และการพูดล่าช้ากว่าปกติ จึงเป็นอุปสรรคในการสื่อสารกับบุคคลอื่นได้อย่างปกติ

วิธีติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นที่สะดวกสำหรับนักเรียนหูหนวก ควรให้เขามีอิสระทางภาษาและความคิดเช่นนักเรียนปกติ การสอนคำศัพท์ ไวยากรณ์ ก็ไม่ควรเป็นแบบตายตัวเกินไป เช่นการใช้ภาษาพูดและภาษามือร่วมกัน เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เขาสามารถแสดงออกถึงการใช้ภาษาเมื่อนักเรียนหูหนวกไม่รู้จักคำบางคำที่เขาเห็น เขาก็ควรมีทางออกด้วยวิธีอื่น ไม่ใช่หยุดยั้งเขา (ศรียา - ประภัสสร นิยมธรรม. 2541 : 86) การสื่อสารภาษากับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งสูญเสียการได้ยินมากๆ นั้น ต้องอาศัยการสื่อสารหลายแบบ ทั้งคำพูด ท่าทาง สีหน้า ประกอบกัน ซึ่งมีทั้งเน้น การสอนพูด การใช้ภาษามือ การใช้ท่าคำแนะนำการพูด และการใช้ระบบรวม (ศรียา นิยมธรรม . ม.ป.ป. : 117) การสื่อสารสำหรับนักเรียนหูหนวกที่สะดวกอีกทางหนึ่งด้วยการใช้ภาษามือควบคู่กับการเขียน หรือการใช้ภาษาโดยรวม (Total Communication) ได้แก่ การฟัง การพูด การเขียน การอ่านริมฝีปาก การใช้ท่าแนะนำคำพูด การใช้ภาษามือ และการสะกดนิ้วมือ เป็นต้น ในการสื่อสารเหล่านี้จึงเน้นการใช้วิธีการเขียน เป็นการสื่อสารที่ใช้ตัวอักษรเขียนถ่ายทอดความรู้ ความคิด เช่นเดียวกับนักเรียนปกติ แต่การเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักจะมีลักษณะของการสะกดคำผิด การเขียนประโยคสลับที่ (กรมวิชาการ. 2546 : 7)

ในยุคปัจจุบันเป็นยุคแห่งข่าวสารข้อมูล จึงมีการติดต่อส่งข่าวสารกันด้วยการเขียนมากขึ้น การเขียนเป็นทักษะทางภาษาลำดับที่ 4 ที่พัฒนาจากการฟัง อ่าน และพูด ที่มีมนุษย์นำมาใช้ สื่อสารถึงกัน การเขียนมีลักษณะแตกต่างกันไปจากการสื่อสารด้วยการพูด เพราะการเขียนเป็นการสื่อสารที่มีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร การสื่อสารแนวคิดหรือข้อมูลทั้งหมดของผู้เขียนต้องถ่ายทอดโดยผ่านสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษรและเครื่องหมายต่างๆ โดยไม่มีสถานการณ์ เช่น การใช้ท่าทางประกอบหรือไม่มีการใช้น้ำเสียงช่วยในการสื่อสาร การสื่อสารด้วยการเขียนจึงใช้วิธีการเดียว คือ การถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือและเครื่องหมาย (กองเทพ เคลือบพณิชกุล. 2542 : 122)

การสอนเขียนสำหรับนักเรียนหูหนวกนั้น นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีพัฒนาการทางภาษานั้นบกพร่องไป จึงทำให้ไม่สามารถได้ยินเสียง หรือได้ยินน้อยมาก ทำให้ไม่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างปกติ เพราะคนปกติจะสามารถสื่อสารกับคนหูหนวกได้โดยวิธีการเขียน โดยที่ไม่รู้เกี่ยวกับภาษามือ เมื่อคนปกติสื่อสารกับนักเรียนหูหนวก ทำให้การสื่อสารมีความสับสนในเรื่องภาษาของนักเรียนหูหนวก ซึ่งนักเรียนเหล่านี้จึงขาดความเข้าใจภาษา รู้คำศัพท์ในวงจำกัด เรียงคำประโยคผิดหลักภาษา ยิ่งสูญเสียมากก็ยิ่งมีปัญหาในทางภาษามากขึ้น เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่ฝึกยากกว่าทักษะอื่นๆ มีความซับซ้อน เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะหนึ่งของการสื่อสารประเภทส่งออก นักเรียนจะเขียนได้ต้องมีทักษะด้านการฟัง การพูด และการอ่านมาก่อน ประกอบกับคำในภาษาไทยมีลักษณะเป็นการประสมคำหลายรูปแบบ ทำให้

จดจำยาก การใช้ภาษามีกฎเกณฑ์ตายตัว นักเรียนที่ขาดการฝึกฝนในการเขียนจะเขียนไม่ถูก (นวลใย หนูมี. 2529 : 3) การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอยู่ในวงจำกัด มีปัญหาซับซ้อนมากขึ้น (กรมสามัญศึกษา. 2524 : 3) จึงทำให้มีข้อบกพร่องภาษาที่เขียนจะใช้ภาษาง่ายๆ และซ้ำๆ การเขียนคำยังคงเป็นปัญหาอยู่มาก เช่น การวางตำแหน่งของวรรณยุกต์ผิดที่ วางตำแหน่งสลับกันระหว่างพยัญชนะต้นและตัวสะกด เขียนสระผิดพยัญชนะบางตัวหายไป ทำให้ไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาเขียนได้เหมาะสม (Johnson and Griffith. 1986 : 331-338) นอกจากนี้ ปัญหาอีกอย่างหนึ่งคือ เมื่อนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจบการศึกษาแล้ว มักจะนำความรู้ด้านการใช้ภาษาไทย สื่อความหมายกับผู้อื่นไม่ถูกต้อง เช่น เขียนประโยคผิดหลักไวยากรณ์ ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไป จึงสื่อความหมายไม่ตรงจุดที่ต้องการ (เอกสารหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. 2531 : 2) และงานวิจัยของ ไมเคิลบัสท์ (Myklebust. 1964 : 282-290) ที่ศึกษาความสามารถและความบกพร่องในการเขียนภาษาเขียนของนักเรียนหูหนวก ด้านการเขียน ปริมาณคำและการใช้ชนิดของคำ การเขียนจำนวนคำต่อประโยค การเขียนประโยค และชนิดของความบกพร่อง ในการใช้ภาษาด้านการเขียน โดยทั่วไปนั้นการเขียนจึงเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝน เป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจของตนเอง ออกมาเป็นตัวอักษรแทนคำพูด เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านและการเรียนการสอน เกือบทุกรายวิชาต้องอาศัยการเขียนเพื่อบันทึก ดังนั้นการเขียนจึงเป็นรากฐานสำคัญในการเรียนวิชาต่างๆ ทั้งยังเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่คงทนเป็นหลักฐานดีกว่าทักษะอื่น (จุไร วรศักดิ์โยธิน. 2520 : 52) ทั้งนี้ในระบบการจัดการเรียนสอนควรให้นักเรียนมีโอกาสฝึกการเขียนเริ่มต้นตั้งแต่ในระดับประถมศึกษา ผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบฝึกการเขียนประโยคขึ้น เพราะเป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้ได้ดี จากการวิเคราะห์ผลการใช้สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ(2537) มีข้อสรุปการใช้ สื่อว่า สื่อที่ใช้ได้ดีที่สุดในสามอันดับแรก ได้แก่ สื่อการเรียนด้วยตนเองที่เป็นชุดฝึกหรือแบบฝึก สื่อการเรียนด้วยตนเองที่เป็นวัสดุ และสื่อการเรียนด้วยตนเองที่เป็นสื่อประสม ตามลำดับ

แบบฝึก เป็นสื่อการเรียนการสอนที่มีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ เป็นนวัตกรรมที่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนมีอิสระในการเรียนมากกว่าในชั้นเรียนปกติ นักเรียนจะเรียนแต่ละแบบฝึกเร็วหรือช้าตามความสามารถของตน คือ ผู้ที่เรียนได้ช้าก็สามารถเรียนได้ แม้ใช้เวลามากกว่าโดยไม่ต้องแข่งขันกับผู้อื่น หลักการสร้างแบบฝึก โดยใช้หลักจิตวิทยาและการเสริมแรง ในการเรียนแต่ละแบบฝึกมาจากการตัดตอนเนื้อหาเป็นหน่วยย่อยๆ เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก มีแบบทดสอบด้วยตนเองทุกขั้นตอน รวมทั้งได้ชี้แจงให้นักเรียนได้เห็นความสำคัญและได้มีโอกาสฝึกทักษะบ่อยๆ แบบฝึกมีประโยชน์ต่อครูและนักเรียนหลายประการ กล่าวคือ เป็นทั้งอุปกรณ์ช่วยลดภาระของครู ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือในการวัดผลการเรียนหลังจากเรียน จบบทเรียนแล้ว ช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง สามารถฝึกฝนได้นอกเหนือเวลาเรียน และทำให้นักเรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง (กรรณิการ์ ปิ่นทอง. 2537 : 4 ; อ้างอิงจาก Greene. 1962 and Petty.1968) นอกจากนี้

แบบฝึกยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในการเขียนประโยค เนื่องจากการฝึกฝนสม่ำเสมอ จึงทำให้นักเรียนสามารถเขียนประโยคได้อย่างถูกต้อง แบบฝึกทักษะยังเป็นอุปกรณ์ที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ ระเบียบ ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาจนเกิดความชำนาญ สามารถพัฒนาการเรียนรู้อย่างตนเองให้มากยิ่งขึ้น และจำได้คงทน (สุภาพ ดวงเพชร. 2533 : 4 ; อ้างอิงจาก Petty. 1968 : 469 - 478) และจากการวิจัยของนวลไย หนูมี (2529 : 59) ที่ได้สร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ เพื่อใช้สอนซ่อมเสริมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า หลังการสอนเขียนสะกดคำแล้วใช้แบบฝึก นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำ ค่ายากก่อนเรียน และหลังเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และแบบฝึก จึงเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่น่าสนใจมาใช้ในการประกอบการเรียนการสอน มีคุณค่าช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้ทุกคน ยิ่งไปกว่านั้นแบบฝึกสามารถฝึกและส่งเสริมลักษณะนิสัยของนักเรียน ให้เป็นไปตามความต้องการของสังคม (เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต. 2534) ทั้งนี้ช่วยให้ประหยัดเวลาในการเตรียมการสอน ผู้เรียนได้เกิดผลสำเร็จในการเรียนรู้ และทำให้การสอนเรื่องนั้น ๆ บรรลุวัตถุประสงค์เดียวกัน

จากสภาพปัญหาและแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าปัญหาการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีในทุกระดับชั้นและมีสภาพปัญหาที่คล้ายๆกัน ซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นสืบทอดต่อเนื่องกันมาตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา จึงเห็นได้ว่าทักษะการเขียนนั้น เป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพราะเป็นทักษะในด้านการแสดงออก (Production) นักเรียนต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น คำศัพท์สำนวน และโครงสร้าง ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอน และลีลาในการเขียน ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกขึ้นมีจุดประสงค์ที่จะวางพื้นฐานการเขียนประโยคขั้นต้นให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยเริ่มในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นชั้นที่หลักสูตรกำหนดโดยปรับมาใช้ให้เหมาะสมกับการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับชั้นเรียนนี้ มีความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ทางภาษา รู้คำศัพท์มากพอที่จะนำมาใช้ในการเขียนประโยคได้ มีความอดทนพอที่จะยอมรับในการฝึกกิจกรรมที่ใช้เวลานานได้ ส่วนพัฒนาการทางสติปัญญาของนักเรียนอยู่ในที่มีความสามารถเข้าใจในสิ่งที่เป็นนามธรรม และสามารถเขียนถ่ายถอดออกมาเป็นตัวอักษรได้ (วรรณิ โสมประยูร. 2534 : 87 - 88) ดังนั้นในการฝึกทักษะในการเขียน ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจและค้นคว้าศึกษารูปแบบการสอนการเขียนประโยคให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อศึกษาความสามารถการเขียนประโยคในรูปแบบแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและการพัฒนาการเรียนการสอน อีกทั้งเป็นประโยชน์ต่อครูในการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้มีความพร้อมและสร้างวิธีการในการเขียนประโยคให้ถูกต้องต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอนใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

ความสำคัญของการวิจัย

1. เป็นประโยชน์สำหรับครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ในการที่จะนำไปพัฒนาและปรับปรุงการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางให้ครูในการนำไปใช้ในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนอื่นๆ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการศึกษา เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนพิษณุโลกปัญญานุกูล จังหวัดพิษณุโลก และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 7 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยค
2. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โดยใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 นาที

นियามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถในการเขียนประโยค หมายถึง ทักษะการนำคำต่างๆ มาเรียบเรียงให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย วัดได้จากคะแนนผลการทดสอบจากแบบทดสอบ 4 แบบ คือ การเติมคำลงในช่องว่างของประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์ การเรียงลำดับคำใหม่จากคำที่กำหนดให้เป็นประโยคที่มีความหมาย การเขียนบรรยายภาพโดยเขียนเป็นประโยคจากคำที่กำหนดให้เป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน และการนำคำที่กำหนดให้เขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน

2. แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค หมายถึง สื่อประสมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้สอนการเขียนประโยคขั้นพื้นฐาน เรื่องประโยค 2 ส่วน ประโยค 3 ส่วน การเติมคำในประโยค การเรียงคำให้เป็นประโยค การเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ และการเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้ โดยใช้ภาษาเขียน ในแบบฝึกประกอบด้วย

2.1. แบบฝึกการเขียนประโยค หมายถึง เอกสารที่สร้างขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาและฝึกเขียนตามโครงสร้างประโยคในรูปแบบที่ต่างกัน

2.2. สื่อการสอน หมายถึง วัสดุอุปกรณ์ที่สร้างขึ้น เพื่อใช้ประกอบการสอน ได้แก่ รูปภาพ บัตรภาพ บัตรคำ และแถบประโยค ซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์ของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกการเขียนประโยค

3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง ผู้เรียนที่สูญเสียการได้ยิน ซึ่งเมื่อทำการตรวจวัดการได้ยินด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 , 1,000 , 2,000 รอบต่อวินาที ได้ค่าเฉลี่ยของการได้ยินของหูตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนพิษณุโลกปัญญานุกูล จังหวัดพิษณุโลก

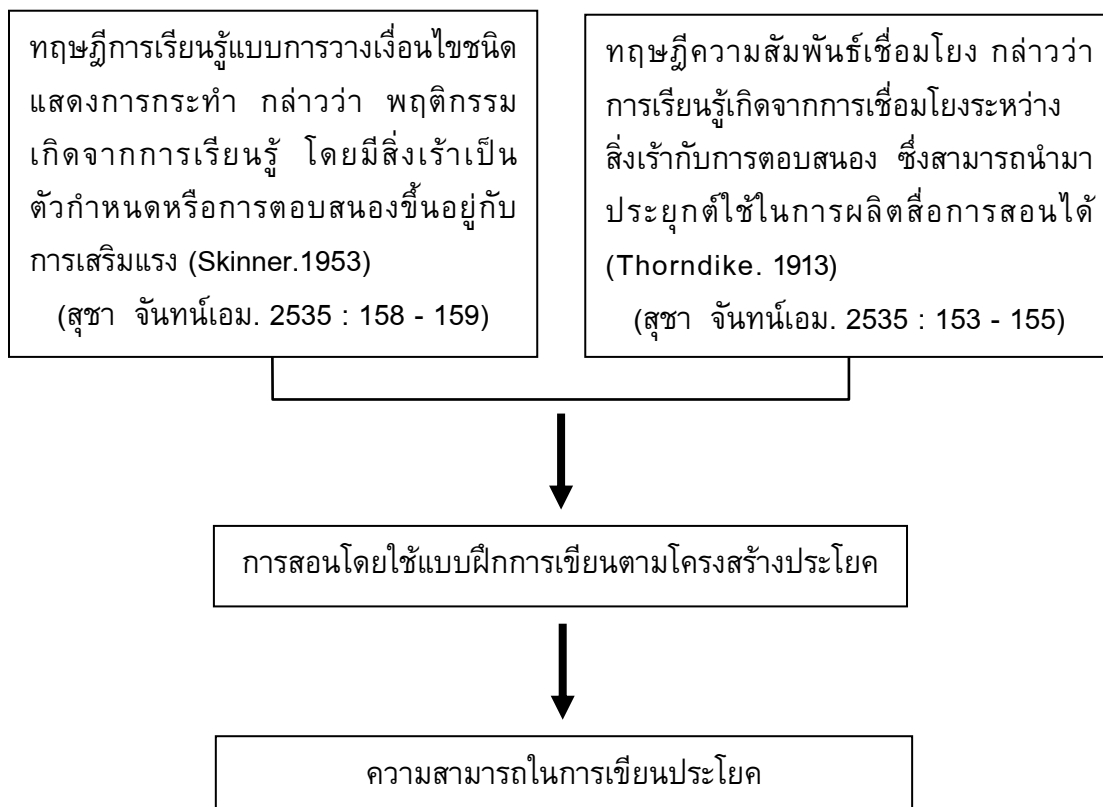
4. ประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนประโยค หมายถึง ผลของการใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วนำไปฝึกกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจนเกิดการเรียนรู้ในระดับที่น่าพอใจ โดยกำหนดเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบฝึกระหว่างเรียนในแต่ละชุดของแบบฝึกของนักเรียนทั้งหมด ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยค หลังเรียนครบทุกแบบฝึกของนักเรียนทั้งหมด ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้กำหนดกรอบแนวคิด ดังนี้

สมมุติฐานในการวิจัย

1. แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการฝึกทักษะการเขียน โดยใช้แบบฝึก
การเขียนตามโครงสร้างประโยค มีความสามารถในการเขียนประโยคอยู่ในระดับดี
3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนการเขียนประโยค โดยใช้
แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคหลังทดลองมีความสามารถในการเขียนประโยคสูงกว่า
ก่อนการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.1 ความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.2 การแบ่งระดับการได้ยิน
 - 1.3 ลักษณะพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.4 พัฒนาการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนประโยค
 - 2.1 ความหมายของการเขียนประโยค
 - 2.2 ความสำคัญของการเขียนประโยค
 - 2.3 โครงสร้างประโยคในภาษาไทย
 - 2.4 รูปประโยคในภาษาไทย
 - 2.5 ชนิดประโยคในภาษาไทย
 - 2.6 การเรียนการสอนในรูปการเขียนประโยค
 - 2.7 ลักษณะการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 2.8 ข้อบกพร่องการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนประโยค
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก
 - 3.1 ความหมายของแบบฝึก
 - 3.2 ความสำคัญของแบบฝึก
 - 3.3 ประโยชน์ของแบบฝึก
 - 3.4 ลักษณะที่ดีของแบบฝึก
 - 3.5 หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับแบบฝึก
 - 3.6 หลักการสร้างแบบฝึก
 - 3.7 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึก
 - 3.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.1 ความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จันทร์เพ็ญ กาญจนรัตน์ (2542 : 111) ได้กล่าวไว้ว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง นักเรียนที่บกพร่องหรือสูญเสียการได้ยิน เมื่อตรวจการได้ยินโดยใช้เสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 , 1,000 และ 2,000 รอบต่อวินาที (Hz) ในหูข้างที่ดีกว่ามากกว่า 25 เดซิเบล (dB) เป็นเหตุให้รับฟังเสียงต่างๆ ได้ไม่ชัดเจน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. นักเรียนหูตึง คือ การได้ยินเสียงของหู ซึ่งได้รับการตรวจวัดด้วยเสียงและวิธีการอันถูกต้องนั้นแล้ว ได้ผลค่าเฉลี่ยของความไวอันน้อยที่สุดเกินกว่า 25 เดซิเบล แต่ไม่เกิน 90 เดซิเบล ซึ่งเป็นค่ามาตรฐานระหว่างชาติ

2. นักเรียนหูหนวก คือ การได้ยินเสียงของหู ซึ่งได้รับการตรวจวัดด้วยเสียงและวิธีการอันถูกต้องแล้ว ได้ค่าเฉลี่ยของความไวอันน้อยที่สุดเกินกว่า 90 เดซิเบล ซึ่งเป็นค่ามาตรฐานระหว่างชาติ

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 21) ได้ให้ความหมายและลักษณะของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินอาจจะเป็นนักเรียนหูตึงหรือนักเรียนหูหนวกก็ได้ ลักษณะของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินดังนี้

นักเรียนหูหนวก หมายถึง นักเรียนที่สูญเสียการได้ยิน 90 เดซิเบลขึ้นไปวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 , 1,000 และ 2,000 เฮอรัซ ในหูข้างที่ดีกว่า นักเรียนไม่สามารถใช้การได้ยินให้เป็นประโยชน์เต็มประสิทธิภาพในการฟัง

นักเรียนหูตึง หมายถึง นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26 ถึง 89 เดซิเบลวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 , 1,000 และ 2,000 เฮอรัซ เป็นนักเรียนที่สูญเสียการได้ยินน้อยไปจนถึง สูญเสียการได้ยินรุนแรง

สรุปได้ว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินเล็กน้อยหรือหูตึงจนถึงรุนแรง หรือหูหนวกที่ไม่สามารถได้ยินได้ การแบ่งนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นสามารถแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. นักเรียนหูตึง คือ นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินเล็กน้อยจนถึงรุนแรงมีระดับการได้ยินตั้งแต่ 25 เดซิเบล แต่ไม่เกิน 90 เดซิเบล

2. นักเรียนหูหนวก คือ นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป ซึ่งไม่สามารถได้ยินเสียงได้

1.2 การแบ่งระดับการได้ยิน

วารี ธีระจิตร (2537 : 44) ได้กล่าวไว้ว่า การได้ยินของมนุษย์แบ่งได้เป็น 6 ระดับ ดังนี้

1. การได้ยินระหว่าง 0 - 27 จัดเป็นการได้ยินปกติ แต่ถ้านักเรียน มีระดับการได้ยินใกล้ 27 เดซิเบล นักเรียนมักพบความลำบากในการได้ยิน ต้องใช้เสียงดังมากกว่าปกติ ควรจัดที่นั่งในห้องเรียนให้เป็นพิเศษ

2. การได้ยินระหว่าง 27 - 40 เดซิเบล เป็นการได้ยินระดับน้อย นักเรียนที่มีความผิดปกติในการได้ยินระดับนี้ จะมีความลำบากในการเข้าใจภาษาที่พูดด้วยเสียงปกติ ถ้าหูตึงตั้งแต่เกิดมักพบว่าจะมีความล่าช้าในการพัฒนาทางด้านภาษา จึงต้องเพิ่มความเอาใจใส่ในการฝึกสอนคำศัพท์และการอ่านริมฝีปาก ถ้าระดับการได้ยินใกล้ 40 เดซิเบล ควรใส่เครื่องช่วยฟัง

3. การได้ยินระดับ 40 - 55 เดซิเบล เป็นการได้ยินผิดปกติระดับหูตึงปานกลาง จะพบความลำบากในการออกเสียงพยัญชนะที่มีความถี่สูงไม่ชัด เข้าใจการพูดสนทนาในระยะห่าง 3 - 5 ฟุต ฟังคำอธิบายในชั้นเรียนได้เพียง 50 % ควรจัดการศึกษาพิเศษ ให้ใช้เครื่องช่วยฟังช่วยเหลือเรื่องคำศัพท์ และการอ่านริมฝีปาก ฝึกการสอนพูด การรับรู้เสียง และฝึกการฟัง

4. การได้ยินระดับ 50 - 70 เดซิเบล เป็นการได้ยินผิดปกติระดับหูตึงค่อนข้างมาก ควรส่งเข้าเรียนชั้นอนุบาลหูตึง เพราะนักเรียนสูญเสียการได้ยินระดับนี้ต้องฟังการสนทนาที่เสียงดังมากจึงเข้าใจ การพูดอภิปรายเป็นกลุ่มทำได้ลำบาก จะมีปัญหาเรื่องการพูด การใช้ภาษา การทำความเข้าใจ มีข้อจำกัดในเรื่องคำศัพท์ ควรเข้ารับการศึกษาพิเศษ ครูพิเศษ จัดชั้นเรียนพิเศษ ต้องช่วยในเรื่องภาษา คำศัพท์ การอ่าน เขียน ฝึกการใช้เครื่องช่วยฟังเป็นรายบุคคล สอนการอ่านริมฝีปาก แก้ไขด้านการพูด การฟัง

5. การได้ยินในระดับ 70 - 93 เดซิเบล เป็นการได้ยินผิดปกติระดับหูตึงรุนแรง สามารถฟังเสียงตะโกนระยะห่าง 1 ฟุต จึงได้ยินแยกเสียงพยัญชนะได้บ้างแต่ไม่ควรส่งเข้ารับการการศึกษาพิเศษ จัดโครงการเรียนในชั้นเรียนพิเศษ ควรเน้นทักษะด้านภาษา การพูด การอ่านริมฝีปาก ฝึกการใช้เครื่องช่วยฟัง ฝึกการฟังรายบุคคลและเป็นกลุ่ม ส่งเข้าชั้นเรียนปกติได้บางเวลา

6. การได้ยินในระดับ 93 เดซิเบลขึ้นไป เป็นการได้ยินผิดปกติระดับรุนแรงมาก หรือหูหนวก นักเรียนพวกนี้จะได้ยินเฉพาะเสียงดังมาก ๆ เท่านั้น หรือรับรู้แต่ความสั่นสะเทือนมากกว่าความดัง ต้องอาศัยการมองมากกว่าการได้ยินในการสื่อสาร การช่วยเหลือส่วนใหญ่ทำได้โดยการส่งเข้าเรียนโครงการเด็กพิเศษตลอดเวลา เน้นการสอนด้านภาษา สอนการอ่านริมฝีปาก ฝึกการพูด ควรอยู่ภายใต้คำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และควรได้รับความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องในเรื่องการพูดและการสื่อความหมาย บางเวลาคัดเลือกนักเรียนบางคนให้เข้าเรียนในชั้นปกติได้

จันทร์เพ็ญ กาญจนรัตน์ (2542 : 113) ได้กล่าวไว้ว่า การแบ่งระดับการได้ยิน หากแบ่งตามระดับการสูญเสียการได้ยินตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาจะได้การสูญเสียการได้ยิน 4 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 35 ถึง 54 เดซิเบล นักเรียนที่สูญเสียการได้ยิน ช่วงนี้มักไม่ต้องการการศึกษาพิเศษ แต่ต้องการความช่วยเหลือในการสวมใส่เครื่องช่วยฟัง

ระดับที่ 2 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 55 ถึง 69 เดซิเบล นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินในช่วงนี้ต้องการ การศึกษาพิเศษบ้าง ต้องการความช่วยเหลือในด้านการสวมใส่เครื่องช่วยฟัง การฝึกพูดด้านภาษา และการแก้ไขการพูด

ระดับที่ 3 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 70 ถึง 89 เดซิเบล นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินในช่วงนี้ต้องการการศึกษาพิเศษ ต้องการความช่วยเหลือในด้านการได้ยิน การพูดภาษา การแก้ไขการพูด และบริการพิเศษด้านการศึกษา

ระดับที่ 4 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 90 เดซิเบล หรือมากกว่า นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินในระดับนี้ต้องการความช่วยเหลือ และบริการพิเศษทางการศึกษาเช่นเดียวกับเด็กในระดับที่ 3

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 21 - 22) ได้กล่าวไว้ว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ นักเรียนหูหนวก และนักเรียนหูตึง ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้
นักเรียนหูหนวก ได้แก่ นักเรียนที่

1. สูญเสียการได้ยินในหูข้างดีกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป เป็นการสูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด

2. สูญเสียการได้ยินในหูข้างดีกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป เป็นการสูญเสียการได้ยินในภายหลัง (หลังคลอด)

3. สูญเสียการได้ยินในหูข้างดีกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป เป็นการสูญเสียการได้ยินก่อนนักเรียนพูดได้ เขียนได้

4. ไม่สามารถอ่านหนังสือได้ หรือไม่พัฒนาการทางภาษาทัดเทียมนักเรียนปกติ หากนักเรียนไม่ได้รับบริการการศึกษาพิเศษ

นักเรียนหูตึง ได้แก่ นักเรียนที่

1. สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26 - 89 เดซิเบล ในหูข้างที่ดีกว่า เป็นการสูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด

2. สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26 - 89 เดซิเบล ในหูข้างที่ดีกว่า เป็นการสูญเสียการได้ยินในภายหลัง (หลังคลอด)

3. สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26 - 89 เดซิเบล ในหูข้างที่ดีกว่า เป็นการสูญเสียการได้ยินก่อนนักเรียนพูดได้

สรุปได้ว่า ระดับการได้ยิน มีการจัดแบ่งระดับการได้ยินออกเป็น 6 ระดับ คือ

1. ระดับหูปกติ	คือ เริ่มได้ยินเสียงดังไม่เกิน	25 เดซิเบล
2. ระดับหูตึงเล็กน้อย	คือ เริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	26 - 40 เดซิเบล
3. ระดับหูตึงปานกลาง	คือ เริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	41 - 55 เดซิเบล

4. ระดับหูตึงมาก	คือ	เริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	56 - 70 เดซิเบล
5. ระดับหูตึงรุนแรง	คือ	เริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	71 - 90 เดซิเบล
6. ระดับหูหนวก	คือ	เริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดังมากกว่า 90 เดซิเบล
หรือไม่มีปฏิกิริยาใดๆ แม้จะมีเสียงดังมากกว่า 90 เดซิเบล	

1.3 ลักษณะพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 23 - 25) ได้กล่าวถึง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินดังนี้

1. การพูดจะมีปัญหา นักเรียนอาจพูดไม่ได้หรือพูดไม่ชัดซึ่งขึ้นอยู่กับระดับการสูญเสียการได้ยินของนักเรียน นอกจากนี้ขึ้นอยู่กับอายุของนักเรียน เมื่อสูญเสียการได้ยินและโอกาสที่จะได้รับการสอนพูด

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาเกี่ยวกับภาษา เช่น มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในวงจำกัด เรียงคำเป็นประโยคที่ผิดหลักภาษา เป็นต้น

3. ความสามารถทางสติปัญญา ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อาจคิดว่านักเรียนประเภทนี้เป็นนักเรียนที่มีสติปัญญาต่ำ ความจริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้น จากรายงานการวิจัยเป็นจำนวนมาก กล่าวว่ระดับสติปัญญาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความหลากหลายคล้ายกับนักเรียนปกติ

4. ความสามารถทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินค่อนข้างต่ำกว่านักเรียนปกติ ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักมีปัญหาเกี่ยวกับภาษาทำให้เป็นอุปสรรค

5. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอาจมีปัญหาในการปรับตัว ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่มาจากการสื่อสารกับผู้อื่น หากนักเรียนสามารถสื่อสารได้ดีปัญหาทางอารมณ์อาจลดลงทำให้สามารถปรับตัวได้

นิรันดร์ สันติตระกูล (ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่พบเห็นโดยทั่ว ๆ ไป

ชอบไอ้อวดเห็นแก่ตัว ถือตัวเองเป็นใหญ่ ตามใจตัวเอง

ขี้ระแวงสงสัย

ก้าวร้าว

หัวดี้อ

ไม่ค่อยสำนึกในบุญคุณผู้อื่น

ไม่รู้จักตนเอง ไม่รู้จักประมาณตนเอง

เข้าใจตนเองในทางที่ผิด ๆ ไม่ตรงกับสภาพที่เป็นจริง

ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นผู้นำไม่ได้

มีแนวโน้มในการยึดมั่นเฉพาะในสิ่งที่ตนเองคุ้นเคยเท่านั้น สิ่งที่ไม่เคยรู้ ไม่เคยเห็นหรือไม่คุ้นเคยมาก่อนจะไม่แน่ใจ และตัดสินใจไม่ได้

เชิงกว้างไม่ยึดหยุ่นเข้าใจอะไรจะยึดแน่นอนอยู่อย่างนั้น ขาดเหตุผลในการพิจารณา

แสงจันทร์ คำเมือง (ม.ป.ป. : 11) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมโดยทั่วไปของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ไม่ใช้ภาษาพูดเพื่อสื่อความหมาย ถ้าใช้ภาษามักใช้ค่อนข้างน้อยหรือใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ มีความจำกัดในการใช้คำศัพท์

ชอบจ้องหน้าผู้พูด

ตาไวต่อการเคลื่อนไหวสิ่งของต่างๆ รอบตัวมักหันไปมองบ่อย ๆ

มีความรู้สึกต่อการสัมผัสเพื่อนและจะหันไปดูที่มา

ไม่ค่อยหัวเราะหรือถ้าหัวเราะจะมีเสียงค่อนข้างแปร่ง

พูดไม่ชัดเสียงพูดผิดปกติ

ไม่พูดหรือเล่นเสียงกับตัวเองขณะเล่น

ไม่ชอบร้องเพลงหรือไม่แสดงอาการเปลือยเปลือยกับเสียงดนตรี

อาจพบการใช้เสียง เอ้อ อ้า เรียกความสนใจจากผู้อื่น

ชอบทำท่าใบ้

แสดงอาการต่อเสียงที่ดังในระดับที่เราพอได้ยินค่อนข้างสม่ำเสมอบางที่แสดง

อาการหวาดกลัวต่อเสียง

ชอบให้ผู้ใหญ่แสดงความรัก โดยการ กอด อุ้ม ลูบศีรษะ เป็นต้น

ค่อนข้างสนใจชอบหยิบจับของมาพิจารณา

ชอบเล่นของต่าง ๆ มากกว่า เล่นกับเพื่อนที่หูปกติ

ชอบเล่นกับเพื่อนโดยใช้วิธีการสัมผัสกันบ่อยครั้ง เช่น ดีหลัง ตบศีรษะ เป็นต้น

จากลักษณะพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จึงสรุปได้ว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีปัญหาทางด้านพฤติกรรมมาก เนื่องจากความบกพร่องของการสื่อสารความหมายในการพูด ติดต่อกับบุคคลอื่นๆ ทำให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกมา

1.4 พัฒนาการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการบางด้านเหมือนกับนักเรียนปกติ และมีพัฒนาการบางด้านแตกต่างจากนักเรียนปกติ นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ศึกษาและกล่าวถึงพัฒนาการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งศรียา นิยมธรรม. (ม.ป.ป. : 39 – 92) ได้กล่าวไว้ดังนี้

พัฒนาการทางด้านร่างกาย นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีความเจริญเติบโตทางร่างกาย และความสามารถในการเคลื่อนไหว เช่น นั่ง ยืน เดิน เช่นเดียวกับนักเรียนปกติทั่ว ๆ ไป ยกเว้นในเรื่องการทรงตัว นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะด้อยกว่านักเรียนที่มีการได้ยินปกติ

พัฒนาการทางด้านสติปัญญา นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการทางภาษาและการพูดจะล่าช้าและผิดปกติ นักเรียนเหล่านี้มีสติปัญญาที่เป็นปกติแต่ถูกเข้าใจว่าเป็นนักเรียนปัญญาอ่อนเพราะเขาไม่สามารถโต้ตอบกับบุคคลอื่นได้ หรืออาจตอบได้ในลักษณะที่ผู้อื่นไม่เข้าใจเนื่องจากเขาไม่ได้ยินเขาจึงไม่ทราบว่าเขาควรทำอะไร

พัฒนาการทางด้านอารมณ์ และจิตใจ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาสำคัญคือ การสื่อสารนักเรียนจะฟังคนอื่นพูดไม่เข้าใจทั้งหมดบางครั้งก็ผิดความไปและต้องอาศัยการสังเกตจากสีหน้าและท่าทางประกอบ ซึ่งแสดงว่าการเข้าใจความหมายด้วยการได้ยินนั้นน้อยที่สุด จึงเป็นเหตุให้มีความผิดปกติทางอารมณ์มากที่สุด มีปัญหาในเรื่องความคงที่ทางอารมณ์มากกว่านักเรียนปกติ มีพฤติกรรมที่มีปัญหาสูงกว่านักเรียนปกติ ก้าวร้าว หวาดระแวง วิดกกังวล ฉุนเฉียว โกรธง่าย มีลักษณะแข่งขันมากกว่าปกติ ขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ มีลักษณะการเก็บตัว

พัฒนาการทางด้านสังคมและบุคลิกภาพ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเกิดมาอยู่ร่วมกับบุคคลในสังคม และผลจากการที่มีการบกพร่องทางการได้ยินและพูดไม่ได้ ทำให้นักเรียนขาดภาษาที่จะสื่อความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตนเองแก่ผู้อื่น เป็นผลให้นักเรียนแสวงหาความสัมพันธ์ทางสังคมน้อย มักชอบที่จะเกาะกลุ่มกันเฉพาะพวกเดียวกัน มักแสดงความก้าวร้าวทางสังคมอย่างชัดเจน ชีโมโห เอาแต่ใจตนเอง ขาดความยับยั้งชั่งใจ ไม่ทำตามระเบียบข้อบังคับ เห็นแก่ตัว มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ต่ำกว่านักเรียนปกติ ลักษณะความเป็นผู้นำจะขึ้นอยู่กับคำชมเชยมากกว่าการจัดการหรือแนวทางของกิจกรรม (ศรียา นิยมธรรม. ม.ป.ป. : 39 - 92) นอกจากนี้การที่นักเรียนมีความบกพร่องทางการได้ยิน ทำให้ประสาทสัมผัสทำงานได้ไม่เต็มที่ ซึ่งส่งผลต่อพัฒนาการทางด้านนามธรรม ทั้งแง่ของความเข้าใจ และความคิดด้อยลงไปด้วย ความคิดด้านนามธรรมนั้นมักกล่าวกันว่าเป็นผลมาจากการใช้คำพูด นักจิตวิทยาได้ใช้แบบทดสอบด้วยการเล่าเรื่อง จากภาพโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องและความคล่องของภาษาไทยที่เขียนแต่จะมีเกณฑ์ในการให้คะแนนเรื่องจากความคิดรูปธรรม ไปยังนามธรรม โดยแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ อันดับแรก คือ การคิดที่ไม่เป็นเรื่องราว อันดับสองใช้การบรรยายความคิดเป็นด้านนามธรรม อันดับสามความคิดด้านรูปธรรมแต่มีความคิดฝันรวมอยู่ด้วย อันดับสี่ใช้การบรรยายความคิดด้านนามธรรม อันดับห้าเป็นความคิดแบบนามธรรม และมีความคิดฝันรวมอยู่ด้วย ซึ่งพบว่าในความคิดทางนามธรรมนั้น นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้อยกว่านักเรียนปกติในทุกระดับอายุ

จากการพัฒนาการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยทั่วไป จะมีพัฒนาการเหมือนนักเรียนปกติ แต่พัฒนาการด้านที่เกี่ยวข้องกับการได้ยิน การสื่อความหมาย การใช้ภาษา เช่น พัฒนาการด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์และจิตใจ ด้านสังคมและบุคลิกภาพ เป็นต้น พัฒนาการด้านต่าง ๆ ที่กล่าวถึงข้างต้นนี้ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะดีกว่านักเรียนปกติอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เพราะนักเรียนขาดภาษาที่จะสื่อความคิด ความรู้สึกต่าง ๆ ตลอดจนมีความรู้ความเข้าใจทางภาษาพูดและภาษาเขียนอยู่ในวงจำกัดจึงเป็นผลกระทบต่อนพัฒนาการทางด้านอื่น ๆ

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.5.1 งานวิจัยภายในประเทศ

วิไล จงกิจเจริญผล (2538) ได้ทำการวิจัย เรื่องการทดลองใช้ชุดการสอนฝึกฟัง สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย ปรากฏว่า แบบฝึกหัดระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนมีค่าอยู่ระหว่าง 82.50 ถึง 96.70 และ 82.50 ถึง 95.00 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีเกณฑ์ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด และเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัยมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังหลังเรียนด้วยชุดการสอนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยชุดการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พัชนีญ์ เจริญโล่ห์ทองดี. (2546 : 56) ได้ทำการวิจัย การศึกษาความสามารถเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนโสตศึกษา จากการสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถเขียนสะกดคำ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสะกดคำ อยู่ในระดับดี

2. ความสามารถเขียนสะกดคำ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการ สอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เทียมจันทร์ ดำเนินนรินทร์และคนอื่นๆ. (2547 : 85) ได้ทำการวิจัย การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย โดยใช้ภาพประกอบภาษามือ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย โดยใช้ภาพประกอบภาษามือ มีประสิทธิภาพ 86.11/88.90 และผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

กิลแมน เดวิส และ แรฟฟิน (Gillman, Davis & Raffin, 1979) รายงานว่าความเข้าใจความหมายจากภาษา เช่น การที่ครูใช้คำที่ให้เห็นเป็นประจําโยงกับสิ่งที่ครูพูดจะส่งผลต่อความเข้าใจของนักเรียนหูหนวกอย่างมีนัยสําคัญ ดังนั้นการรับรู้ทางทางสายตาจึงมีปฏิสัมพันธ์ต่อวิธีการนำสิ่งแวดลอมเข้าไปเสนอและมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนหูหนวกด้วย

อิตาโน (Itano .1996 : 3) ได้ศึกษาทดลองทักษะการเขียนของนักเรียนหูหนวกและนักเรียนที่มีการได้ยินปกติ ได้สรุปว่า ตั้งแต่ปี 1970 ที่ผ่านมา ถึงแม้ว่าปัจจุบันมีวิธีการใหม่ๆ ที่ใช้เกณฑ์การเรียนมาเพื่อพัฒนาเกี่ยวกับเรื่อง ไวยากรณ์ ความเข้าใจ การอ่าน ซึ่งนำมาใช้กับนักเรียนหูหนวก โดยไม่มีการวิเคราะห์ ที่นักเรียนหูหนวกแต่ละคน จึงทำให้การศึกษานักเรียนหูหนวกไม่มีการเปลี่ยนแปลงมาก หรือยังเหมือนเดิม แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์การอ่านและภาษาการเขียน ของนักเรียนหูหนวกไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงและยังพบกับนักเรียนที่ได้อินปกติก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน

จากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่ความบกพร่องทางการได้ยินสรุปได้ว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินเล็กน้อยหรือหูตึงจนถึงรุนแรง หรือหูหนวกที่ไม่สามารถได้ยินได้ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ นักเรียนหูตึงและนักเรียนหูหนวก นักเรียนเหล่านี้มีปัญหาด้านการสื่อความหมาย การพูด การใช้ภาษาเนื่องจากมีความบกพร่องของการสื่อสารความหมายในการพูด ติดต่อกับบุคคลอื่นๆ ได้อย่างลำบาก ทำให้แสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกมา จึงทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสามารถในการเรียนด้อยกว่านักเรียนปกติอย่างเห็นได้ชัดเจน ทั้งนี้เพราะนักเรียนขาดทักษะด้านภาษาที่จะสื่อความหมาย ความคิด ความรู้สึกต่างๆ จึงเป็นสิ่งจําเป็นที่นักเรียนเหล่านี้ควรได้รับการศึกษาเท่าเทียมกับนักเรียนปกติ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนประโยค

2.1 ความหมายของการเขียนประโยค

การเขียนนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งทักษะหนึ่ง เพราะการเขียนจะช่วยให้สามารถติดต่อกับผู้อื่นได้ เป็นการบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนหรือทราบมาและยังสามารถถ่ายทอดความรู้ความนึกคิดของตนเองให้ผู้อื่นได้รับทราบด้วย ดังนั้นจึงมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่ โอลิวา (Oliva.1969 : 152) และแมคคริมมอน (MacCrimmon.1978 : 3) การเขียนคือวิธีสื่อความหมายหรือการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก อารมณ์ ประสบการณ์ ตลอดจนเรื่องราวต่างๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจตามเจตนาของผู้นเขียนที่แสดงออกมาในลักษณะสัญลักษณ์หรือตัวอักษร นอกจากนั้นอาราพอฟ ยังได้ย้ําว่า ในขณะที่ทำการเขียนผู้นเขียนจะต้องตั้งจุดหมายเอาไว้และพยายามเรียงลำดับความสําคัญให้เป็นไปตามขั้นตอนที่วางไว้

กองทัพ เคลือบพณิชกุล. (2542 : 123) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียน คือ ทักษะการใช้ภาษาชนิดหนึ่ง เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด จินตนาการ ประสบการณ์ต่างๆ รวมทั้งอารมณ์และความรู้สึกกับข่าวสาร เป็นการสื่อสาร หรือสื่อความหมาย โดยมีตัวหนังสือตลอดจนเครื่องหมายต่างๆ เป็นสัญลักษณ์แทนถ้อยคำในภาษาพูด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตามความมุ่งหมายของผู้เขียน การเขียนจึงเป็นทักษะที่มีหลักฐานถาวรปรากฏอยู่นาน และงานเขียนจะเกิดผลดีหรือผลเสียนั้น ขึ้นอยู่กับคุณภาพของเนื้อหาและกลวิธีการเขียนของผู้เขียน

พระยาอุปทิศศิลปสาร. (2532 : 192 - 193) ได้กล่าวไว้ว่า ประโยค คือ ถ้อยคำที่มีเนื้อความครบบริบูรณ์ ประโยคหนึ่งๆ แบ่งออกเป็นสองภาค ดังนี้

ก. ภาคประธาน หมายความว่า ส่วนที่ผู้กล่าวอ้างขึ้นก่อน เพื่อให้ผู้ฟังรู้ว่าอะไรเป็นข้อสำคัญของข้อความ ภาคนี้โดยมากมักเป็นคำนาม หรือสรรพนามเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งผู้พูดหรือผู้เขียนกล่าวขึ้นก่อน เช่น ตาสี บ้าน ฉัน เขา เป็นต้น ซึ่งทราบได้แต่เพียงว่าเป็นใครหรืออะไรเท่านั้น

ข. ภาคแสดง หมายถึง คำที่แสดงอาการของภาคประธานให้ได้รับความครบว่าแสดงอาการอย่างนั้นอย่างนี้ เช่น ตาสี - นอน บ้าน - งาม ฉัน - กินข้าว เขา - เป็นนายอำเภอ ฯลฯ ภาคที่อยู่ท้ายประธาน เช่นคำ นอน งาม กินข้าว เป็นนายอำเภอ นี้เรียกว่า ภาคแสดง

ข้อความใดๆ ถ้ามีความหมายครบ 2 ภาคบริบูรณ์เช่นนี้แล้ว ก็ได้ชื่อว่า ประโยค วราภรณ์ บำรุงกุล. (2542 : 224) ได้กล่าวไว้ว่า ประโยค หมายถึง ประโยคตามที่กำหนดในวากยสัมพันธ์แยกออกเป็นสามชนิด คือ เอกรรทประโยค อเนกรรทประโยค และสังกรประโยค

จากความหมายดังกล่าวมานี้ โดยสรุปว่า การเขียนประโยค หมายถึง ทักษะการใช้ภาษาชนิดหนึ่ง ที่นำมาเรียบเรียงถ้อยคำที่มีเนื้อความครบบริบูรณ์ โดยใช้ภาษาเขียน ประโยคหนึ่งๆ จะแบ่งเป็น 2 ภาค คือ ภาคประธาน และภาคแสดง เพื่อให้สื่อความหมายได้ให้ผู้อื่นเข้าใจตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนที่แสดงออกมาในลักษณะสัญลักษณ์หรือตัวอักษร

2.2 ความสำคัญของการเขียนประโยค

การเรียนรู้คำของนักเรียนเริ่มต้นจากการฟังคำต่างๆ จากสภาพแวดล้อมในชีวิตประจำวัน นักเรียนจะเรียนรู้ความหมายของคำจากสถานการณ์ ท่าทาง เช่น การยิ้ม การส่ายหน้า นักเรียนเรียนรู้คำต่างๆ มากขึ้น จนเกิดเป็นประสบการณ์เดิม ก็สามารถนำคำไปใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง การที่นักเรียนนำคำไปใช้ได้อย่างถูกต้องเนื่องจากนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของคำและคำศัพท์เป็นพื้นฐาน นอกจากนี้นักเรียนจะเรียนรู้คำที่เป็นประโยชน์ต่อตัวเอง และสามารถเข้าใจได้ก่อนคือ คำที่เป็นรูปธรรม เช่น ของจริง รูปภาพ ซึ่งกระตุ้นให้เด็ก จดจำคำได้อย่างแม่นยำ และอดทนในการทำงานเดียวกับผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาในต่างประเทศก็ต้องเรียนรู้คำศัพท์มากเพียงพอสมควรจึงจะจับความได้อาจเข้าใจภาษาก่อนแล้วจึงพูดได้ นักเรียน

เรียนรู้ความหมายของคำจากประสบการณ์ทำทาง การแสดงออกของความรู้สึกรู้สึกของเสียงพูด (ศรียานิยมธรรมและประภัสสร นิยมธรรม. 2541 : 7) การเรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำระหว่างเสียงและสิ่งของทำให้เกิดความเข้าใจในคำต่าง ๆ มากขึ้น

จำนวนคำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้ในวัยต่าง ๆ มักจะขึ้นอยู่กับสติปัญญาความเฉลียวฉลาดของนักเรียนและโอกาสของนักเรียนจะได้เรียนรู้ซึ่งไม่เพียงแต่จะเพิ่มจำนวนคำ แต่ยังเรียนรู้ความหมายของคำนั้น ๆ อย่างกว้างขวางนักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ซ้ำในช่วงสองปีแรก หลังจากนั้นในระยะก่อนเข้าเรียนจะเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและรวดเร็วมากขึ้นหลังจากนักเรียนเข้าเรียนแล้ว เนื่องจากได้รับประสบการณ์เพิ่มจากสภาพแวดล้อมโดยตรงจากครูและเพื่อน ๆ ผลการค้นคว้าของนักจิตวิทยาหลายท่านพบว่าโดยเฉลี่ยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะรู้จักคำประมาณ 20,000 คำ ถึง 24,000 คำ ของคำในพจนานุกรมฉบับมาตรฐาน

เสาวณีย์ ลิกขาบัณฑิต (2534 : 232) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนเป็นการสื่อสารความรู้ ข้อเท็จจริง ความเข้าใจ จินตนาการ อารมณ์ และความคิดเห็นระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร

ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2543 : 11) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนมีบทบาทในการดำเนินชีวิตของคนเรามากขึ้น การเขียนที่จะประสบผลนั้นจะต้องอาศัยองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น การสะกดคำให้ถูกต้อง การเว้นวรรคตอนถูกต้อง การใช้คำให้ตรงความหมาย การเลือกสรรถ้อยคำ การจัดระบบความคิดเพื่อถ่ายทอดเป็นตัวหนังสือให้ผู้อ่านเข้าใจก่อนการเขียน การเลือกประเด็นที่จะเขียน การเรียบเรียงถ้อยสำนวนให้สละสลวยกะทัดรัด รวมถึงการใช้ประสบการณ์ของผู้เขียนกับผู้อ่านให้ตรงกัน ซึ่งผู้เขียนจะต้องเรียนรู้และฝึกฝนอย่างถูกวิธีให้เกิดความชำนาญ และจะต้องใช้เวลาพอสมควรที่จะทำให้เกิดทักษะ

แบรดฟิลด์ และสจิวด์ (Bradfield and Stewart .1975 : 244) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดลำดับความยากง่ายของคำนั้น ใช้การจัดเรียงลำดับจากคำที่นักเรียนเขียน สะกดคำได้ถูกต้องมากไปจนถึงคำที่นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องน้อยโดยไม่ต้องใช้วิธีสถิติ

จากความคิดเห็นดังกล่าว สรุปได้ว่า การเขียนประโยคมีความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งการเขียนเป็นการสื่อสารที่เป็นความรู้ ข้อเท็จจริง ความเข้าใจ จินตนาการ อารมณ์ และความคิดเห็นระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร เพราะผลงานเขียนทุกอย่างเป็นเรื่องจริงใจแก่ผู้อ่าน ในการเขียนประโยคนั้น ผู้เขียนจะต้องคำนึงผู้อ่านให้สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียนได้ ซึ่งการเขียนเป็นวิธีการสื่อสารที่ต้องอาศัยพื้นฐานความรู้จากการฟัง การพูด และการอ่าน รวมถึงการใช้ประสบการณ์ของผู้เขียนกับผู้อ่านให้ตรงกัน ซึ่งผู้เขียนจะต้องเรียนรู้และฝึกฝนอย่างถูกวิธีให้เกิดความชำนาญ และจะต้องใช้เวลาพอสมควรที่จะทำให้เกิดทักษะ

2.3 โครงสร้างประโยคในภาษาไทย

ประยูทธ กุญสาคร. (2527 : 138) ได้กล่าวถึงการแบ่งตามลักษณะโครงสร้างของประโยค มี 3 ชนิด คือ

1. เอกัตถประโยค คือ ประโยคที่มีข้อความเพียงข้อความเดียว เช่น
 - โอโฮ ฝนตกมากจัง
 - ฉันชอบอากาศชายทะเล
 - เขาเป็นบุตรชายคนโตของฉัน
2. อเนกัตถประโยค คือ ประโยคที่รวมเอาประโยคความเดียวตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปเข้าไว้ด้วยกัน โดยมีคำสันธานเชื่อมระหว่างประโยคเหล่านั้น แบ่งออกเป็น 4 ชนิด ดังนี้
 - ก. อันวยานเอกัตถประโยค คือ อเนกัตถประโยคที่มีข้อความคล้ายตามกัน โดยใช้สันธาน และ , กับ, แล้ว.....จึง, พอ....ก็ ฯลฯ เชื่อมประโยคเช่น
 - เขาไปทำงานแล้วเขาจึงกลับบ้าน
 - พอดนตรีบรรเลง ตัวละครก็เต้นระบำออกมา
 - ข. พยติเรกานเอกัตถประโยค คือ อเนกัตถประโยคที่มีข้อความขัดแย้งกัน โดยใช้สันธาน แต่, แต่ทว่า, ถึง.....ก็, ถึง....แต่....ก็ ฯลฯ เชื่อมประโยค เช่น
 - น้ำขึ้น แต่ลมลง
 - เขาเคยเห็น แต่ทว่า เขาไม่รู้จัก
 - ค. วิกัลปานเอกัตถประโยค คืออเนกัตถประโยคที่มีข้อความให้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยใช้สันธาน หรือมิฉะนั้น, ไม่เช่นนั้น, ไม่อย่างนั้น,หรือไม่ก็ ฯลฯ เชื่อมประโยค เช่น
 - คุณจะอยู่หรือจะไป
 - คุณต้องเลิกเที่ยวกลางคืน มิฉะนั้น คุณอายุสั้น
 - ง. เหตุวานเอกัตถประโยค คือ อเนกัตถประโยคที่มีข้อความเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน โดยมีสันธาน จึง, ฉะนั้น, ดังนั้น, เพราะ....จึง, เพราะฉะนั้น...จึง ฯลฯ เชื่อมประโยค เช่น
 - เขามัวแต่คิดถึงแต่คนรัก จึงสอบไล่ตก
 - เขาเล่นกีฬาทุกเช้า ดังนั้นร่างกายจึงแข็งแรง
3. สังกรประโยค คือ ประโยคใหญ่ที่มีประโยคเล็กตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปรวมกัน แต่มีประโยคหลักหรือประโยคที่มีใจความสำคัญเพียงประโยคเดียว ส่วนประโยคอื่นทำหน้าที่แต่งหรือประกอบประโยคหลัก ดังนั้นสังกรประโยคประกอบด้วยประโยค 2 ชนิด คือ
 - ก. มุขยประโยค หมายถึง ประโยคหลักหรือประโยคที่มีใจความสำคัญ ซึ่งจะขาดไม่ได้และมีได้เพียงประโยคเดียวต่อหนึ่งสังกรประโยคเท่านั้น เช่น
 - เขามีหนังสือซึ่งฉันไม่มี
 - เขาอ่อนเพลียนเขาต้องพักผ่อน

ข. อนุประโยค หมายถึง ประโยคที่ทำหน้าที่แต่งมุขยประโยคให้ความดีขึ้น แบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. นามานุประโยค คือ อนุประโยคที่ทำหน้าที่คล้ายคำนาม คือ อาจเป็น บทประธาน บทกรรมหรือบทขยายก็ได้ เช่น

เขาพูดเช่นนั้น เป็นการสนธิสั้น (บทประธาน)

ฉันเห็นเด็กเรียนหนังสือ (บทกรรม)

อาหารสำหรับนักเรียนเล่นละคร มีอยู่ในห้อง(บทขยาย)

2. คุณานุประโยค คือ อนุประโยคที่ทำหน้าที่ประกอบนามหรือสรรพนาม โดยใช้ประพันธ์สรรพนาม ที่ ซึ่ง อัน เป็นบทเชื่อม เช่น

ฉันรักคนไทยที่รักชาติไทย

คนโง่ซึ่งรวมอยู่กับนักปราชญ์ ย่อมฉลาดได้ดุดกัน

บทเพลงอันไพเราะเพราะพริ้ง เริ่มบรรเลงแล้ว

3. วิเศษณานุประโยค คือ อนุประโยคที่ทำหน้าที่ประกอบคำกริยา หรือคำวิเศษณ์ด้วยกันอันเป็นส่วนหนึ่งของประโยคสำคัญ เช่น

เขาดีจนฉันเกรงใจ

เขามีความรู้ เพราะเขาอ่านหนังสือมาก

ฉันมา เมื่อเธอหลับ

อุทัยวรรณ ตันหยง. (2542 : 62) ได้กล่าวจำแนกประเภทโดยพิจารณาจากโครงสร้างของประโยค มี 4 ประเภท คือ

1. ประโยคกรตุ (ผู้กระทำ) ประกอบด้วย ผู้ทำกริยา และกรรมกรก (ผู้ถูกกระทำ) เช่น

รถ ชน นักเรียน

2. ประโยคกรรม ประกอบด้วย กรรมกรก (ผู้ถูกกระทำ) และกริยา เช่น

กรุงเทพสร้างเมื่อสองร้อยกว่าปีมาแล้ว

3. ประโยคกริยา ประกอบด้วย กริยา เป็นประธานของประโยค ได้แก่ คำว่า เกิด มี ปรากฏ เช่น

มีการรณรงค์ต่อต้านการซื้อเสียง

เกิดสุริยุปราคาเดือนตุลาคมนี้

4. ประโยคการิต (รับการกระทำ) ประกอบด้วย ผู้กระทำ, คำว่า “ให้” และ ผู้รับการกระทำ เช่น

แม่ให้ลูกกินก่อนเสมอ

จากโครงสร้างประโยคในภาษาไทย สรุปได้ว่า การแบ่งโครงสร้างประโยค มีดังนี้

1. เอกัตตประโยค คือ ประโยคที่มีข้อความเพียงข้อความเดียว
2. อเนกัตถประโยค คือ ประโยคที่รวมเอาประโยคความเดียวตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปเข้าไว้ด้วยกัน โดยมีคำสันธานเชื่อมระหว่างประโยคเหล่านั้น แบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ อัญยานเอกัตถประโยค พยติเรกาเนกัตถประโยค วิกัลปาเนกัตถ และเหตวานเอกัตถ
3. สังกรประโยค คือ ประโยคใหญ่ที่มีประโยคเล็กตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปรวมกัน แต่มีประโยคหลักหรือประโยคที่มีใจความสำคัญเพียงประโยคเดียว ส่วนประโยคอื่นทำหน้าที่แต่งหรือประกอบประโยคหลัก จึงประกอบด้วยประโยค 2 ชนิด คือ มุขยประโยค และ อนุประโยค

2.4 รูปประโยคในภาษาไทย

วรณันท์ อักษรพงศ์. (2537 : 292) ได้กล่าวไว้ว่า การแบ่งตามรูปประโยค โดยเน้นความสำคัญของบทที่ขึ้นต้นมี 4 ชนิดด้วยกัน คือ

ก. ประโยคกรรตุ คือ ประโยคที่เอากรรตุการก (ผู้กระทำ) ขึ้น เป็นประธานไว้ข้างหน้า เช่น แม่ รักลูก, รถ แล่นเร็ว

ข. ประโยคกรรม คือ ประโยคที่เอากรรมการก (ผู้ถูกกระทำ) ขึ้น (ประธาน) ไว้ข้างหน้า เช่น ขนมนี้กินอร่อย, แหวนของฉัน ถูกขโมยไปแล้ว

ค. ประโยคกริยา คือ ประโยคที่ผู้พูดต้องการเน้นกริยา จึงเอาคำกริยาไว้ต้นประโยค แล้วเอาบทประธานไว้ข้างหลัง คำกริยาที่ใช้เรียงไว้ต้นประโยคนี้มีเฉพาะกริยาที่มีความหมายว่า เกิด มี ปรากฏ เช่น

เกิดไฟไหม้ที่โรงกลั่นน้ำมัน

มี กับข้าวหลายอย่างวันนี้

ปรากฏ เหตุการณ์ประหลาดในบ้านหลังนั้น

(ข้อสังเกต ประโยคที่ละประธานไว้ในที่เข้าใจ ถือเป็นประโยคกรรตุ เช่น โปรดข้ามถนนตรงทางข้าม, ห้ามจับปลาในบริเวณนี้)

ง. ประโยคการิต คือ ประโยคที่มีผู้รับใช้ ซึ่งเรียกว่า การิตการก แทรกเข้ามา เช่น แม่ให้น้องทำขนม , น้อง ถูกแม่ให้ทำขนม

ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2538 : 167) ได้กล่าวไว้ว่า รูปประโยคในภาษาไทย แบ่งเป็น 4 รูปแบบคือ

1. ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยประธาน ถือเป็นประโยคปกติ ประโยคชนิดนี้จะเรียงลำดับบทประธาน บทกริยา บทกรรม และในกรณีที่มิขยาย ถ้าจะขยายบทใดก็จะอยู่หลังบทนั้น ยกเว้นบทขยายกริยา ถ้ามีบทกรรมและบทขยายกรรมอยู่ด้วย ต้องย้ายบทขยายกริยามาไว้ท้ายประโยค เช่น “ คณะรัฐมนตรีพิจารณาพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ อย่างละเอียดถี่ถ้วน ”

ประโยคที่ขึ้นต้นประธานนี้ อาจแบ่งเป็นแบบต่างๆ ได้อีกหลายแบบ คือ

- 1.1 บทประธาน บทกริยา เช่น อาหารอร่อย
- 1.2 บทประธาน บทขยายประธาน บทกริยา เช่น อาหารร้านนี้
- 1.3 บทประธาน บทกริยา บทขยายกริยา เช่น อาหารอร่อยมาก
- 1.4 บทประธาน บทขยายประธาน บทกริยา บทขยายกริยา เช่น

อาหารร้านนี้อร่อยมาก

- 1.5 บทประธาน บทกริยา บทกรรม เช่น จังหวัดภูเก็ตจัดเทศกาลอาหารทะเล

2. ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยบทกริยา เป็นประโยคที่ต้องการเน้นคำกริยาแบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ

2.1 ประโยคที่ย้ายคำกริยามาไว้หน้าประธาน มักจะใช้กับคำกริยาบางตัวที่มีความหมายว่าเกิดขึ้นเอง ได้แก่ กริยา เกิด มี ปรากฏ เช่น

เกิดพายุรุนแรงในเขตกรุงเทพมหานคร

มีรายการใหม่ๆ สำหรับเด็กทางสถานีโทรทัศน์

ปรากฏพลุที่สวยงามเต็มท้องฟ้ายามค่ำคืน

2.2 ประโยคที่ละบทประธาน เป็นประโยคที่ต้องการเน้นคำกริยาเช่นกัน แต่จะไม่ปรากฏบทประธานอยู่ด้วย เนื่องจากบทประธานเน้นปรากฏอยู่ในสภาพแวดล้อมหรือในคำพูดประโยคก่อนๆ แล้ว จึงละไว้ในฐานะที่เข้าใจ ประโยคชนิดนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับประโยคที่ขึ้นต้นด้วยบทประธาน เพียงแต่ละบทประธานได้เท่านั้น ได้แก่ ประโยคประเภทคำสั่ง ขอร้อง เชิญชวน เช่น

ทำงานเสร็จแล้วก็กลับได้

กรุณานำบัตรผ่านประตูแสดงด้วย

เชิญฟังการบรรเลงได้ ณ บัดนี้

3. ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยบทกรรม เป็นประโยคที่ต้องการเน้นบทกรรมเป็นพิเศษ และอาจจะละบทประธาน เพราะไม่สำคัญ หรืออาจจะเอาบทประธานไว้กลางหรือท้ายประโยคก็ได้ และมีข้อที่น่าสังเกตคือ มักนิยมใช้คำว่า “ถูก” เป็นกริยาช่วย แต่บางประโยคอาจจะไม่ใช้ก็ได้ เช่น

รถคันนี้ถูกชนมาแล้วหลายครั้ง

บ้านเศรษฐีหลังนี้ถูกโจรปล้นเมื่อคืนนี้

บ้านเศรษฐีถูกปล้นเมื่อคืนนี้โดยโจรโพกผ้าแดง

ขนมไทยๆ นิยมกินกันน้อย

การประกวดนางสาวไทยมีผู้สนใจจำนวนมาก

4. ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยบทขยาย เป็นประโยคที่ต้องการเน้นบทขยาย ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นบทขยายประเภทบอกเวลาและสถานที่ ประโยคประเภทนี้แบ่งเป็น 2 ชนิดคือ

4.1 ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยบทขยายประธาน เช่น สมัยนี้การเดินทางไปต่างประเทศไม่ลำบากเหมือนสมัยก่อน

4.2 ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยบทขยายกริยา เช่น ที่ตลาดนัดสวนจตุจักร ประชาชนนิยมไปซื้อของถูก

จากรูปประโยคในภาษาไทย สรุปได้ว่า แบ่งเป็น 4 รูปแบบคือ

1. ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยประธาน ถือเป็นประโยคปกติ ประโยคชนิดนี้จะเรียงลำดับบทประธาน บทกริยา บทกรรม และในกรณีที่มีขยาย ถ้าจะขยายบทใดก็จะอยู่หลังบทนั้น ยกเว้นบทขยายกริยา ถ้ามีบทกรรมและบทขยายกรรมอยู่ด้วย ต้องย้ายบทขยายกริยามาไว้ท้ายประโยค

2. ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยบทกริยา เป็นประโยคที่ต้องการเน้นคำกริยาแบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ ประโยคที่ย้ายคำกริยามาไว้หน้าประธาน และประโยคที่ละบทประธาน

3. ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยบทกรรม เป็นประโยคที่ต้องการเน้นบทกรรมเป็นพิเศษ และอาจจะละบทประธาน เพราะไม่สำคัญ หรืออาจจะเอาบทประธานไว้กลางหรือท้ายประโยคก็ได้

4. ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยบทขยาย เป็นประโยคที่ต้องการเน้นบทขยาย ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นบทขยายประเภทบอกเวลาและสถานที่ ประโยคประเภทนี้แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยบทขยายประธาน และประโยคที่ขึ้นต้นด้วยบทขยายกริยา

2.5 ชนิดประโยคในภาษาไทย

วรรณท์ อักษรพงศ์. (2537 : 293) ได้กล่าวไว้ว่า ชนิดประโยค แบ่งตามเนื้อความในประโยค มี 5 ชนิด คือ

ก. ประโยคบอกเล่า คือ ประโยคที่มีใจความอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นกลางๆ ไม่เป็นคำถาม ไม่เป็นปฏิเสธ ไม่เป็นคำสั่งหรือคำขอร้อง

ข. ประโยคคำถาม คือ ประโยคที่มีใจความเป็นคำถาม ซึ่งมีคำที่แสดงคำถามประกอบอยู่ด้วย ได้แก่ คำปฤจฉาสรรพนาม และปฤจฉาวิเศษณ์ คำว่า ใคร อะไร ไหน ไใด ทำไม อย่างไร เหตุใด และคำสันธาน เช่น

ใครทำหนังสือขาด

เธอมีความคิดอย่างไร

เธอจะไปเที่ยวหรือ

ค. ประโยคปฏิเสธ คือ ประโยคที่มีใจความปฏิเสธหรือไม่ตอบรับ จะมีคำวิเศษณ์ที่แสดงความปฏิเสธประกอบอยู่ด้วย ได้แก่ คำว่า ไม่ ห้ามมิได้ หาไม่ บ่ เปล่า เช่น

ฉันไม่เคยมาที่นี่

ห้ามมิได้ ข้าพเจ้าไม่ได้รับของไว้

ง. ประโยคคำสั่ง คือ ประโยคกรรตุอาจจะละบทประธานหรือบทกริยาไว้ในฐานที่เข้าใจ บทประธานที่ละไว้ มักจะเป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 เช่น

(เธอ) ยืนขึ้น

(เรา) ห้ามเดินลัดสนาม

ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2538 : 165) ได้กล่าวไว้ว่า ชนิดของประโยคจะประกอบไปด้วยบทต่างๆ 6 บท คือ บทประธาน บทขยายประธาน บทกริยา บทกรรม และบทขยายความ แต่ละบทจะต้องเลือกใช้คำชนิดต่างๆ ให้ถูกต้อง ดังนี้

1. บทประธาน ใช้ คำนาม คำสรรพนาม และคำชนิดอื่นที่ทำหน้าที่เหมือนคำนาม เช่น

คำกริยา - นอนมากทำให้อ้วนได้

คำวิเศษณ์ - เร็วมากทำให้ผิดได้

2. บทขยายประธาน ใช้คำวิเศษณ์และคำชนิดอื่นที่ทำหน้าที่เหมือนคำวิเศษณ์ เช่น คำนาม - ภรณ์ทิพย์นางสาวไทย เดินทางไปประกวดนางงาม

จักรวาลที่ประเทศไต้หวัน

3. บทกริยา ใช้คำกริยาและคำวิเศษณ์บางคำที่ทำหน้าที่คำกริยาได้ เช่น

คำวิเศษณ์ - เครื่องซักผ้ารุ่นใหม่เล็ก กว่ารุ่นเก่ามาก แต่ใช้งานได้ดีกว่า

4. บทขยายกริยา ใช้คำวิเศษณ์ และคำชนิดอื่นที่ทำหน้าที่เหมือน

คำวิเศษณ์ เช่น

คำนาม - สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณฯ ทรงเป็น

นักวิทยาศาสตร์

- พระองค์เสด็จไป ยุโรปและอเมริกา

- รัฐบาลจะจัดพิธีรัชมังคลาภิเษกถวายแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

พระเจ้าอยู่หัว

คำสรรพนาม - คนที่ได้รับเลือกเป็นประธาน คือ เธอ

5. บทกรรม ใช้คำสรรพนาม และคำชนิดอื่นที่ทำหน้าที่เหมือนคำนาม เช่น

คำวิเศษณ์ - เด็กนักเรียนกลุ่มนี้เป็นเด็กรัก ดี

6. ขยายกรรม ใช้คำวิเศษณ์ และคำชนิดอื่นที่ทำหน้าที่เหมือนคำวิเศษณ์ เช่น

คำนาม - นายกสิโมสรอาจารย์นำคณะกรรมการเข้าเยี่ยมคารวะ

นายเกษม สุวรรณกุล อธิการบดี

อุทัยวรรณ ดันหยง. (2542 : 60) ได้กล่าวถึงวิธีการแบ่งประเภทของประโยค เป็น 4 ประเภท คือ

1. ประโยคสามัญ มีส่วนประกอบเพียงส่วนเดียวหรือหลายส่วนเรียงกัน ซึ่งมีแบบโครงสร้างหลายแบบด้วยกัน (คล้ายกับเอกกรณประโยค หรือประโยคความเดียว) เช่น

มุกดาขยันทำงาน

คนงานกำลังยกเก้าอี้

รับตรวจซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้า

2. ประโยคซับซ้อน ประกอบด้วย ประโยคสามัญต่างๆ ชนิดกันมารวมกัน ตั้งแต่ 2 ชนิดขึ้นไป (คล้ายกับอเนกสรรประโยค) เช่น
 - ครูจะให้รางวัล / เด็กเรียนเก่ง
 - รถชนเด็ก / ที่วิ่งข้ามถนน
 - การที่นักศึกษาสอบตก / แสดง / ว่าไม่ได้ตั้งใจเรียน
3. ประโยคผสม ประกอบด้วย ประโยคสามัญตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปมารวมกัน (คล้ายกับอเนกสรรประโยค) เช่น
 - นักศึกษาเรียนทฤษฎี/แล้วจึง/ปฏิบัติได้
 - คุณจะได้รับประทานข้าว/หรือ/ขนมปัง
4. ประโยคเชื่อม ประกอบด้วย คำเชื่อมและประโยคสามัญ ประเภทประโยคไม่เริ่ม เช่น
 - ถ้า / เขาตายล่ะ (อาจใช้ตามหลัง “ปรับเลี้ยงหลานไว้ ”)
 - เพื่อ / เงินหมด (อาจใช้ตามหลัง “คุณแม่ให้เงินเพิ่มอีก”)

จากชนิดประโยคในภาษาไทย สรุปได้ว่า แบ่งตามเนื้อความในประโยค มีดังนี้

1. ประโยคบอกเล่า คือ ประโยคที่มีใจความอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นกลางๆ ไม่เป็นคำถาม ไม่เป็นปฏิเสธ ไม่เป็นคำสั่งหรือคำขอร้อง
2. ประโยคคำถาม คือ ประโยคที่มีใจความเป็นคำถาม ซึ่งมีคำที่แสดงคำถาม ประกอบอยู่ด้วย ได้แก่ คำพจน์สรรพนาม และพจน์วิเศษณ์ คำว่า ใคร อะไร ไหน ไต ทำไม อย่างไร เหตุใด และคำสันธาน
3. ประโยคปฏิเสธ คือ ประโยคที่มีใจความปฏิเสธหรือไม่ตอบรับ จะมีคำวิเศษณ์ที่แสดงความปฏิเสธประกอบอยู่ด้วย ได้แก่ คำว่า ไม่ ห้ามไม่ได้ หาไม่ บ่ เปล่า
4. ประโยคคำสั่ง คือ ประโยคกรรตุอาจจะละบทประธานหรือบทกริยาไว้ในฐานที่เข้าใจ บทประธานที่ละไว้ มักจะเป็นสรรพนามบุรุษที่ 1

2.6 การเรียนการสอนในรูปการเขียนประโยค

ความก้าวหน้าในการเรียนรู้คำต่างๆ ขึ้นอยู่กับจำนวนคำที่นักเรียนเข้าใจและรู้ความหมาย ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ขั้นสูง เพื่อสื่อสารการเขียนเป็นประโยคต้องอาศัยความคิดขั้นนามธรรมรวมทั้งหลักวิชา และศิลปะ ต้องจำรูปแบบการเขียนประโยคการรู้จักสังเกตวิธีเขียนของผู้ที่มีความสันทัด จะเป็นแนวทางในการเขียนประโยคที่ถูกต้อง ทั้งการพูดและการเขียน

การนำคำในภาษาไทยมาเรียงให้เป็นประโยค หรือการผูกเป็นประโยคนั้นค่อนข้างจะแน่นอนหากการเรียงลำดับผิดไปประโยคจะเปลี่ยนความหมายหรืออาจผิดไวยากรณ์ได้ (วรรณแก้วแพรง . 2526 : 70) นักภาษาศาสตร์กล่าวว่า ภาษาในโลกนี้ประกอบด้วย ประธาน กริยา

และกรรม ส่วนภาษาไทยนั้นมีลักษณะของภาษาที่เรียงแบบ ประธาน กริยา และกรรม ถ้าผู้พูดต้องการพูดคำใดเป็นเรื่องใหม่ ซึ่งผู้พูดต้องการบอกเล่าแก่ผู้ฟัง ผู้พูดก็จะกล่าวถึงท้ายสุด

การเขียนประโยคเป็นการเขียนด้วยความเข้าใจ นักเรียนจะต้องใช้ทักษะความรู้และความสามารถสูงกว่าการเขียนตามแบบ การเขียนประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ เป็นการสื่อสารความหมายได้เพียงจุดเล็ก ๆ จุดใดจุดหนึ่ง การเขียนด้วยความเข้าใจเริ่มในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นการปูพื้นฐานไปสู่การเขียนอย่างมีจุดประสงค์ การเขียนประโยคของนักเรียนแต่ละระดับชั้นนั้น นักเรียนจะมีความสามารถในการเขียนประโยคไม่เท่ากัน โดยนักเรียนซึ่งอยู่ในระดับที่สูงกว่าจะเขียนประโยคได้สมบูรณ์กว่า และมีจำนวนคำในประโยคมากกว่านักเรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่า (สราญ บุญญาสนธิ์ และคนอื่น ๆ. 2535 : 13)

การสอนการเขียนประโยคกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้สอนต้องใช้เทคนิคในการถ่ายทอดมากกว่าเด็กปกติ ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนดังกล่าวมีปัญหาในการสื่อความหมาย เทคนิคดังกล่าวคือ การสื่อสารระบบรวม (Total Communication) และในขณะเดียวกันก็อาจจะแสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้าและใช้ท่าทางประกอบ (ผดุง อารยะวิญญู. 2542 : 37) เพื่อให้ นักเรียนเดาความหมายและเกิดความหมายและเกิดความเข้าใจความหมายนั้น ๆ ได้ดีขึ้น นอกจากนี้การใช้อุปกรณ์เป็นสิ่งสำคัญยิ่งเพื่อช่วยสื่อสารการอ่านและเขียนประโยคให้ถูกต้อง

นอกจากนี้ ราตรี ปิตวารานนท์ . (2525 : 25) ได้กล่าวไว้ว่า ความยาวประโยค นอกจากจะเป็นเครื่องวัดความสามารถในการใช้ภาษาที่เชื่อมั่นได้มากที่สุด ยังทำให้ทราบถึง ข้อบกพร่องของนักเรียนหูหนวกได้อีกด้วย นอกเหนือจากการวัดในด้านความยาวของประโยคการวัดในด้านที่เป็นรูปธรรม ก็ย่อมจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสามารถในการเขียนยิ่งขึ้น

ผลจากการค้นคว้าของไมเคิลบัสท์. (Myklebust . 1964 : 288 - 290) ในด้าน จำนวนคำต่อประโยคหรือความยาวของประโยคกับตัวแปรต่าง ๆ พบว่าความแตกต่างระหว่าง นักเรียนหูหนวกกับนักเรียนปกติมีนัยสำคัญสูงที่ระดับอายุ โดยที่นักเรียนหูหนวกจะด้อยกว่า นักเรียนปกติ จำนวนประโยคที่นักเรียนหูหนวกเขียนมักน้อยกว่านักเรียนปกติ นักเรียนหูหนวกมักเขียนประโยคสั้นกว่าใช้คำง่าย ๆ และประโยคซ้ำซ้อน

จากเอกสารและการศึกษาค้นคว้าดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า การเรียนการสอนในรูปแบบการเขียนประโยค นักเรียนต้องเข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ เป็นพื้นฐาน การสังเกตรูปแบบการเขียนประโยค เนื้อหาสาระ ขั้นตอนของการสอนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมาก การเขียนจำนวนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น จะพัฒนาดีด้อยกว่านักเรียนปกติทุกด้าน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะมีความสามารถในการเขียนประโยคได้ถูกต้อง ขึ้นอยู่กับระดับความบกพร่องทางการได้ยิน สภาพแวดล้อมระดับชั้น และการใช้เทคนิคการถ่ายทอดของครูผู้สอน ตลอดจนการใช้สื่อการสอนเป็นสิ่งสำคัญ

2.7 ลักษณะการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การเขียนตามความรู้สึกของนักเรียนนั้น เป็นงานยากและซับซ้อนกว่าการอ่าน โดยเฉพาะนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การเขียนจัดเป็นขั้นพัฒนาการใช้ภาษาสูงสุด เฮอร์ล็อก. (Hurlock. 1964 : 225) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้การเขียนคำเป็นของนักเรียนปกติว่า นักเรียนจะเรียนรู้คำตามลำดับ ดังนี้ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุรพบท และคำสรรพนาม การที่นักเรียนเขียนคำนามได้ก่อนคำประเภทอื่น เพราะคำนามเป็นคำที่ใช้เรียกสิ่งของ ซึ่งสามารถจับถือได้ นิกรูปร่างได้ ส่วนมากเป็นคำที่เกี่ยวกับกิจกรรมหรือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความพอใจ และเป็นชนิดของคำที่ใช้มากที่สุดทั้งนักเรียนปกติและนักเรียนหูหนวก คำที่นักเรียนหูหนวกใช้ได้ดีนั้น นักเรียนจะต้องมีความเข้าใจคำเหล่านั้นเป็นอย่างดีก่อนหรือได้อ่านมา มากจึงเขียนได้ดี ชนิดของคำที่ง่ายต่อความเข้าใจและง่ายต่อการเขียนของนักเรียนหูหนวก คือ คำนาม และคำกริยา (Myklebust . 1964 : 416) เพราะชนิดของคำดังกล่าว สามารถแสดงให้เห็นเป็นรูปภาพ หรือกริยาท่าทางได้ นักเรียนหูหนวกจึงมีความเข้าใจและสามารถเขียนได้ดี การที่นักเรียนหูหนวกจะรู้ความหมายของคำได้ดีนั้น นักเรียนหูหนวกจะต้องฝึกฟัง ฝึกพูด หรือ ฝึกอ่านมา มากจึงทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนได้ดี จากการศึกษาค้นคว้า เยอเบอร์ริค และคนอื่น (Gerberich and Others . 1962 : 390 - 393) ได้กล่าวไว้ว่า ความยากของคำ กับความสามารถในการเขียนคำของนักเรียนดูเหมือนจะเป็นปฏิภาคกลับกันหมายความว่า เมื่อนักเรียนเขียนคำที่มีความยากมากขึ้น ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนก็จะลดต่ำลงไปด้วยตามลำดับ คือ นักเรียนเขียนสะกดคำที่ยากได้น้อยลง

สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทยได้มีผู้ทำการศึกษา ดังเช่น การศึกษาค้นคว้า ราตรี ปิตวารานนท์ (2525 : 25) ได้ศึกษาพัฒนาการด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มา จากสภาพการเรียน 2 แบบ พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับนักเรียนปกติเขียนจำนวนคำต่อประโยค (ความยาวของประโยค) และไวยากรณ์ของประโยคแตกต่างจากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนพิเศษ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับนักเรียนปกติ มีสภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากนักเรียนปกติ โอกาสใช้ภาษาจึงมีมากกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนพิเศษ

จากการศึกษาดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ลักษณะการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักจะใช้คำศัพท์อย่างง่าย ๆ เป็นคำที่นักเรียนคุ้นเคย รู้จักและเข้าใจคำนั้นมาก่อน ที่จะเขียนเป็นประโยคสั้นๆ โดยใช้คำศัพท์อย่างฟุ่มเฟือย และเขียนคำซ้ำๆกัน ซึ่งแต่ละประโยคจะเขียนผิดหลักไวยากรณ์ภาษาไทย เนื่องมาจากการพัฒนาการภาษายังไม่ดีพอ อีกทั้งยังไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษา และการเรียนรู้ภาษาอย่างมีจำกัด

2.8 ข้อบกพร่องการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เนื่องจากพัฒนาการทางภาษา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินยังไม่ดีพอ คำที่ใช้มีจำนวนจำกัดทำให้การเขียนมีข้อบกพร่องผิดพลาดมาก เพื่อจะให้การศึกษาด้านนี้กว้างขวางยิ่งขึ้น จึงมีผู้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับข้อผิดพลาด ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและรวบรวมชนิดของความผิดพลาดต่าง ๆ ไว้ ดังนี้

โรมิง (Roming . 1985 : 778) ได้ศึกษาลักษณะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับประถมศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเขียนของนักเรียน คือ ลีลาของตัวอักษรและประสบการณ์เดิมที่เกี่ยวกับภาษาของนักเรียน ภาษามีอิทธิพลต่อการสะกดคำและวิธีการสอนของครูที่มีอิทธิพลเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต้องใช้สายตามากกว่านักเรียนปกติ ในการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำและกิจกรรมที่จัดให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ ส่วนตัวอักษรที่พิมพ์ครูต้องมีกิจกรรมหลายรูปแบบและมีสื่อหลายชนิด รวมทั้งให้ออกส่นักเรียนในการใช้ภาษาเขียนเพื่อการสื่อความหมายในหลายๆสถานการณ์

เช่นเดียวกับงานวิจัยของ จำรัส จินดาวงศ์ (2545 :11 - 12) และพูนศักดิ์ ภูริปริชา. (2528 : 55 - 62) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนของนักเรียนหูหนวก พบว่านักเรียนหูหนวกมักเขียนผิดพลาดในเรื่อง เขียนคำตกหล่น การเขียนสลับที่ การเติมคำหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น และการจัดตำแหน่งของคำในประโยคที่ผิดเหมือนกัน

จากข้อบกพร่องการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สรุปได้ว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการทางภาษายังไม่ดีพอ คำที่ใช้มีจำนวนจำกัดทำให้การเขียนมีข้อบกพร่องผิดพลาดมาก นักเรียนหูหนวกมักเขียนผิดพลาดในเรื่อง เขียนคำตกหล่น การเขียนสลับที่ การเติมคำหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น และการจัดตำแหน่งของคำในประโยคที่ผิดเหมือนกัน และการจัดตำแหน่งของคำในประโยคที่ผิดเหมือนกัน

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนประโยค

2.9.1 งานวิจัยภายในประเทศ

วนิดา ศุภโรยธิน. (2539 : 67) ได้ทำวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนทั้งสองวิธี มีความสามารถในการเขียนประโยคแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นันทนา ลำเทียน. (2540 : 47) ได้ทำการวิจัย การวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ ภาษามือของนักเรียนหูหนวก ในโรงเรียนโสตศึกษา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนสามารถทำท่า ภาษามือได้ถูกต้องตามลักษณะโครงสร้างประโยคภาษาไทยตามรูปแบบที่กำหนดดังนี้

1. ประโยคที่มี 2 ส่วน ประธาน อกรรม เฉลี่ยร้อยละ 21.33
2. ประโยคที่มี 2 ส่วน สกรรม กรรมตรง เฉลี่ยร้อยละ 16.49
3. ประโยคที่มี 3 ส่วน ประธาน สกรรม กรรมตรง เฉลี่ยร้อยละ 37.66
4. ประโยคที่มี 4 ส่วน ประธาน ทวิกรรม กรรมตรง กรรมรอง เฉลี่ยร้อยละ 39.93

จุไรรัตน์ มาประสพ. (2546 : 47) ได้ทำการวิจัย การศึกษาความสามารถในการ เขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนอยู่ในระดับดี – ดีมาก
2. ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการเรียนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.9.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

ซิมมอน (Simmons. 1959 : 240) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนของนักเรียน หูหนวกจำนวน 54 คน และนักเรียนปกติจำนวน 112 คน โดยใช้แบบทดสอบความสามารถ ทางภาษาเขียน ซึ่งมีรูปภาพเป็นตัวเร้าเป็นเครื่องมือจากการศึกษาพบว่านักเรียนหูหนวกจะเขียน ประโยคได้ถูกและใช้คำศัพท์อย่างฟุ่มเฟือย และเขียนคำซ้ำๆ กัน ถึงแม้ว่านักเรียนหูหนวกจะ เขียนประโยคได้ถูกและเข้าใจความหมาย แต่การเขียนประโยคจะขาดความสมบูรณ์ เช่น “เด็กผู้หญิงโยนลูกบอลให้เด็กผู้ชาย เด็กผู้ชายตีลูกบอลไปที่กระจก และกระจกแตก แม่ได้ยิน เสียงเด็กผู้ชายทำกระจกแตก แม่เห็นกระจกแตก เธอไปดูการเล่นลูกบอล” ซึ่งในขณะเดียวกัน นักเรียนปกติใช้คำต่างๆ แทนคำเด็กผู้ชาย เช่น เจ้าหนูเพื่อนทอม เป็นต้น

บลิวเวส (Blewett, 1974 : 2115) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำแบบ อนุমানกับแบบอุปมาน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 4 และระดับ 5 จำนวนชั้นละ 58 คน โดยทำการสอนทุกวันเป็นเวลา 14 วัน ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบอนุমানสูงอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติและยังพบว่าเพศและระดับชั้นไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเขียนสะกดคำ

เฮดดอน (Haydon. 1987 : 1765) ได้ศึกษาลักษณะการเขียนของนักเรียนที่มีความ บกพร่องทางการได้ยินระดับประถมศึกษาที่เรียนกับนักเรียนปกติ ผลการศึกษาพบว่า พัฒนาการ ด้านการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นไปอย่างเชื่องช้าต้องใช้ทักษะ ทางด้านสายตาสัมผัส (การฟังการได้ยินที่เหลือน้อย) นอกจากนี้ยังพบอีกว่า วิธีการเขียนสะกดคำของ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญาและประสบการณ์เดิมอีกด้วย

จากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ พอสรุปได้ว่า การเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทำให้นักเรียนรับรู้ทางภาษามีน้อย โดยใช้คำศัพท์อย่างฟุ่มเฟือย ประกอบกับการรู้คำศัพท์ยังอยู่ในวงจำกัดคือ คำที่รู้น้อยทำให้การเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ขาดการต่อเนื่องของข้อความหรือประโยค มักจะเขียนประโยคได้ถูก และใช้คำศัพท์อย่างฟุ่มเฟือย และเขียนคำซ้ำๆ กัน ทำให้การเขียนประโยคขาดความสมบูรณ์ ซึ่งแต่ละประโยคจะเขียนผิดหลักตามโครงสร้างของไวยากรณ์ภาษาไทย อันเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงสภาพปัญหาทางภาษาเขียนของนักเรียนเหล่านี้ เนื่องมาจากพัฒนาการด้านภาษาของนักเรียนเหล่านี้ยังไม่ดีพอ และการเรียนรู้ทางภาษาอย่างมีจำกัด

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

3.1 ความหมายของแบบฝึก

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2526) ได้กล่าวไว้ว่า แบบฝึกปฏิบัติ หมายถึง คู่มือนักเรียน ต้องใช้ควบคู่กับการเรียนการสอนเป็นส่วนหนึ่งที่นักเรียนบันทึกสาระสำคัญ และทำแบบฝึกหัดด้วย มีลักษณะคล้ายกับ “แบบฝึกหัด” แต่ครอบคลุมพฤติกรรมที่ผู้เรียนพึงกระทำมากกว่าแบบฝึกหัด อาจกำหนดแยกเป็นแต่ละหน่วยเรียน เรียกว่า “Worksheet” หรือกระดาษคำตอบ ซึ่งผู้เรียนต้องถือติดตัวเวลาประกอบกิจกรรมต่างๆ หรืออาจรวมเป็นเล่มรวม เรียกว่า “Workbook” โดยเรียงรวมเรียงตามลำดับตั้งแต่หน่วยที่ 1 ขึ้นไป แบบฝึกปฏิบัติเป็นสมบัติส่วนตัวของผู้เรียน แต่ต้องเก็บไว้ที่ชุดการสอนเป็นตัวอย่าง 1 ชุดเสมอ

ถวัลย์ มาศจรัส. (2546 : 18) ได้กล่าวไว้ว่า แบบฝึกหัดหรือแบบฝึกทักษะ หมายถึง กิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีความหลากหลาย และปริมาณเพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนาทักษะกระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ ความสามารถนำผู้เรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอดและหลักการสำคัญของสาระการเรียนรู้ รวมทั้งทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจในบทเรียนด้วยตนเองได้

จากความหมายแบบฝึกดังกล่าว สรุปได้ว่า แบบฝึก หมายถึง กิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีความหลากหลาย และปริมาณเพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนาทักษะกระบวนการคิด จึงเป็นคู่มือนักเรียนต้องใช้ควบคู่กับการเรียนการสอนเป็นส่วนหนึ่งที่นักเรียนบันทึกสาระสำคัญ และทำแบบฝึกหัดด้วย

3.2 ความสำคัญของแบบฝึก

ประยงค์ งามจิตร (2533 : 41) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึก เป็นกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนมีความชำนาญ ความแม่นยำในบทเรียนนั้นๆ และจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี

จินตนา ชูเชิด (2537 : 28) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการเรียนวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะการเขียนสะกดคำเพราะจะทำให้นักเรียนเกิดความชำนาญสามารถเขียนสะกดคำยากได้ถูกต้องและครูควรสร้างแบบฝึกให้เหมาะสมกับผู้เรียน โดยสร้างแบบฝึกให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ในแบบฝึกควรมีรูปภาพประกอบเพื่อให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียน ยังมีผลทำให้การสะกดคำของนักเรียนถูกต้องมีประสิทธิภาพมากขึ้น

อดุลย์ ภูปลี้ม (2539 : 24 - 25) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกมีความจำเป็นต่อการเรียนทักษะทางภาษามากเพราะจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนดีขึ้นสามารถจดจำเนื้อหาในบทเรียนและคำศัพท์ต่างๆ ได้คงทน ทำให้เกิดความสนุกสนานในขณะที่เรียน ทราบความก้าวหน้าของตนเองสามารถนำแบบฝึกมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเองได้นำมาวัดผล หลังจากที่เรียนแล้วตลอดจนสามารถทราบข้อบกพร่องของนักเรียนและนำไปปรับปรุงแก้ไขได้ทันทีซึ่งจะมีผลทำให้ครูประหยัดเวลา ค่าใช้จ่าย และลดภาระได้มากนอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มะลิ อัจฉริยะ (2540 : 17) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกที่ดีและมีประสิทธิภาพจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการฝึกทักษะได้เป็นอย่างดี แบบฝึกที่ดีเปรียบเสมือนผู้ช่วยที่สำคัญของครูทำให้ครูลดภาระการสอน ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่และเพิ่มความมั่นใจในการเรียนได้เป็นอย่างดี

จากความสำคัญของแบบฝึก สรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนที่มีความสำคัญสำหรับครูและนักเรียน คือช่วยให้การเรียนรู้ของนักเรียนดีขึ้น ช่วยผ่อนคลายและประหยัดเวลาของกระบวนการเรียนการสอนในห้องเรียน เพราะแบบฝึกสามารถนำไปฝึกกิจกรรมนอกเวลาเรียนหรือชั่วโมงสอนซ่อมเสริมได้ ทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนดีขึ้น สามารถจดจำเนื้อหาในบทเรียนและคำศัพท์ต่างๆ ได้คงทน เกิดความสนุกสนานในขณะที่เรียน จึงเป็นเครื่องมือทบทวนความรู้และฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินตนเองได้

3.3 ประโยชน์ของแบบฝึก

เพ็ทตี (Petty .1968 : 469 – 478) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระครูได้มาก เพราะแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ และระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยนักเรียนในการฝึกฝน ทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้นักเรียนทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น ดังนั้นแบบฝึกหัดจึงไม่ใช่สมุดฝึกที่ครูจะให้แก่

นักเรียนบทต่อบท หรือหน้าต่อหน้า แต่เป็นแหล่งประสบการณ์เฉพาะนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ และเป็นเครื่องช่วยที่มีค่าของครูที่จะสนองความต้องการรายบุคคลในชั้น

4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ลักษณะการฝึก เพื่อช่วยให้เกิดผลดังกล่าวนี้ ได้แก่

4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ

4.2 ฝึกซ้ำหลายๆ ครั้ง

4.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด

5. แบบฝึกที่ใช้จะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากบทเรียนแต่ละครั้ง

6. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม นักเรียนสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนตนเองได้ต่อไป

7. การให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่น หรือปัญหาต่างๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุง แก้ไขปัญหานั้นๆ ได้ทันทั่วทั้ง

8. แบบฝึกที่จัดขึ้นนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือแบบเรียน จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดเวลาทั้งแรงงานและเวลาในการที่จะต้องเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกหัดจากตำราเรียนหรือกระดานดำ ทำให้มีเวลาและโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่างๆ มากขึ้น

10. แบบฝึกช่วยประหยัดเวลาค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่แน่นอน ย่อมลงทุนต่ำกว่าการที่จะใช้วิธีพิมพ์ลงกระดาษไขทุกครั้งไป นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ที่ผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

จากประโยชน์ของแบบฝึก สรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่กระตุ้นทำให้เกิดแรงจูงใจภายใน จึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยนักเรียนในการฝึกฝน จึงมีหลากหลายแบบหลายลักษณะเพื่อเป็นสิ่งที่เร้าใจ ที่ทำให้นักเรียนอยากทำ อยากฝึก และเกิดการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มตามศักยภาพ และมีความมั่นใจในการเรียนได้เป็นอย่างดี

3.4 ลักษณะที่ดีของแบบฝึก

ขันธชัย มหาโพธิ์ (2535 : 20) ได้กล่าวว่าคุณลักษณะของแบบฝึกที่ดี มีลักษณะดังนี้

1. มีเนื้อหาที่ตรงกับจุดประสงค์
2. กิจกรรมเหมาะสมกับระดับวัย หรือความสามารถของนักเรียน
3. มีภาพประกอบ มีการวางรูปแบบที่ดี
4. มีที่ว่างเหมาะสมสำหรับฝึกเขียน
5. ใช้เวลาที่เหมาะสม
6. ทำทนายความสามารถของผู้เรียนและสามารถนำไปฝึกด้วยตนเองได้

สมบูรณ์ ทินกร (2535 : 32 -33, อ้างอิงจาก Halress. 93 -94) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ว่า การเขียนแบบฝึกต้องแน่ใจภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียน และควรสร้างโดยใช้หลักจิตวิทยาในการแก้และสนองตอบ

1. ใช้แบบฝึกหลายๆ ชนิด เพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ
2. แบบฝึกที่จัดขึ้นนั้น ต้องให้นักเรียนสามารถแยกออกมาพิจารณาได้ว่าแต่ละข้อต้องการทำอะไร
3. ให้นักเรียนได้ฝึกการตอบแบบฝึกแต่ละชนิดแต่ละรูปว่ามีวิธีการตอบอย่างไร
4. นักเรียนได้มีโอกาสสนองตอบสิ่งเร้า ด้วยการแสดงออกทางความสามารถและความเข้าใจลงในแบบฝึก

5. นักเรียนนำสิ่งที่เรียนรู้จากบทเรียน มาตอบในแบบฝึกให้ตรงเป้าหมายที่สุด
 วิไลวรรณ อินทร์เชื้อ (2536 : 25) ได้กล่าวว่าลักษณะของแบบฝึกที่ดี มีดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. สำนวนภาษาไทย
3. ให้ความหมายต่อชีวิต
4. คิดได้อย่างรวดเร็ว
5. เร้าความสนใจ
6. เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
7. ศึกษาได้ด้วยตนเอง

ดวงเดือน อ่อนน่วม และคนอื่นๆ (2536 : 37) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดี ดังนี้

1. มีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ คำสั่งหรือตัวอย่างไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับให้ง่ายเหมาะสมกับผู้ใช้ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียน สามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง
2. มีความหมายต่อนักเรียนและตรงตามจุดมุ่งหมายของการฝึก ลงทุนน้อย ใช้ได้นานและทันสมัยอยู่เสมอ
3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกที่ดี ควรเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน
4. แยกฝึกเป็นเรื่องๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไป แต่ควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบ เพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ และไม่เบื่อหน่ายในการทำและเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ
5. มีทั้งที่กำหนดคำตอบให้ แบบให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำ ข้อความหรือรูปภาพในแบบฝึกที่ดี ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคย และตรงกับความสนใจของนักเรียน เพื่อว่าแบบฝึกที่ดีที่สร้างขึ้นจะได้ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินและความพอใจแก่ผู้ใช้ ซึ่งตรงกับหลักการเรียนรู้ที่ว่าเด็กมักจะเรียนรู้ได้เร็ว ในการกระทำที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ

6. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้อ่านจับใจความรวบรวมนั้น สิ่งที่ยกตัวอย่าง หรือตัวเองเคยใช้ จะทำให้นักเรียนเข้าใจในเรื่องนั้นๆ มากยิ่งขึ้น และจะรู้จักนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์ และมองเห็นว่าสิ่งที่เขาได้ฝึกฝนนั้น มีความหมายต่อเขาตลอดไป

7. ต้องมีผลตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล นักเรียน แต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลายๆ ด้าน ฉะนั้นการจัดทำแบบฝึกหัดแต่ละเรื่องควรจัดทำให้มากพอและมีทุกระดับตั้งแต่ง่าย ปานกลาง จนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อที่ว่าทั้งเด็กเก่ง ปานกลาง และเด็กอ่อน จะทำได้ตามความสามารถทั้งนี้เพื่อให้เด็กทุกคนได้ประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึกหัด

8. ได้รับความสนใจของนักเรียนตั้งแต่กิจกรรมแรกจนถึงกิจกรรมสุดท้าย

9. ได้รับการปรับปรุงควบคู่ไปกับหนังสือแบบเรียนอยู่เสมอ และควรใช้ได้ทั้งในและนอกห้องเรียน

10. ควรเป็นแบบฝึกที่สามารถประเมินและจำแนกความเจริญของงานของนักเรียนได้ง่าย

ประทีป แสงเปี่ยมสุข (2538 : 55) ได้กล่าวว่าลักษณะของแบบฝึกที่ดี มีหลายลักษณะ ดังนี้

1. ประเภทเลือกคำตอบ

- 1.1 เลือกระบายสีคำพวกเดียวกัน
- 1.2 เลือกคำที่มีความหมายตรงกับข้อความ
- 1.3 เลือกตัวพยัญชนะในคำที่กำหนดให้
- 1.4 เลือกคำที่สะกดตัวการ์นต์ถูกต้อง
- 1.5 ชี้เส้นใต้คำพวกเดียวกัน

2. ประเภทเติมคำ

- 2.1 เติมพยัญชนะในคำที่กำหนดให้
- 2.2 เติมคำลงในข้อความที่กำหนดให้
- 2.3 เติมส่วนประกอบของคำให้เป็นคำที่มีความหมาย
- 2.4 เติมคำให้มีความหมายตรงกับภาพ
- 2.5 เติมอักษรในช่องว่างให้เป็นคำซึ่งตรงกับคำอ่านที่กำหนดให้

3. ประเภทจับคู่

- 3.1 จับคู่ของคำที่อ่านต่อกัน
- 3.2 จับคู่คำกับข้อความที่มีความหมายตรงกัน
- 3.3 จับคู่คำพวกเดียวกัน

4. ประเภทสร้างคำ

- 4.1 สร้างคำจากภาพ
- 4.2 สร้างคำจากภาพและความหมายที่กำหนดให้

- 4.3 สร้างคำโดยเรียงตัวอักษรที่กำหนดให้
- 4.4 การสร้างคำโดยกำหนดส่วนประกอบของคำบางส่วนให้
- 4.5 นำคำมาประสมให้เกิดคำใหม่
- 4.6 สร้างคำจากตัวอักษรที่สลับกันอยู่
5. ประเภทสร้างประโยค
 - 5.1 สร้างประโยคจากคำที่กำหนดให้
 - 5.2 เลือกคำเติมลงในประโยคให้ได้ใจความ
 - 5.3 สร้างประโยคจากภาพที่กำหนดให้
6. ประเภทเขียนคำ
 - 6.1 เขียนคำอ่านจากคำที่กำหนดให้
 - 6.2 เขียนคำจากคำอ่านและความหมายที่กำหนดให้
 - 6.3 แก้อักขระที่เขียนสะกดผิด
 - 6.4 ประเภทแยกส่วนประกอบ
 - 6.5 ประเภทหาความหมายของคำ

นริศรา คงทอง (2539 : 38) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

1. ต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับนักเรียน
2. คำนึงถึงหลักจิตวิทยาและพัฒนาการของนักเรียนและลำดับของการเรียนรู้
3. เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน
4. แบบฝึกหัดต้องประกอบด้วยคำชี้แจงและตัวอย่างสั้นๆ ที่ทำให้นักเรียนเข้าใจง่าย
5. ใช้เวลาเหมาะสม
6. มีหลายรูปแบบ

สมพร พูลพันธ์ (2541 : 40) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดี มีลักษณะดังนี้

1. เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนไปแล้ว
2. เหมาะสมกับระดับวัย ระดับความสามารถของนักเรียน
3. มีคำชี้แจงสั้นๆ ที่จะทำให้ให้นักเรียนเข้าใจวิธีทำได้ง่ายคำชี้แจงหรือคำสั่งต้องกะทัดรัด
4. ใช้เวลาเหมาะสม คือ ไม่ใช่เวลานานหรือเร็วเกินไป
5. เป็นที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ

รีเวอร์ (River, 1968 : 97 - 105) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีมีลักษณะดังนี้

1. ต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอสมควรในเรื่องหนึ่งๆ ก่อนที่จะฝึกเรื่องอื่นๆ

ต่อไป ทั้งนี้ทำขึ้นเพื่อการสอนมิใช่ทำขึ้นเพื่อทดสอบ

2. แต่ละแบบฝึกควรฝึกแบบประโยคเพียงหนึ่งแบบเท่านั้น
3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนอยู่แล้ว
4. ประโยคที่ฝึกควรเป็นประโยคสั้นๆ
5. ประโยคและคำศัพท์ควรเป็นแบบที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันที่นักเรียนรู้จักดีแล้ว

6. เป็นแบบฝึกที่นักเรียนใช้ความคิดน้อย
7. แบบฝึกควรมีหลายแบบ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย
8. ควรฝึกให้นักเรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปแล้วไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้

จากลักษณะของแบบฝึกที่ดี จึงสรุปได้ว่า

1. คำหนึ่งถึงหลักจิตวิทยาและพัฒนาการของนักเรียนและลำดับของการเรียนรู้
2. การจัดเนื้อหาให้เหมาะสมกับวัยหรือนักเรียนระดับชั้นเรียน
3. แบบฝึกแต่ละแบบฝึกควรฝึกแบบประโยคเพียงหนึ่งแบบเท่านั้น
4. ข้อความที่เป็นคำสั่งหรือคำชี้แจงต้องกะทัดรัดและชัดเจน
5. แบบฝึกควรมีความยาวที่เหมาะสมกับช่วงความสนใจของนักเรียน
6. แบบฝึกควรใช้ภาษาที่เหมาะสมกับวัย ผู้เรียน และระดับชั้นเรียน
7. ได้รับความสนใจของนักเรียนตั้งแต่กิจกรรมแรกจนถึงกิจกรรมสุดท้าย

3.5 หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับแบบฝึก

ในการสร้างแบบฝึกที่ดีนั้น จึงมีความสอดคล้องกับหลักจิตวิทยาการศึกษา เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาไทยประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายและแบบฝึกมีความสมบูรณ์ที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถและความสนใจของนักเรียน หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกที่จะกล่าวถึงในที่นี้ คือ

สุจริต เพียรชอบและสหายใจ อินทรมัธยม (2523 : 65 - 82) ได้เสนอหลักจิตวิทยาการเรียนการสอน ซึ่งสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางการสร้างแบบฝึก ดังนี้

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) ครูจะต้องคำนึงถึงอยู่เสมอว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถและความสนใจทางภาษาแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสาเหตุหลายประการที่ครูผู้สอนต้องศึกษา เพื่อที่จะจัดระบบการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความแตกต่างของแต่ละบุคคล เพื่อให้ให้นักเรียนทุกคนได้ประสบความสำเร็จ ตามศักยภาพของตนเองจนเกิดการเรียนรู้เพิ่มมากที่สุดเท่าที่นักเรียนจะทำได้ ซึ่งครูไม่ควรคาดหวังว่านักเรียนจะทำได้เหมือนกันทุกคน

2. ความพร้อม (Readiness) ครูจะต้องคำนึงถึงความพร้อมของนักเรียนแต่ละคนในการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้กิจกรรมนั้นบรรลุผลต้องสร้างให้นักเรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียน โดยมีสิ่งที่เป็นแรงจูงใจให้เกิดความสนใจที่จะเรียนรู้โดยเฉพาะการทดสอบความรู้พื้นฐานเป็นการตรวจสอบว่านักเรียนมีความพร้อมที่จะรับสิ่งใหม่ได้มากน้อยเพียงใด

3. กระบวนการเรียนรู้ (Learning Process) การเรียนรู้ คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการมีประสบการณ์ตรง การมีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติ

ด้วยตนเองและการที่ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ดังนั้นการที่นักเรียนมีโอกาสได้ลงมือปฏิบัติตามแบบฝึกจึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่คงทนทางสติปัญญา

4. การเรียนรู้โดยมีจุดมุ่งหมาย (Purposeful Learning) ครูจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายของการสอน โดยให้นักเรียนได้ทราบด้วยว่าการฝึกปฏิบัติกิจกรรมเหล่านั้น มีผลดีต่อการเรียนรู้ โดยให้ออกาสนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการตั้งจุดมุ่งหมายร่วมกับครู การฝึกปฏิบัตินั้นจึงจะสัมฤทธิ์ผล เนื่องจากนักเรียนรู้ว่ามิประโยชน์ต่อตัวเขาอย่างไร จนสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์อื่นได้ด้วยเช่นกัน ดังนั้นการสร้างแบบฝึกจึงจำเป็นต้องมีจุดมุ่งหมายในการฝึกแต่ละครั้งอย่างชัดเจน

5. การเรียนรู้โดยการกระทำ (Learning by Doing) ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ นักเรียนจะมีความชำนาญในการใช้ทักษะพื้นฐานทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนด้วยการที่มีโอกาสลงมือกระทำด้วยตนเองเป็นประสบการณ์ตรง ดังนั้นการที่นักเรียนได้มีโอกาสปฏิบัติตามแบบฝึกทักษะ นักเรียนจะได้รับความรู้ที่คงทนมากกว่าการรับฟังคำสอนจากบรรยายของครูเพียงอย่างเดียว

6. การเรียนรู้ด้วยการฝึกฝน (Law of Exercise) ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ นักเรียนจะมีทักษะทางภาษาดี มีความรู้ความเข้าใจ และเกิดทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย ก็ต่อเมื่อได้รับการฝึกฝนและได้ลงมือปฏิบัติซ้ำๆ หลายครั้งจนเกิดความชำนาญ ทำให้มีทักษะทางภาษาที่ดีและมีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง เนื่องจากได้รับการฝึกฝนที่ถูกต้อง

7. กฎแห่งผล (Law of Effect) การฝึกทักษะด้านใดก็ตาม เมื่อนักเรียนได้รับฝึกฝนไปแล้ว หากนักเรียนได้ทราบผลในทันทีว่าเป็นอย่างไร นักเรียนจะมีความพอใจ มีกำลังใจที่จะทำแบบฝึกต่อไป ดังนั้นครูจึงต้องตรวจผลงานและแจ้งผลให้นักเรียนทราบทุกครั้ง เมื่อนักเรียนได้ทราบพัฒนาการของตนเองก็จะพอใจและหากมีข้อบกพร่อง นักเรียนก็พร้อมที่จะแก้ไขปรับปรุงให้เป็นที่พอใจของตนต่อไป

8. กฎแห่งการใช้และไม่ใช้ (Law of the use and disuse) เนื้อหาวิชาภาษาไทยมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน ดังนั้นการจะสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ ครูต้องเลือกคำที่นักเรียนใช้ในชีวิตรประจำวัน เพราะนักเรียนมีโอกาสใช้คำเหล่านั้นอยู่เสมอ เมื่อนำมาฝึกให้นักเรียนเขียนหรืออ่านให้ถูกต้อง ก็จะเป็นประโยชน์ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง

9. แรงจูงใจ (Motivation) แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญมากในการเรียนวิชาภาษาไทย ครูผู้สอนต้องสร้างสิ่งเร้าที่กระตุ้นให้นักเรียนสนใจ หรืออยากจะเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย จึงจำเป็นต้องอาศัยแรงจูงใจภายนอกและภายใน เพื่อให้นักเรียนเกิดความศรัทธาในการเรียนวิชาภาษาไทย จะได้ร่วมกิจกรรมต่างๆ ด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่คงทนต่อไป

10. การเสริมแรง (Reinforcement) ในการเรียนการสอนนั้นนักเรียนย่อมต้องการทราบทักษะของตนเองว่าเป็นที่น่าพอใจหรือไม่ การเสริมกำลังใจจึงเป็นสิ่งสำคัญ ครูต้องให้การเสริมแรงเป็นระยะๆ ในขณะที่นักเรียนกำลังทำแบบฝึกอาจเป็นเพียงการพยักหน้าแสดงความ

พอใจ การยิ้มหรือการชมเชยด้วยวาจาบ้างเป็นบางครั้ง สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการเสริมแรงทั้งสิ้น ทำให้เด็กมีความภาคภูมิใจและมีความเชื่อมั่นในตนเอง

สุชา จันท์เอม (2535 : 35 - 38) ได้กล่าวถึงวุฒิภาวะและการเรียนรู้ไว้ว่า

1. วุฒิภาวะเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มีกำหนดเวลาเป็นของตนเอง เป็นการเปลี่ยนแปลงคุณภาพมีชั้น ลำดับ อัตรา แบบแผน เป็นการพร้อมที่จะทำได้เองตามธรรมชาติไม่ต้องมีการสอนและเราสามารถพยากรณ์ได้ถูกต้อง

2. การเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ต้องมีการเรียนการสอนมีแบบแผน มีประสบการณ์

การเรียนรู้เป็นเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ ที่นักเรียนได้กระทำการเรียนของนักเรียนต้องการฝึกหัดการทดลอง เพื่อเปลี่ยนแปลงในด้านกิจกรรมซึ่งมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางร่างกายและพฤติกรรมของเด็กด้วย การเรียนทุกอย่างไม่ได้เป็นอย่างเดียวกัน การเรียนบางอย่างถ้าเราได้ฝึกหัดบ่อยๆ พฤติกรรมอาจสมบูรณ์ได้ เช่น การเล่นสกีน้ำ การชกมวย แต่การเรียนบางอย่าง เช่น การพูดภาษาต่างประเทศเราอาจจะฝึกหัดสักเพียงใดก็ไม่อาจพูดได้อย่างสมบูรณ์ การเรียนรู้จะสมบูรณ์หรือไม่มีผลมาจากการฝึกหัด การฝึกฝนและต้องมีความมุ่งหมายของการเรียนนั้นๆ รวมอยู่ด้วยจึงทำให้การเรียนของเราดีหรือไม่ดีอย่างไรก็ตามการฝึกฝนจะได้ผลดีเพียงไรขึ้นอยู่กับความพร้อมของแต่ละบุคคล ได้แบ่งทฤษฎีทางจิตวิทยา ดังนี้

1. ทฤษฎีการเชื่อมโยง (Connectionism Theory) ของธอร์นไดค์ (Thondike) เป็นการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับตอบสนองของผู้เรียนในแต่ละชั้น โดยอาศัยกฎการเรียนรู้ 3 กฎ คือ

1.1 กฎแห่งผล (Law of Effect) กฎนี้กล่าวถึงการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับอาการตอบสนองนำความพอใจมาให้ การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับอาการตอบสนองก็จะแน่นแฟ้นขึ้น ถ้าความสัมพันธ์นี้นำความรำคาญใจมาให้ ความสัมพันธ์ก็จะคลายความแน่นแฟ้นลง กล่าวคือ ถ้าให้ผู้เรียนรู้ว่าจะอะไรจะต้องมีรางวัลให้ เมื่อผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่ต้องการออกมา ถ้าจะให้พฤติกรรมบางอย่างหายไปเมื่อผู้เรียนแสดงพฤติกรรมนั้นออกมาจะต้องมีการทำโทษ

1.2 กฎแห่งการฝึก (Law of Exercise) กฎแห่งการฝึกนี้กล่าวถึงการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองได้สัมพันธ์แน่นแฟ้นขึ้น และความสัมพันธ์นี้จะแน่นแฟ้นขึ้น เมื่อมีการฝึกหัดหรือทำซ้ำบ่อยๆ และความสัมพันธ์นี้จะคลายอ่อนลงเมื่อไม่ได้ใช้ กล่าวคือ การกระทำที่ไม่มีรางวัลเป็นผลตอบแทนหลังการตอบสนองนั้นๆ สิ้นสุดลง เป็นเรื่องที่ไม่มีความหมายต่อการเรียนรู้เลย

1.3 กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) กฎแห่งความพร้อมนี้กล่าวถึงการเตรียมตัว และการเตรียมพร้อม ในการที่จะตอบสนองกิจกรรมที่ตามมาหลังจากการที่มีการเตรียมตัวพร้อมแล้ว ถ้าเป็นผู้เรียนพร้อมที่จะเรียนรู้จะอะไรบางอย่างได้ พร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่จำเป็นสำหรับขบวนการเรียนรู้นั้น เช่น จะต้องมีการร่างกายสูงพอ แข็งแรงพอ และอยู่ในสภาวะจิตใจที่เหมาะสม ผู้เรียนจะแสดงหรือไม่แสดงพฤติกรรมอะไรออกมานั้น โดยให้หลักไว้ 3 ข้อคือ

1. เมื่อหน่วยของการกระทำพร้อมที่จะแสดงออก ถ้าผู้กระทำทำด้วยความสบายใจหรือพอใจ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงการกระทำนี้ได้
2. ถ้าหน่วยของการกระทำพร้อมที่จะแสดงออกแต่ไม่ได้แสดง จะทำให้เกิดความไม่สบายใจ
3. ถ้าหน่วยของการกระทำยังไม่พร้อมที่จะแสดงออกแต่จำเป็นต้องแสดงออก การแสดงออกนั้นๆ กระทำไปด้วยความไม่สบายใจไม่พอใจเช่นกัน (สุชา จันท์ธอม. 2535 : 153 - 155)

2. ทฤษฎีการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขชนิดแสดงการกระทำ (Operant Conditioning Theory) ของสกินเนอร์ (Skinner) การเรียนรู้แบบนี้ สัตว์ที่ถูกทดลองจะต้องแสดงปฏิกิริยาตอบสนองตามเงื่อนไขเสียก่อน จึงจะได้แรงหนุนกำลังหรือรางวัล (Reinforcement) ก็เนื่องจากที่ว่า หนูต้องมีการกระทำ (Operate) เสียก่อน จึงจะได้รับอาหารหรือแรงหนุนกำลัง เราสามารถลบพฤติกรรมได้โดยถอดกล่องอาหารออก เมื่อหนูกดคานไม่มีอาหารตกลงมาหลายๆ ครั้งเข้า การกดคานก็จะค่อยๆ น้อยลง จนกระทั่งหายไปในที่สุด สกินเนอร์ได้เห็นว่าพฤติกรรม มี 2 ชนิด คือ

1. Respondent Behavior คือ พฤติกรรมที่อยู่ภายใต้การควบคุมของสิ่งเร้าโดยตรง เช่น สัตว์น้ำลายไหลเมื่อได้ลิ้มรสอาหาร

2. Operant Behavior คือ พฤติกรรมที่ต้องมีการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเสียก่อน จึงจะเกิดพฤติกรรมที่ต้องการ เช่น การพูดโทรศัพท์จะเกิดขึ้นได้ ต้องการไปหยิบหูโทรศัพท์หมุนเลขโทร เป็นต้น (สุชา จันท์ธอม. 2535 : 158 - 159)

สุรงค์ โค้วตระกูล. (2544 : 262) ได้กล่าวถึงจิตวิทยาการเรียนรู้ไว้ว่า

1. ทฤษฎีการเสริมแรง สกินเนอร์เชื่อว่า แรงเสริมเป็นตัวแปรสำคัญในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือการเรียนรู้ของนักเรียน ดังนั้นครูที่ดีจะต้องสามารถจัดสภาพของการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนได้รับแรงเสริมเมื่อการเรียนรู้ได้เกิดขึ้น พฤติกรรมใดที่ได้รับแรงเสริม พฤติกรรมนั้นจะเป็นส่วนหนึ่งที่นักเรียนเรียนรู้พฤติกรรมใดที่ไม่ได้รับแรงเสริม แม้ว่าจะเน้นสิ่งที่ครูต้องการให้เกิดก็จะไม่อยู่นานคงทน สกินเนอร์ได้แบ่งการให้การเสริมแรงออกเป็น 2 ชนิด คือ

- 1) การให้การเสริมแรงทุกครั้ง คือ ให้แรงเสริมแก่อินทรีย์ที่แสดงพฤติกรรมที่กำหนดทุกครั้ง (Continuous Reinforcement)

- 2) การให้การเสริมแรงเป็นครั้งคราว (Partial Reinforcement) คือ ไม่ต้องให้แรงเสริมทุกครั้งแต่อินทรีย์แสดงพฤติกรรม สกินเนอร์พบว่าการให้แรงเสริมทุกครั้งแม้ว่าจะช่วยในระยะแรกของการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขแบบโอเปอเรนต์ แต่ไม่มีประสิทธิภาพดีเท่ากับการให้แรงเสริมเป็นครั้งคราว

นอกจากนี้ในการสร้างแบบฝึก สิ่งที่สำคัญที่ควรคำนึง คือ รูปภาพดังที่ลาโด (Lado , 1964 : 62) ได้กล่าวไว้ว่า “ แบบฝึกสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ควรจะมีรูปภาพ เพื่อให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้ค่าและความหมายของคำนั้นไปในตัวด้วย เพราะภาพเป็นอุปกรณ์การสอนที่ได้ผลที่สุด”

จากหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับการสร้างแบบฝึกดังกล่าวมานั้นสรุปได้ว่า การเรียนรู้เป็นเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ ที่นักเรียนได้กระทำการเรียนของนักเรียน ต้องการฝึกหัดการทดลอง เพื่อเปลี่ยนแปลงในด้านกิจกรรมซึ่งมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางร่างกายและพฤติกรรมของเด็กด้วย ซึ่งแบ่งเป็นทฤษฎี ดังนี้

1. ทฤษฎีการเชื่อมโยง (Connectionism Theory) ของธอร์นไดค์ (Thondike) เป็นการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับตอบสนองของผู้เรียนในแต่ละชั้น โดยอาศัยกฎการเรียนรู้ 3 กฎ คือ กฎแห่งความพร้อม กฎแห่งการฝึกหัด และกฎแห่งผลที่พอใจ
2. การเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขไขชนิดแสดงการกระทำ (Operant Conditioning Theory) ของสกินเนอร์ (Skinner) ซึ่งเชื่อว่าการเรียนรู้เป็นกิริยาสะท้อนหลังจากเกิดกระบวนการของสิ่งเร้าและการตอบสนองซึ่งอาจเป็นการเสริมแรงแบบอุปนัย คือ ได้รับความพอใจที่มีความหวังหรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หนังสือเรียน

3.6 หลักการสร้างแบบฝึก

สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษา (2537 : 145 - 146) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบฝึก ดังนี้ คือ

1. ศึกษาปัญหาและความต้องการโดยศึกษาจากการผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากเป็นได้ควรศึกษาความต่อเนื่องของปัญหาในทุกระดับชั้น
2. วิเคราะห์เนื้อหาหรือทักษะที่เป็นปัญหาออกเป็นเนื้อหาหรือทักษะย่อยๆ เพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบ
3. พิจารณาวัตถุประสงค์ รูปแบบ และขั้นตอนการใช้แบบฝึก เช่น จะนำแบบฝึกไปใช้อย่างไร ในแต่ละชุดจะประกอบด้วยอะไรบ้าง
4. สร้างแบบทดสอบ ซึ่งอาจมีแบบทดสอบเชิงสำรวจ แบบทดสอบเพื่อวินิจฉัย ข้อบกพร่องแบบทดสอบความก้าวหน้าเฉพาะเรื่อง เฉพาะตอน แบบทดสอบที่สร้างจะต้องสอดคล้องกับเนื้อหา
5. สร้างแบบฝึกหัดเพื่อใช้พัฒนาทักษะย่อยแต่ละทักษะ ในแต่ละบัตรจะมีคำถามให้นักเรียนตอบ กำหนดรูปแบบ ขนาดของบัตร พิจารณาตามความเหมาะสม
6. สร้างบัตรอ้างอิงเพื่อใช้อธิบายคำตอบหรือแนวทางการตอบแต่ละเรื่อง การสร้างบัตรอ้างอิงนี้ อาจทำเพิ่มเติมได้ เมื่อนำแบบฝึกหัดไปทดลองใช้แล้ว

7. สร้างแบบบันทึกก้าวหน้าเพื่อใช้บันทึกผลการทดสอบหรือผลการเรียนโดยจัดทำเป็นตอนเป็นเรื่อง เพื่อให้ความก้าวหน้าเป็นระยะๆ สอดคล้องกับแบบทดสอบความก้าวหน้า

8. นำแบบฝึกไปทดลองใช้เพื่อหาข้อบกพร่องคุณภาพของแบบฝึกและคุณภาพของแบบทดสอบ

9. ปรับปรุงแก้ไข

10. รวบรวมเป็นชุดจัดทำคำชี้แจง คู่มือการใช้ สารบัญเพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป

อารี บัวคุ้มภัย (2540 : 21 - 22) ได้กล่าวถึงการสร้างแบบฝึก ควรมีหลักในการสร้างฝึก ดังนี้

1. ต้องตั้งจุดประสงค์ที่แน่นอนว่าจะฝึกทักษะด้านใด เพื่อจัดเนื้อหาให้ตรงกับจุดประสงค์

2. ต้องมีความยากง่ายเหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของนักเรียนและเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก

3. ต้องมีคำชี้แจงที่เข้าใจง่าย และควรมีตัวอย่างเพื่อให้นักเรียนเข้าใจมากขึ้นจนสามารถทำได้ด้วยตนเอง

4. ต้องมีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขวาง ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และไม่ทำให้เบื่อหน่าย

5. ต้องมีความถูกต้องด้านเนื้อหา ซึ่งทำได้โดยการตรวจสอบหรือทดลองใช้ก่อนนำไปใช้จริง

6. ต้องมีรูปภาพประกอบ เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียนและใช้เวลาในการฝึกสั้นๆ ประมาณ 30 – 40 นาที เพื่อป้องกันนักเรียนไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

7. ต้องให้นักเรียนทราบความก้าวหน้า เพื่อเป็นการจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ในโอกาสต่อไป

จากหลักการสร้างแบบฝึกจึงสรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกที่ดี แบ่งเป็นดังนี้

1. ศึกษาปัญหาและความต้องการโดยศึกษาจากจุดประสงค์การเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. พิจารณาวัตถุประสงค์ รูปแบบ และขั้นตอนการใช้แบบฝึก

3. สร้างแบบทดสอบ ซึ่งอาจมีแบบทดสอบเชิงสำรวจ แบบทดสอบเพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่องแบบทดสอบความก้าวหน้าเฉพาะเรื่อง เฉพาะตอน

4. ต้องมีความยากง่ายเหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของนักเรียนและเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก

5. ต้องมีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขวาง และไม่ทำให้เบื่อหน่าย

6. ต้องมีรูปภาพประกอบ เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียนและใช้เวลาในการฝึกสั้นๆ เพื่อป้องกันนักเรียนไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

7. สร้างแบบบันทึกก้าวหน้าเพื่อใช้บันทึกผลการทดสอบหรือผลการเรียนโดยจัดทำเป็นตอนเป็นเรื่อง เพื่อให้ความก้าวหน้าเป็นระยะๆ

3.7 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึก

แบบฝึกที่ใช้ฝึกทักษะของนักเรียน ส่วนใหญ่พบว่ายังขาดประสิทธิภาพเนื่องจากลักษณะของแบบฝึกบางแบบฝึกยากหรือง่ายเกินไป ทำให้ผู้วิจัยวัดจุดประสงค์ได้ไม่ตรงตามที่กำหนดไว้ ดังนั้น จึงมีการกำหนดหลักเกณฑ์การทดสอบประสิทธิภาพของแบบฝึกขึ้น เพื่อให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

การทดสอบประสิทธิภาพของแบบฝึก หมายถึง การนำแบบฝึกที่สร้างไปทดลองใช้ก่อนนำไปใช้จริง เพื่อนำข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไข

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2526 : 490 - 491) ได้กล่าวไว้ว่า การหาประสิทธิภาพให้ได้ตามเกณฑ์นั้น การที่จะกำหนดเกณฑ์ให้มีค่าเท่าใดนั้น ให้ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความพอใจ โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะตั้งไว้ 80/80 , 85/85 หรือ 90/90 การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้ โดยการประเมินพฤติกรรมของผู้เรียนเป็น 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดว่าประสิทธิภาพเป็น E_1 (ประสิทธิภาพของกระบวนการ) E_2 (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์) ประสิทธิภาพของแบบฝึกจะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรม โดยกำหนดให้เป็นร้อยละของผลเฉลี่ยการทำงานกิจกรรมระหว่างการใช้แบบฝึกต่อร้อยละของผลสอบหลังใช้แบบฝึกหัดทั้งหมด นั่นคือ E_1 / E_2 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ / ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ โดยวิธีคำนวณ

E_1 คำนวณจากการเอาคะแนนการทำแบบฝึกทุกชุดของนักเรียนแต่ละคนมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย และเทียบส่วนเป็นร้อยละ (80 ตัวแรก)

E_2 คำนวณจากการเอาคะแนนของนักเรียนที่ทดสอบหลังเรียนแบบฝึกทั้งหมดรวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย และเทียบส่วนเป็นร้อยละ (80 ตัวหลัง)

วิธีการหาคำนวณประสิทธิภาพ โดยใช้สูตรของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ ดังนี้

$$E_1 = \frac{\frac{\sum x}{N}}{A} \times 100$$

80 ตัวแรกใช้สูตร ดังนี้

เมื่อ	E_1 แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	ΣX แทน	คะแนนรวมของแบบฝึกที่นักเรียนทุกคนทำ
	A แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกทุกชุดรวมกัน
	N แทน	จำนวนผู้เรียน

80 ตัวหลังใช้สูตร ดังนี้

$$E_2 = \frac{\frac{\Sigma F}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2 แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	ΣF แทน	คะแนนรวมของผลลัพธ์หลังเรียน
	B แทน	คะแนนเต็มของการทดสอบหลังเรียน
	N แทน	จำนวนผู้เรียน

3.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

3.8.1 งานวิจัยภายในประเทศ

สุภาพ ดวงเพชร (2533 : 72) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กับ การใช้แบบฝึกตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนวัดน้อยนพคุณ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกหัดคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. พัฒนาการของความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. พัฒนาการของความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อัญชัญ อินคำ (2533 : 88) ได้ทำการวิจัย เรื่องการศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกซ่อมเสริมนักเรียนชาวเขาเผ่าแม้ว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาด้านการอ่านออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน ผลการศึกษาพบว่า จากการประเมินผลประสิทธิภาพของแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด 80/80 พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด จากคะแนนการประเมินผลท้ายแบบฝึก (E_1) และคะแนนที่ได้จากการประเมินผลหลังการเรียน (E_2) สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 คือ 91.83/89.00 แสดงว่าแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดมีประสิทธิภาพสูงเพียงพอที่จะนำไปใช้

อมรรัตน์ คงสมบูรณ์ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกดคำยากภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยเกมและแบบฝึก และนำไปทดลองกับนักเรียนวัดพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำยากโดยใช้เกมและแบบฝึก มีความสามารถในการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำยากโดยใช้เกมและแบบฝึก มีความสนใจการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิลาวัลย์ สุภีรักษ์ (2545) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนโรงเรียนเขาทอง อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 2 ห้องเรียน เพื่อเป็นกลุ่มควบคุม 1 และกลุ่มทดลอง 1 ห้อง ห้องละ 35 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายผลการวิจัย ปรากฏว่า

1. แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 85.68/84.80

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด โดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำกับการสอนแบบเขียนตามคำบอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเขียนตามคำบอก

หรรษา บุญยอน (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเรียนร่วม โดยใช้แบบฝึกสะกดคำ ผลการศึกษาพบว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำมีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อยู่ระหว่าง 88.85 ถึง 80.83 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำยากก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.8.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

แคลนตัน (Clanton. 1977 : 7220) ได้ศึกษาถึงผลของวิธีการตัดตัวอักษรตามวิธีสะกดคำ โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดชนิดที่ลบอักษรออกจากคำ แล้วให้นักเรียนเติมตัวอักษรหายไป สัปดาห์ละ 4 แบบฝึกหัด รวม 3 สัปดาห์ กับนักเรียนระดับ 6 - 7 จำนวน 194 คน ผลปรากฏว่าคะแนนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน แต่คะแนนของกลุ่มทดลองหลังจากทำแบบฝึกหัดสูงกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึกหัด

ชวอร์ต และ โดห์ริง (Schwartz and Doehring. 1977 : 55) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับ 2 ถึงระดับ 6 จำนวน 160 คน โดยใช้รูปภาพที่มีความหมายและแบบทดสอบการเขียนสะกดคำแบบเลือกตอบ และแบบทดสอบการเขียนสะกดคำยาก พบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้รูปภาพที่มีความหมาย มีแนวโน้มของการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำแบบธรรมดา

แมคพีค (McPeake. 1979 : 7199) ได้ศึกษาผลการเรียนจากแบบฝึกอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่เริ่มศึกษาถึงความสามารถในการอ่านและเพศที่มีต่อความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนประถมศึกษาที่เมือง Scituate และ Massachusetts จำนวน 129 คน พบว่า ทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูงขึ้น ยกเว้นนักเรียนชายในกลุ่มที่มีความบกพร่องทางการอ่านและพบว่าแบบฝึกช่วยปรับปรุงความสามารถในการสะกดคำใหม่ที่ยังไม่ได้ศึกษา และคะแนนของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้การอ่านยังมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนสะกดคำกล่าวคือ นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะได้คะแนนในการสะกดคำสูงด้วยและพบว่าเวลาที่ใช้สำหรับการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาวันละ 20 นาที มีประโยชน์ที่จะทำให้นักเรียนสะกดคำได้ดียิ่งขึ้น

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า แบบฝึกที่มีประสิทธิภาพสามารถตอบสนองกับความสามารถและความต้องการของผู้เรียน ดังนั้นจึงควรมีการสร้างแบบฝึกและปรับปรุงแบบฝึกให้มีรูปแบบที่น่าสนใจ เพราะการฝึกเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนภาษาไทยอีกทั้งสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้เช่นเดียวกับวิธีการสอนอื่นๆ ยิ่งไปกว่านั้นในบางกรณี ความสามารถทางการเรียนที่เกิดจากการเรียนการสอนจะสูงกว่าความสามารถทางการเรียนที่เกิดจากการสอนตามปกติธรรมดาเสียอีก ดังนั้นผู้วิจัยได้ศึกษา การสร้างแบบฝึกและสร้างแบบทดสอบ นำมาเรียบเรียงจัดเป็นแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค เรื่องการเขียนประโยคขั้นพื้นฐานของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยอาศัยขอบเขตเนื้อหาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 2 เพื่อศึกษาหาประสิทธิภาพของแบบฝึกและเป็นแนวทางในการปรับปรุง เพื่อนำแบบฝึกไปใช้เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้เหมาะสมต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการศึกษา เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนพิษณุโลกปัญญานุกูล จังหวัดพิษณุโลก และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 7 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ประกอบด้วย
 - 1.1 แบบฝึกการเขียนประโยค ซึ่งมีขอบเขตการเรียนรู้ตามลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก แบ่งเป็น 2 ชุด ดังนี้
 - ชุดที่ 1 การเขียนโครงสร้างประโยคขั้นพื้นฐาน
 - ชุดที่ 2 การเขียนประโยคสมบูรณ์
 - 1.2 สื่อการสอน ได้แก่ รูปภาพ บัตรภาพ บัตรคำ และแถบประโยค เป็นต้น
2. แผนการจัดการเรียนรู้
3. แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

1. แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

ขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึก โดยปฏิบัติตามขั้นตอนต่อไปนี้

- 1.1 ศึกษาทฤษฎี และเทคนิควิธีการสร้างแบบฝึก จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.2 ศึกษาทฤษฎีจิตวิทยาและเทคนิควิธีสอน เพื่อช่วยในการจัดกิจกรรม ให้เหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียน
- 1.3 ศึกษาขอข่ายการเขียนประโยคสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.4 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยช่วงชั้นที่ 2 เอกสารประกอบหลักสูตรที่เกี่ยวกับการเขียน คู่มือการสอนภาษาไทยแบบเรียนภาษาไทย และสื่อการสอนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและเนื้อหาของแบบฝึก
- 1.5 กำหนดเนื้อหาการเขียนประโยค โดยเลือกคำใหม่และคำที่นักเรียนมีประสบการณ์ ในหนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บทที่ 1 - 9 คือ คำนาม คำสรรพนาม และคำกริยาที่สามารถสื่อได้ด้วยภาพ จำนวน 80 คำ แล้วคัดเลือกคำที่สามารถสื่อด้วยภาพและเหมาะสมกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 50 คำ เพื่อนำมาสร้างเป็นแบบฝึกการเขียนประโยค
- 1.6 กำหนดเนื้อหาของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ซึ่งพิจารณาจากผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและเรื่องที่เป็นปัญหา ยึดหลักการสอนที่เริ่มเขียนจากหน่วยย่อยที่ง่าย ๆ ไปสูหน่วยที่ยากขึ้นตามลำดับ โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ชุด ได้แก่
 - ชุดที่ 1 การเขียนโครงสร้างประโยคขั้นพื้นฐาน
 - ชุดที่ 2 การเขียนประโยคขั้นพื้นฐาน
- 1.7 กำหนดเนื้อหาย่อย ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และเวลาที่ใช้ในการเรียนการสอน โดยยึดแบบเรียนภาษาไทย แบบฝึกหัด คู่มือการสอนและคู่มือการประเมินผล ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ดังนี้
 - ชุดที่ 1 การเขียนโครงสร้างประโยคขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย 6 แบบฝึก ดังนี้
 - แบบฝึกที่ 1 ประโยค 2 ส่วน
 - แบบฝึกที่ 2 ประโยค 3 ส่วน
 - แบบฝึกที่ 3 ประโยคขยายประธาน ขยายกริยา และขยายกรรม
 - แบบฝึกที่ 4 ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ
 - แบบฝึกที่ 5 ประโยคคำถาม
 - แบบฝึกที่ 6 ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ

- ชุดที่ 2 การเขียนประโยคสมบูรณ์ ประกอบด้วย 6 แบบฝึก ดังนี้
 แบบฝึกที่ 7 การเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
 แบบฝึกที่ 8 การเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้
 แบบฝึกที่ 9 การเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
 แบบฝึกที่ 10 การเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้
 แบบฝึกที่ 11 การเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
 แบบฝึกที่ 12 การเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้

1.8 กำหนดรูปแบบการสร้างแบบฝึก เรื่อง แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ประกอบด้วย

- 1.8.1 คำชี้แจงในการทำแบบฝึกสำหรับนักเรียน
 1.8.2 วิธีการใช้แบบฝึก
 1.8.3 ชื่อและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของแต่ละชุดแบบฝึก
 1.8.4 กิจกรรมฝึกทักษะระหว่างเรียนในแต่ละแบบฝึก
 1.9 สร้างคู่มือครู เพื่อชี้แจงเกี่ยวกับการใช้แบบฝึก ประกอบด้วย
 1.9.1 ความมุ่งหมายของแบบฝึก
 1.9.2 คำแนะนำในการใช้แบบฝึก
 1.9.3 วิธีการใช้แบบฝึก
 1.9.4 จุดประสงค์ เนื้อหาและกิจกรรมของแต่ละชุดแบบฝึก

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

1. การตรวจสอบคุณภาพของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

นำแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ซึ่งประกอบด้วยแบบฝึกการเขียนประโยค และสื่อการสอน เช่น แบบฝึกการเขียนประโยค คู่มือครู แบบฝึกหัด และสื่อการสอน เป็นต้น ที่สร้างขึ้นเสร็จแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยหรือภาษาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อการสอน ตรวจสอบพิจารณาความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหากิจกรรม สื่อการสอน ความยากง่ายของแบบฝึก การเขียนตามโครงสร้างประโยค และตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบฝึกการเขียน ตามโครงสร้างประโยคว่าแต่ละข้อสอดคล้องกับผลการเรียนที่คาดหวังหรือไม่ เพื่อปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน โดยกำหนดคะแนน ดังนี้

คะแนน +1	หมายถึง	แบบฝึกที่วัดแน่ใจว่าวัดตรงผลการเรียนที่คาดหวัง
คะแนน 0	หมายถึง	แบบฝึกที่วัดไม่แน่ใจว่าวัดตรงผลการเรียนที่คาดหวัง
คะแนน -1	หมายถึง	แบบฝึกที่วัดแน่ใจว่าวัดไม่ตรงผลการเรียนที่คาดหวัง

2. นำคะแนนรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มาหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยการแทนค่าในสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบฝึกกับผลการเรียนที่คาดหวัง
 $\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3. นำแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ เมื่อบันทึกผลการพิจารณาความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน แล้วเลือกแบบฝึกที่มีค่าดัชนี (IOC) ความสอดคล้องระหว่างแบบฝึกกับจุดประสงค์ที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 แบบฝึกนั้นเป็นตัวแทนลักษณะของกลุ่มพฤติกรรมนั้น และแบบฝึกที่มีค่าดัชนี (IOC) ความสอดคล้องระหว่างแบบฝึกกับจุดประสงค์ที่คำนวณได้ไม่ถึงเกณฑ์หรือน้อยกว่า 0.5 แบบฝึกนั้นก็ถูกตัดออกไปหรือนำมาปรับปรุงใหม่ให้ดีขึ้นตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ จัดทำแบบฝึกการเขียนประโยคให้สมบูรณ์ (บุญเชิด ภิญญโณนนตพงษ์. 2527 : 89-91)

4. ปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ต่อไป

การหาประสิทธิภาพของแบบฝึก ผู้วิจัยได้ทดลองหาประสิทธิภาพของแบบฝึกตามวิธีของชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2526 : 490 - 491) ตามลำดับดังนี้

4.1 ทดลองรายบุคคล (1 : 1) ผู้วิจัยนำแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

ไปทดลองกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก จำนวน 3 คน โดยให้ศึกษาแบบฝึกการเขียนประโยค ทำแบบฝึก แล้วทำแบบทดสอบหลังเรียน โดยสังเกตความเข้าใจภาษา ความยากง่ายของเนื้อหาและระยะเวลาที่นักเรียนใช้ทำแบบฝึก แล้วนำผลการทดลองมาวิเคราะห์และปรับปรุงแก้ไข

4.2 ทดลองแบบกลุ่ม (1 : 9) นำแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขจากการทดลองครั้งแรก ไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก จำนวน 9 คน โดยให้ศึกษาแบบฝึกการเขียนประโยค ทำแบบฝึก แล้วทำแบบทดสอบหลังเรียน นำผลการทดลองที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงแบบฝึกอีกครั้งหนึ่ง และปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการทดลองภาคสนาม

4.3 ทดลองภาคสนาม นำแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ที่ได้รับปรับปรุงครั้งที่ 2 แล้วนำมาทดลองกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิษณุโลกปัญญานุกูล จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 7 คน โดยให้ศึกษาแบบฝึกการเขียนประโยค ทำแบบฝึก แล้วทำแบบทดสอบหลังเรียน นำผลการทดลองที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกตามเกณฑ์

2. แผนการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ความสามารถการเขียนประโยค ผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยช่วงชั้นที่ 2 เอกสารประกอบหลักสูตรที่เกี่ยวกับการเขียน คู่มือการสอนภาษาไทย แบบเรียนภาษาไทย และแบบฝึกหัดภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาและผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2.2 ศึกษาปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการเขียนประโยค

2.3 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับปัญหาของนักเรียน โดยผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สำคัญ หลักการและเนื้อหาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือครูวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 12 แผนการสอน ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ถึง 6 เรื่องการเขียนโครงสร้างประโยคขั้นพื้นฐาน ใช้เวลาสอน 16 คาบ แบ่งเป็น

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ประโยค 2 ส่วน ใช้เวลาสอน 2 คาบ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกการเขียนประโยค คือ แบบฝึกที่ 1 ประโยค 2 ส่วน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ประโยค 3 ส่วน ใช้เวลาสอน 2 คาบ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกการเขียนประโยค คือ แบบฝึกที่ 2 ประโยค 3 ส่วน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ประโยคขยายประธาน ขยายกริยา และขยายกรรม ใช้เวลาสอน 6 คาบ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกการเขียนประโยค คือ แบบฝึกที่ 3 ประโยคขยายประธาน ขยายกริยา และขยายกรรม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ ใช้เวลาสอน 2 คาบ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกการเขียนประโยค คือ แบบฝึกที่ 4 ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง ประโยคคำถาม ใช้เวลาสอน 2 คาบ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกการเขียนประโยค คือ แบบฝึกที่ 5 ประโยคคำถาม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ ใช้เวลาสอน 2 คาบ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกการเขียนประโยค คือ แบบฝึกที่ 6 ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 ถึง 12 เรื่อง การเขียนประโยค ใช้เวลาสอน 6 คาบ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง การเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ ใช้เวลาสอน 1 คาบ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกการเขียนประโยค คือ แบบฝึกที่ 7 การเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง การเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้
ใช้เวลาสอน 1 คาบ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกการเขียนประโยค คือ แบบฝึกที่ 8 การเติมคำใน
ประโยคจากคำที่กำหนดให้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 เรื่อง การเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
ใช้เวลาสอน 1 คาบ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกการเขียนประโยค คือ แบบฝึกที่ 9 การเรียงคำในประโยค
จากรูปภาพที่กำหนดให้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 เรื่อง การเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้ ใช้
เวลาสอน 1 คาบ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกการเขียนประโยค คือ แบบฝึกที่ 10 การเรียงคำในประโยค
จากคำที่กำหนดให้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11 เรื่อง การเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ ใช้
เวลาสอน 1 คาบ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกการเขียนประโยค คือ แบบฝึกที่ 11 การเขียนประโยคจาก
รูปภาพที่กำหนดให้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12 เรื่อง การเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้ ใช้เวลา
สอน 1 คาบ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกการเขียนประโยค คือ แบบฝึกที่ 12 การเขียนประโยคจากคำที่
กำหนดให้

2.4 กำหนดรูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้มี
องค์ประกอบ ดังนี้

2.4.1 สาระสำคัญ

2.4.2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

2.4.3 สาระการเรียนรู้

2.4.4 กระบวนการจัดการเรียนรู้

2.4.5 สื่อการเรียนรู้

2.4.6 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

วิธีการหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

- นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 12 แผน ที่สร้างขึ้นเสร็จแล้ว
ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน
ภาษาไทยหรือภาษาศาสตร์ และผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อการสอน (ชุดเดิมกับแบบฝึก) ตรวจสอบพิจารณา
ความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ และสื่อการเรียนรู้
- แผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ เมื่อบันทึกผลการ
พิจารณาความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบน
มาตรฐาน ระหว่างแผนการจัดการเรียนรู้กับผลการเรียนที่คาดหวังที่ต้องการวัดตรงกับเนื้อหาที่สอน

3. นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแล้ว นำไปทดลองกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก จำนวน 9 คน เพื่อหาข้อบกพร่องเกี่ยวกับเวลาที่ใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน และความเหมาะสมของสื่อการสอน นำไปปรับปรุงก่อนการทดลองสอนจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

4. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้ว ไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนพิษณุโลกปัญญานุกูล จังหวัดพิษณุโลก ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549

3. แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบ

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบ มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยค จากหนังสือเทคนิค/การเขียนข้อทดสอบ (ชวาล แพรัตนกุล. ม.ป.ป. : 347 – 354) และหนังสือการเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย (จันทิมา พรหมโชติกุล. 2529 : 125 – 139)

3.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง คู่มือครูสำหรับใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการสร้างแบบทดสอบการเขียนประโยค และขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบ

3.3 ศึกษาหนังสือเรียนภาษาไทย และหนังสือกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยเลือกคำใหม่และคำที่นักเรียนมีประสบการณ์ ในหนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บทที่ 1 - 9 คือ คำนาม คำสรรพนาม และคำกริยาที่สามารถสื่อได้ด้วยภาพ จำนวน 80 คำ แล้วคัดเลือกคำที่สามารถสื่อด้วยภาพและเหมาะสมกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 50 คำ เพื่อนำมาสร้างเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยค

3.4 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

3.4.1 นักเรียนสามารถเลือกคำเติมลงในช่องว่างของประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์ได้

3.4.2 นักเรียนสามารถเขียนเรียงลำดับคำใหม่จากคำที่กำหนดให้เป็นประโยคที่มีความหมายได้

3.4.3 นักเรียนสามารถเขียนบรรยายภาพ โดยเขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนได้

3.4.4 นักเรียนสามารถนำคำที่กำหนดให้ โดยเขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนได้

3.5 แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค จำนวน 40 ข้อ แบ่งเป็น 4 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 ความสามารถเลือกคำเติมลงในช่องว่างของประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์ โดยสร้างแบบทดสอบเป็นแบบปรนัย 3 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ

ฉบับที่ 2 ความสามารถเขียนเรียงลำดับคำใหม่จากคำที่กำหนดให้เป็นประโยคที่มีความหมาย จำนวน 10 ข้อ

ฉบับที่ 3 ความสามารถเขียนบรรยายภาพ โดยเขียนเป็นประโยคจากคำที่กำหนดให้เป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จำนวน 10 ข้อ

ฉบับที่ 4 ความสามารถนำคำที่กำหนดให้เขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จำนวน 10 ข้อ

3.6 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละแบบทดสอบ ดังนี้

ฉบับที่ 1 เขียนคำเติมลงในช่องว่างของประโยค มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เขียนคำได้ถูกต้อง 1 คะแนน

เขียนคำผิดหรือไม่ถูกต้อง 0 คะแนน

ฉบับที่ 2 เขียนเรียงลำดับคำเป็นประโยคที่มีความหมาย มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เขียนเป็นประโยคได้ถูกต้อง สมบูรณ์ 1 คะแนน

เขียนเป็นประโยคไม่ถูกต้อง ไม่สมบูรณ์ 0 คะแนน

ฉบับที่ 3 เขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนจากภาพ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เขียนเป็นประโยคได้ถูกต้อง สมบูรณ์ 1 คะแนน

เขียนเป็นประโยคไม่ถูกต้อง ไม่สมบูรณ์ 0 คะแนน

ฉบับที่ 4 เขียนเป็นประโยคจากคำที่กำหนดให้เป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เขียนเป็นประโยคได้ถูกต้อง สมบูรณ์ 1 คะแนน

เขียนเป็นประโยคไม่ถูกต้อง ไม่สมบูรณ์ 0 คะแนน

วิธีการหาคุณภาพแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

1. นำแบบทดสอบและคู่มือการใช้แบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้และมีประสบการณ์การสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยหรือภาษาศาสตร์ และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลและประเมินผลการศึกษา ตรวจสอบพิจารณาตรวจสอบเนื้อหา ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาว่าแบบทดสอบในแต่ละข้อ มีความสอดคล้องกับผลการเรียนที่คาดหวังหรือไม่ เพื่อปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน

2. นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ เมื่อวันที่ผลการพิจารณาความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างแบบทดสอบกับผลการเรียนที่คาดหวังที่ต้องการวัด แล้วเลือกแบบทดสอบที่มีค่าดัชนี (IOC) ความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 แบบทดสอบนั้นเป็นตัวแทนลักษณะของกลุ่มพฤติกรรมนั้น และแบบทดสอบที่มีค่าดัชนี (IOC) ความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่คำนวณได้น้อยกว่า 0.5 แบบทดสอบนั้นก็ถูกตัดออกไปหรือนำมาปรับปรุงใหม่ให้ดีขึ้น (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2527 : 89 - 91)

3. นำแบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับ ที่ได้ตรวจสอบคุณภาพแล้ว นำมาปรับปรุงจัดทำเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคฉบับสมบูรณ์ เพื่อทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One - Group Pretest – Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538) ดังนี้

กลุ่ม	สอบก่อน	ตัวแปรอิสระ	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

เมื่อ	E	แทน	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
	X	แทน	การสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค
	T ₁	แทน	ทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคก่อนสอน
	T ₂	แทน	ทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคหลังสอน

2. ขั้นตอนการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการทดลองครั้งนี้ ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 นาที รวม 24 ครั้ง โดยมีขั้นตอนการทดลองดังนี้

1. ผู้วิจัยเสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อออกหนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 3 คน และขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดตาก เพื่อขอความอนุเคราะห์ดำเนินการทดลองเครื่องมือกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนพิษณุโลกปัญญานุกูล จังหวัดพิษณุโลก เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการทดสอบเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 7 คน

2. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทดลอง และดำเนินงานตามขั้นตอนการทดลองตามแผนการสอนการเขียนประโยค โดยใช้แบบฝึกแก้ครูประจำชั้นของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3. ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคก่อนสอน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 นาที รวม 24 ครั้ง และมีการทดสอบระหว่างเรียนทุกบทเรียน มีลำดับการสอน ดังนี้

กำหนดการสอน

สัปดาห์	เวลา	วัน	แผนการ สอนครั้งที่	เนื้อหา
1	15.00 – 15.50	จันทร์	1	ทดสอบก่อนทดลอง 1) ประโยค 2 ส่วน
	15.00 – 15.50	อังคาร		
	15.00 – 15.50	พุธ	2	2) ประโยค 3 ส่วน
	15.00 – 15.50	พฤหัสบดี		
	15.00 – 15.50	ศุกร์		
2	15.00 – 15.50	จันทร์	3	3) ประโยคขยายประธาน
	15.00 – 15.50	อังคาร	3	3) ประโยคขยายกริยา
	15.00 – 15.50	พุธ		
	15.00 – 15.50	พฤหัสบดี	3	3) ประโยคขยายกรรม
	15.00 – 15.50	ศุกร์		
3	15.00 – 15.50	จันทร์	4	4) ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ
	15.00 – 15.50	อังคาร		
	15.00 – 15.50	พุธ	5	5) ประโยคคำถาม
	15.00 – 15.50	พฤหัสบดี		
	15.00 – 15.50	ศุกร์		
4	15.00 – 15.50	จันทร์	6	6) ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ
	15.00 – 15.50	อังคาร	7	7) การเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
	15.00 – 15.50	พุธ		
	15.00 – 15.50	พฤหัสบดี	8	8) การเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้
	15.00 – 15.50	ศุกร์	9	9) การเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
5	15.00 – 15.50	จันทร์	10	10) การเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้
	15.00 – 15.50	อังคาร	11	11) การเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
	15.00 – 15.50	พุธ	12	12) การเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้
	15.00 – 15.50	พฤหัสบดี		ทดสอบหลังทดลอง
	15.00 – 15.50	ศุกร์		

5. เมื่อเสร็จสิ้นการเรียนคาบสุดท้ายแล้ว ทำการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคหลังสอน (Posttest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นฉบับเดียวกับทดสอบก่อนการทดลอง แล้วบันทึกคะแนน นำไปวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค โดยการหาค่าเฉลี่ยคะแนนแต่ละหน่วย และจากการทดสอบสิ้นสุดการทดลองแล้วนำมาประเมินโดยใช้ 80/80 จากการคำนวณค่า E_1 และ E_2

2. การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเกณฑ์การประเมินระดับความสามารถในการเขียนประโยค

เกณฑ์การตัดสินในการประเมินผลรวมหลังเรียน มีเกณฑ์ดังนี้

ได้คะแนนเฉลี่ย 80 ขึ้นไป หรือได้คะแนน 32 คะแนนขึ้นไป จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการเขียนประโยคระดับดีมาก

ได้คะแนนเฉลี่ย 70 ขึ้นไป หรือได้คะแนน 28 - 31 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการเขียนประโยคระดับดี

ได้คะแนนเฉลี่ย 60 ขึ้นไป หรือได้คะแนน 24 - 27 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการเขียนประโยคระดับปานกลาง

ได้คะแนนเฉลี่ย 50 ขึ้นไป หรือได้คะแนน 20 - 23 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการเขียนประโยคระดับพอใช้

ได้คะแนนต่ำกว่าเฉลี่ย 50 หรือได้คะแนนต่ำกว่า 19 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการเขียนประโยคระดับควรปรับปรุง

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยการวิเคราะห์คะแนนก่อนและหลังสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 92)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หาค่าดัชนีความแม่นยำตรงเชิงเนื้อหา หรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2527 : 89-91)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์
	ΣR	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 หาค่าประสิทธิภาพแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค วิเคราะห์ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2526 : 490 - 491) มีดังนี้

80 ตัวแรกใช้สูตร ดังนี้

$$E_1 = \frac{\Sigma X}{\frac{N}{A} \times 100}$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนจากการทำแบบฝึก
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกหัด
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

80 ตัวหลังใช้สูตร ดังนี้

$$E_2 = \frac{\Sigma F}{\frac{N}{B} \times 100}$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคหลังเรียน
	ΣF	แทน	คะแนนรวมของผลลัพธ์หลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของการทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

2. สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบ คำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 73)

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

2.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2538 : 79)

$$S = \sqrt{\frac{N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N (N - 1)}}$$

เมื่อ	S	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$(\Sigma X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	ΣX^2	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนนักเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทั้งก่อนและหลังการทดลองโดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค โดยการใช้สถิติ Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 92)

$$D = Y - X$$

เมื่อ	D	แทน	ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนน X และ Y ก่อนและหลังการทดลอง
	X	แทน	คะแนนของการประเมินก่อนทำการทดลอง
	Y	แทน	คะแนนของการประเมินหลังทำการทดลอง

3.2 ค่าสัมประสิทธิ์ของความเที่ยงของเครื่องมือ โดยวิธีของคูเดอร์และริชาร์ดสัน (Kuder – Richardson) KR20 (วิราพร พงศ์อาจารย์ . 2542 : 175 – 176)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S^2} \right\}$$

เมื่อ	n	แทน	จำนวนข้อคำถามในแบบทดสอบ
	S^2	แทน	ความแปรปรวน
	p	แทน	สัดส่วนของจำนวนคนที่ตอบถูกในแต่ละข้อ
	q	แทน	สัดส่วนของจำนวนที่ตอบผิดในแต่ละข้อ ($q = 1 - p$)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค มีผลวิเคราะห์ ข้อมูลนำเสนอ ดังนี้

1. การศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ดังมีรายละเอียด ในตาราง 1

ตาราง 1 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคตามเกณฑ์ 80/80

นักเรียน (คนที่)	คะแนนระหว่างเรียน (แบบฝึกที่ / คะแนนเต็ม)													คะแนน ความสามารถ เขียนประโยค หลังเรียน		
	1/ 10	2/ 10	3/ 30	4/ 10	5/ 10	6/ 10	7/5	8/5	9/5	10/ 5	11/ 5	12/ 5	รวม คะแนน	ร้อยละ	คะแนน 40	ร้อยละ
1	10	10	27	6	5	5	5	5	3	4	4	5	89	80.91	32	80.00
2	10	10	27	9	3	0	1	5	5	5	5	5	85	77.27	31	77.50
3	10	10	25	9	7	7	4	4	4	2	5	3	90	81.82	33	82.50
4	10	9	24	9	7	6	5	5	5	4	2	3	89	80.91	33	82.50
5	8	10	28	10	8	5	5	4	5	4	4	4	95	86.36	33	82.50
6	8	10	27	10	5	7	5	4	5	5	4	4	94	85.45	34	85.00
7	8	10	26	10	6	5	4	5	4	5	5	5	93	84.55	32	80.00
\bar{X}													90.71	82.47	32.57	81.43
													E_1	82.47	E_2	81.43

จากตาราง 1 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคตาม เกณฑ์ 80/80 พบว่าความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ระหว่างเรียนมีค่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเท่ากับ 90.71 คิดเป็นร้อยละ 82.47 และความสามารถเขียนประโยคหลังเรียน มีค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม เท่ากับ 32.57 คิดเป็นร้อยละ 81.43 ผลของการหาประสิทธิภาพของ แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 มีค่าประสิทธิภาพ 82.47/81.43

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยการวิเคราะห์คะแนนก่อนและหลังทดลองโดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test (นิกา ศรีไพโรจน์. 2533 : 92) ดังมีรายละเอียดในตาราง 2 – 3

ตาราง 2 คะแนนความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

นักเรียน (คนที่)	คะแนนความสามารถ เขียนประโยคก่อนการทดลอง (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)	คะแนนความสามารถ เขียนประโยคหลังการทดลอง (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)	ผลต่างของ คะแนน
1	16	32	16
2	19	31	12
3	22	33	11
4	15	33	18
5	28	33	5
6	28	34	6
7	25	32	7
\bar{X}	21.85	32.57	10.71
S.D.	5.39	0.97	5.02

จากตาราง 2 คะแนนความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค พบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก่อนได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค อยู่ระหว่าง 16 – 28 คะแนน มีค่าคะแนนเฉลี่ย 21.85 หมายถึง มีความสามารถเขียนประโยคอยู่ในระดับพอใช้ และภายหลังจากได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค มีคะแนนระหว่าง 31 – 34 คะแนน ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 32.57

ตาราง 3 การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

นักเรียน (คนที่)	คะแนน (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)		ผลต่าง ของคะแนน $D = Y - X$	ลำดับที่ ความ แตกต่าง	ลำดับเครื่องหมาย	
	ก่อนทดลอง (X)	หลังทดลอง (Y)			บวก	ลบ
1	16	32	+16	6	6	
2	19	31	+12	5	5	
3	22	33	+11	4	4	
4	15	33	+18	7	7	
5	28	33	+5	1	1	
6	28	34	+6	2	2	
7	25	32	+7	3	3	
$T = 0^*$					$T + = +28$	$T - = 0$

* $p < .05$ ($T_{(.05,7)} = 2$)

จากตาราง 3 การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ก่อนการทดลอง และหลังทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มุ่งศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 80/80 และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยค ระหว่างก่อนและหลังใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอนใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

สมมุติฐานในการวิจัย

1. แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการฝึกทักษะการเขียน โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค มีความสามารถในการเขียนประโยคอยู่ในระดับดี
3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนการเขียนประโยค โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคหลังทดลอง มีความสามารถในการเขียนประโยคสูงกว่า ก่อนการทดลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรในการศึกษา เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนพิษณุโลกปัญญานุกูล

จังหวัดพิษณุโลก และไม่มีควมพิการซ้ำซ้อน มีระดับการไ้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 7 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ประกอบด้วย
 - 1.1 แบบฝึกการเขียนประโยค ซึ่งมีขอบเขตการเรียนรู้ตามลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก แบ่งเป็น 2 ชุด ดังนี้
 - ชุดที่ 1 การเขียนโครงสร้างประโยคขั้นพื้นฐาน
 - ชุดที่ 2 การเขียนประโยคสมบูรณ์
 - 1.2 สื่อการสอน ได้แก่ รูปภาพ บัตรภาพ บัตรคำ และแถบประโยค เป็นต้น
2. แผนการจัดการเรียนรู้
3. แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ขั้นก่อนทดลอง

ผู้วิจัยคัดเลือกคำที่นักเรียนมีประสบการณ์ ในหนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บทที่ 1 - 9 แล้วคัดเลือกคำที่สามารถสื่อด้วยภาพและเหมาะสมกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการไ้ยิน

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างก่อนสอน (Pre-test) เพื่อดูความสามารถการเขียนประโยคก่อนที่จะทำการสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค ทดสอบเป็นรายบุคคล ใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที บันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนทดลอง (Pre-test)
2. ขั้นดำเนินการทดลอง

ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 นาที ตั้งแต่วันจันทร์ - วันศุกร์ ในช่วงเวลา 15.00 - 15.50 น. รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง และทำการทดสอบระหว่างเรียนทุกบทเรียน บันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนนระหว่างเรียน
3. หลังการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดวัดความสามารถการเขียนประโยค ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างชุดเดิม หลังเรียน (Post-test) เพื่อดูความสามารถการเขียนประโยคหลังการสอนเขียนประโยค โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค ทดสอบเป็นรายบุคคล ใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที บันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังทดลอง (Post-test)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค โดยใช้สูตรการหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเกณฑ์การประเมินระดับความสามารถในการเขียนประโยค

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค สรุปได้ว่า

1. แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าประสิทธิภาพตามลำดับดังนี้

แบบฝึกที่ 1 มีประสิทธิภาพ 91.42/81.43	แบบฝึกที่ 2 มีประสิทธิภาพ 98.57/81.43
แบบฝึกที่ 3 มีประสิทธิภาพ 87.61/81.43	แบบฝึกที่ 4 มีประสิทธิภาพ 90.00/81.43
แบบฝึกที่ 5 มีประสิทธิภาพ 58.57/81.43	แบบฝึกที่ 6 มีประสิทธิภาพ 50.00/81.43
แบบฝึกที่ 7 มีประสิทธิภาพ 82.85/81.43	แบบฝึกที่ 8 มีประสิทธิภาพ 91.42/81.43
แบบฝึกที่ 9 มีประสิทธิภาพ 88.57/81.43	แบบฝึกที่ 10 มีประสิทธิภาพ 82.85/81.43
แบบฝึกที่ 11 มีประสิทธิภาพ 82.85/81.43	แบบฝึกที่ 12 มีประสิทธิภาพ 82.85/81.43

และประสิทธิภาพรวม ทั้ง 12 แบบฝึก เท่ากับ 82.47/81.43 แสดงว่าแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคมีประสิทธิภาพเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2. ความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังจากการได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 32.57 หมายถึง มีความสามารถการเขียนประโยคอยู่ในระดับดีมาก

3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค มีความสามารถเขียนประโยคก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองนักเรียนมีความสามารถเขียนประโยคสูงกว่าก่อนทดลอง

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ปรากฏผลการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1. แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 82.47/81.43 แสดงว่าแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคมีประสิทธิภาพตามมาตรฐานและทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนประโยคระหว่างเรียนโดยมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 82.47 แสดงว่า นักเรียนเกิดทักษะการเขียนประโยคจากการใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค และนักเรียนสามารถทำแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 81.43 แสดงว่าแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน ทั้งนี้เนื่องจาก แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 12 แบบฝึก จึงทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคที่ผู้วิจัยได้สร้างนั้น ได้เรียงลำดับความรู้จากง่ายไปหายาก มีรูปภาพประกอบเพื่อสร้างความสนใจ จึงทำให้ง่ายแก่ความเข้าใจซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขชนิดแสดงการกระทำ (Skinner.1953) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมเกิดจากการเรียนรู้ โดยมีรูปภาพเป็นตัวกำหนดหรือการตอบสนองขึ้นอยู่กับแบบฝึกหัด เพื่อถ่ายทอดความเข้าใจจากสิ่งที่เป็นนามธรรมไปสู่รูปธรรม และได้ยึดกฎแห่งผล (Law of Effect) ของธอร์นไดค์ (Thorndike. 1913) ที่กล่าวถึง การฝึกทักษะด้านใดก็ตาม เมื่อนักเรียนได้รับฝึกฝนไปแล้ว หากนักเรียนได้ทราบผลในทันทีว่าเป็นอย่างไร นักเรียนจะมีความพอใจ มีกำลังใจที่จะทำแบบฝึกต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของหรรษา บุญนายีน (2546 : บทคัดย่อ) ซึ่งพบว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำมีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำยากก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยได้พบข้อสังเกต คือ นักเรียนให้ความสนใจ มีความกระตือรือร้นในการทำแบบฝึกที่ 1 เรื่องประโยค 2 ส่วน เป็นอย่างมากทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าแบบฝึกที่ 1 นั้นเป็นแบบฝึกที่มีรูปภาพประกอบให้เด็กนำรูปภาพเชื่อมโยงกับประโยค จึงทำให้นักเรียนเรียนสนุก แต่บางแบบฝึกนักเรียนมีความสับสนในเรื่องคำศัพท์เป็นบางคำ เพราะนักเรียนยังไม่มีประสบการณ์และคำศัพท์ที่ใช้ยังเป็นคำศัพท์พื้นฐานที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจเกิดการผิดพลาดในการเขียนประโยคขึ้นได้ ผู้วิจัยจึงต้องคอยอธิบายคำศัพท์และแปลความหมายของคำศัพท์ให้กับนักเรียนอยู่เสมอ เมื่อทำเสร็จแล้วนักเรียนจะรีบส่งและขอผลการตรวจทันที นักเรียนใช้เวลาในการทำแบบฝึกที่ 1 ไม่มาก เพราะสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์จากรูปภาพแล้วประสมกันเป็นประโยคได้ ในแบบฝึกที่ 2 เรื่องประโยค 3 ส่วน นั้นนักเรียนต้องเลือกคำศัพท์ที่กำหนดให้มาเติมให้เป็นประโยค แต่เนื่องจากเป็นคำเติมที่นักเรียนได้เคยมีประสบการณ์จากการทำแบบฝึกที่ 1 มาแล้ว นักเรียนจึง

ใช้เวลาในการทำงานน้อยกว่าแบบฝึกที่ 1 ส่วนในแบบฝึกที่ 3 นั้น นักเรียนต้องใช้เวลาในการอ่านความหมายที่กำหนดให้แล้วจึงเติมคำศัพท์ที่ขาดหายไป โดยที่ไม่มีคำศัพท์ให้เลือกนักเรียนจึงใช้เวลาในการทำงานน้อยกว่าแบบฝึกที่ 1 และแบบฝึกที่ 2 และส่วนแบบฝึกที่ 6 เรื่องประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ ที่ผู้วิจัยค้นพบว่า นักเรียนมีความสับสนในเรื่องคำศัพท์ของประโยคประเภทนี้ เพราะแบบฝึกที่ 6 จึงไม่มีรูปภาพประกอบ จึงใช้เวลาในการทำงานน้อยกว่าทุกแบบฝึก จึงทำให้ครูต้องอธิบายคำศัพท์ในส่วนที่นักเรียนไม่เข้าใจ จึงทำให้เกิดความผิดพลาดในการเขียนประโยค โดยให้นักเรียนเติมประโยคที่นักเรียนเคยมีประสบการณ์ แต่ไม่สามารถอ่านความหมายของคำที่กำหนดได้ ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าแบบฝึกที่มีรูปภาพประกอบด้วยจะทำให้นักเรียนสนใจและประสบความสำเร็จในการเขียนประโยค

2. ความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ผลการศึกษาปรากฏว่าความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังจากการได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค มีคะแนนระหว่าง 31 – 34 คะแนน ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 32.57 แสดงว่า มีความสามารถการเขียนประโยคอยู่ในระดับดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกตสุคนธ์ แม้นมณี (2546 : 48) จากผลการศึกษาพบว่า เด็กกลุ่มอาการดาวนระดับฝึกได้ ที่ได้รับการฝึกทักษะ มีความสามารถในการเขียนพยัญชนะไทยหลังการใช้แบบฝึกทักษะดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะ

3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ผลการศึกษาปรากฏว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนการเขียนประโยคโดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคหลังทดลอง มีความสามารถในการเขียนประโยคสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค โดยนักเรียนมีความสามารถทางการเขียนตามโครงสร้างประโยคดีขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากแบบฝึกที่มีการฝึกเริ่มจากง่ายไปหายาก มีรูปภาพ มีความหมายของคำ จึงทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการเขียนตามโครงสร้างประโยคสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของแคลนตัน (Clanton. 1977 : 7220) ที่พบว่า คะแนนของกลุ่มทดลองหลังจากทำแบบฝึกหัดสูงกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึกหัดสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชวอร์ต และ โดห์ริง (Schwartz and Doehring. 1977 : 55) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับ 2 ถึงระดับ 6 จำนวน 160 คน โดยใช้รูปภาพที่มีความหมายและแบบทดสอบการเขียนสะกดคำแบบเลือกตอบ และแบบทดสอบการเขียนสะกดคำยาก พบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้รูปภาพที่มีความหมาย มีแนวโน้มของการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำแบบธรรมดา สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาพ ดวงเพชร (2533 : 72) ผลการศึกษาพบว่าความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อัญชัญ อินคำ (2533 : 88) จากผลการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 91.83/89.00 แสดงว่าแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดมีประสิทธิภาพสูงเพียงพอที่จะนำไปใช้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิลาวัลย์ สุภริรักษ์ (2545) ที่พบว่า แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 85.68/84.80 และกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเขียนตามคำบอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จะเห็นได้ว่าการใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น แสดงว่านักเรียนมีความสามารถทางการเขียนตามโครงสร้างประโยคหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง ดังนั้น แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค จึงมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ และเหมาะสำหรับนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเฉพาะนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหรือโรงเรียนโสตศึกษา

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้

1. ควรใช้รูปภาพและคำสิ่งที่สั้นๆ เข้าใจง่ายในการจัดทำแบบฝึก และควรแจ้งผลการทำแบบฝึกให้นักเรียนทราบทันทีและทุกครั้ง เพื่อให้นักเรียนได้แก้ไขและจำคำที่ถูกต้องจะทำให้ให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคของตนให้ดียิ่งขึ้น
2. ควรนำคำยากมาสร้างแบบฝึกให้หลากหลายลักษณะและจัดระดับความยากง่ายของประโยค ซึ่งจะทำให้สามารถเลือกใช้ได้ตรงตามลักษณะและความต้องการในการแก้ปัญหาการเขียนประโยคของนักเรียนได้
3. ควรคัดเลือกเฉพาะคำที่นักเรียนมีประสบการณ์สามารถอ่านได้เท่านั้นและใช้ประโยคแต่ละชนิด ในแต่ละแบบฝึก นักเรียนจึงมีกำลังใจและสนุกสนานในการทำ ดังนั้น ครูผู้สอนและผู้สนใจ จึงควรมีการจัดทำเนื้อหาและการสอนให้เหมาะกับระดับและความต้องการของนักเรียน
4. ควรนำหลักจิตวิทยาหรือหลักการทางทฤษฎีมาใช้ประกอบในการสร้างแบบฝึก จะทำให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับความบกพร่องหรือความต้องการของนักเรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับงานการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาค้นคว้าเพื่อศึกษาความสามารถของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับชั้นเรียนอื่น
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระหว่างการใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคกับวิธีสอนอื่นๆ
3. ควรมีการศึกษาศาสมารถในการจำประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อพัฒนาความก้าวหน้าในการเขียนตามโครงสร้างประโยค
4. ควรมีการศึกษาระดับความยากง่ายของประโยคสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หรือระดับชั้นอื่นๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กมลวัฒน์ ครุฑแก้ว. (2523). การเดาศัพท์จากบริบท เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านเร็ว. ปรินทูนานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- กรรณิการ์ ปิ่นทอง. (2537). การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล (เพาะชำ)จังหวัดนครราชสีมา. ปรินทูนานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- กองทัพ เคลือบพนิชกุล. (2542). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : อินเดียนสโตร์.
- เกศสุคนธ์ แม้นมณี. (2546). การศึกษาความสามารถในการเขียนพยานุเคราะห์ไทยของเด็กกลุ่มอาการดาวนร์ระดับฝึกได้ โดยใช้แบบฝึกทักษะ. ปรินทูนานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- จันทร์ชัย มหาโพธิ์. (2535). รายงานการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในสังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี โดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอก. อุบลราชธานี : สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี. อัดสำเนา.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2537). รายงานการประเมินความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ปีการศึกษา 2534. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สำนักงาน. (2548). แบบฝึกหัดสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ภาษาไทย เล่ม 1 ชุดพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2548). แบบฝึกหัดสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ภาษาไทย เล่ม 2 ชุดพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2548). หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ภาษาไทย เล่ม 1 ชุดพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2548). หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ภาษาไทย เล่ม 2 ชุดพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

- จันทร์เพ็ญ กาญจนรัตน์. (2542). *ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ*. พิษณุโลก :
คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- จันทิมา พรหมโชติกุล. (2529). *การเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- จินตนา ชูเชิด. (2537). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เกมกับการใช้แบบฝึก*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. อัดสำเนา.
- จรัส จินดาวงศ์. (2545). *การศึกษาความสามารถเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะการเขียน
สะกดคำ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- จุไร วรศักดิ์โยธิน. (2520). *การสร้างคู่มือการสอนเขียนภาษาไทยประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาไทย)*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- จุไรรัตน์ มาประสพ. (2546). *การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน*. ปรินญานิพนธ์
กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ชวาล แพรัตกุล. (ม.ป.ป.). *เทคนิคการเขียนข้อสอบ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิทักษ์อักษร.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2520). *มิติที่ 3 นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาเล่ม 1*. กรุงเทพฯ :
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2526). *เอกสารการสอนชุดวิชาสื่อการสอนระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 8 -15*.
พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และสุดา สินสกุล. (2520). *ระบบสื่อการสอน*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2543). *ทักษะการเขียนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน อ่อนน่วมและคนอื่นๆ. (2536). *เรื่องน่ารู้สำหรับครูคณิตศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2546). *นวัตกรรมการศึกษาชุด แบบฝึกหัด – แบบฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาผู้เรียนและ
การจัดทำผลงานทางวิชาการอาจารย์ 3 และบุคลากรทางการศึกษา (ครูชำนาญการ
ครูเชี่ยวชาญ และครูเชี่ยวชาญพิเศษ)*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ธารอักษร.
- เทียมจันทร์ ดำเนินรินทร์และคนอื่นๆ. (2547). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียน
ภาษาไทยโดยใช้ภาพประกอบภาษามือ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. สารนิพนธ์ กศ.ม.(หลักสูตรและการสอน). พิษณุโลก :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.

- ชฎฎ ศานต์สุทธิกุล และคนอื่นๆ. (2545). *Designer's ProClipArts Vol.2*. กรุงเทพฯ : เจเนซิส มีเดียคอม. _____ . (2546). *คลิปปอาร์ทการศึกษา*. กรุงเทพฯ : เจเนซิส มีเดียคอม.
- นวลใย หนูมี. (2529). *การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนช่องพระนาวิทยา จังหวัดราชบุรี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- นริศรา คงทอง. (2539). *การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการฟังวิชาภาษาไทยโดยใช้แถบบันทึกเสียงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(ภาษาไทย). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร. อัดสำเนา.
- นลินนุช อำนวยสิน. (2546). *การศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยใช้ชุดการสอนเขียน*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- นันทนา ลำเทียน. (2540). *การวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ภาษามือของนักเรียนหูหนวกในโรงเรียนโสตศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2533). *สถิติอนุพาราเมตริก*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรินติ้งเฮาส์.
- นรินทร์ สันติตระกูล. (ม.ป.ป.). *เอกสารการศึกษาค้นหูนหวก-หุดึง อันดับ 1*. ม.ป.ท.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2527). *การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ประทีป แสงเปี่ยมสุข. “แนวการสร้างแบบฝึกสะกดคำยาก” *สารพัดหลักสูตร*. 14(121) เมษายน – มิถุนายน 2538 . หน้า 53 – 56 .
- ประยงค์ งามจิตร. (2533). *การสร้างแบบฝึกการอ่านคำอ่านที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดอุดรธานี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. อัดสำเนา.
- ประยุทธ์ กุยสาคร. (2527). *ภาษาไทยเชิงภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). *การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
- พระยาอุปกิตศิลปสาร. (2532). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- พัชนีญ์ เจริญโล่ห์ทองดี. (2546). *การศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนโสตศึกษา จากการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- พิณทิพย์ วิจิตรจามรี. (2544). *การศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมสำหรับนักศึกษาหูหนวก กรณีศึกษาวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล*. วิทยานิพนธ์. ศศ.ม. (งานบริการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. อัดสำเนา.

- พูนศักดิ์ ภูริปริชา. (2528). ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนของนักเรียนหูหนวกชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ไพฑูริย์ สินลารัตน์ และคนอื่นๆ. (2538). ภาษาไทย 1. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มะลิ อัจฉิชัย. (2540). การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรา ตัวสะกด แม่กน แม่กด และแม่กบ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. อัดสำเนา.
- รจนา ทรรทรานนท์ และคณะ. (2528). เมื่อลูกหุพิการจะอย่างไร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : รัชศิลป์.
- ราตรี ปิตวารานนท์. (2525). การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สุวีรยาสาน.
- วนิดา ศุกรโยธิน. (2539). เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- วรรณท์ อักษรพงศ์. (2537). ภาษาไทย 4. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณ แก้วแพรง. (2526). คู่มือการสอนเขียนชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- วรรณิ์ โสมประยูร. (2534). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วราภรณ์ บำรุงกุล. (2542). อ่านถูก-สะกดถูก คำ - ความหมาย - ประโยค. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : บริษัท ดันอ้อ 1999 จำกัด.
- วาริ์ ถิระจิตร. (2537). การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาสนา ชาวหา. (2522). เทคโนโลยีทางการศึกษา. ชลบุรี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.
- วัชริ์ ขำวิจิตร. (2542). แบบฝึกการเขียนเรียงความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การประถมศึกษา). ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. อัดสำเนา.
- วัฒน์ บุณย์จับ. (2541). ศาสตร์แห่งการใช้ภาษา. กรุงเทพฯ : กองวรรณกรรมและประวัติศาสตร์.
- วิชาการ, กรม . (2535). คู่มือครูสำหรับใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนภาษาไทยชุดพื้นฐานภาษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.

- วิชากร, กรม . (2546). *คู่มือการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนในชั้นเรียนรวม ระดับช่วงชั้นที่ 1 – 2 เล่ม 2 เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- _____ . (2545). *เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัด การเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- วิราพร พงศ์อาจารย์. (2542). *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย*. พิษณุโลก : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- วิลาวลัย สุภริรักษ์. (2545). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตาม มาตรฐานตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. อัดสำเนา.
- วิไล ทรงกิจเจริญผล. (2538). *การทดลองใช้ชุดการสอนฝึกฟังสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทาง การได้ยินระดับปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- วิไลวรรณ อินทร์เชื้อ. (2536). *การสร้างแบบฝึกการใช้พจนานุกรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. อัดสำเนา .
- ศรียา นียมธรรม. (ม.ป.ป.). *ความบกพร่องทางการได้ยิน ผลกระทบทางจิตวิทยา การศึกษา และสังคม*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรียา นียมธรรม และประภัสสร นียมธรรม. (2541). *พัฒนาการทางภาษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชา การศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริพงศ์ พยอมแย้ม. (2533). *การเลือกและการใช้สื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ศิวาภรณ์ บุญญวนิช. (2523). *การใช้สไลด์ประกอบการสอนภาษามือต่อการระลึกสำเนาของคำ ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนหูหนวก*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- สมบุรณ์ ทินกร. (2535). *การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและความซื่อสัตย์ในการเขียนสะกดคำ ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะการ เขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- สมพร พูลพันธ์. (2541). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะเพื่อการสอนซ่อมเสริมวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(วิจัยและพัฒนาการศึกษา). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร. อัดสำเนา .
- สมศักดิ์ สินธุระเวชัญและคณะ. (2546). *แบบฝึกหัดสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชุดปฏิรูป : วัธีการการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช.
- _____ . (2547). *สื่อการเรียนรู้ ภาษาไทย 4 สมบูรณ์แบบ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ช่วงชั้นที่ 2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช.

- สรอายุ บุญญาสุนทร และคนอื่นๆ. (2535). พัฒนาการความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียน
หูหนวกชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ กองการศึกษาพิเศษ.
สามัญศึกษา, กรม. (2524). วิธีสอนภาษาไทยให้แก่เด็กหูหนวก. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. (2533). สื่อการสอนระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรรย์. (2523). วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา.
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชา จันทรเอม. (2535). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนันท์ ปัทมาคม. (2520). คู่มืออาจารย์ด้านการเรียนการสอน : สื่อการสอน. กรุงเทพฯ :
หน่วยพัฒนาอาจารย์ด้านการเรียนการสอน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาพ ดวงเพชร. (2533). การเปรียบเทียบความสามารถและความคงทนในการเขียนสะกดคำ
ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน การใช้แบบฝึกทักษะการ
เขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวนีย์ ลิกขาบัณฑิต. (2534). เทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
พระนครเหนือ.
- _____. (2534). เทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- แสงจันทร์ คำเมือง. (ม.ป.ป.). การอบรมเลี้ยงดูและพัฒนาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.
กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต.
- หน่วยศึกษานิเทศก์, กรมสามัญศึกษา. (2531). หนังสืออ่านภาษาไทยสำหรับเด็กหูหนวกระดับ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. กรุงเทพฯ : กรมสามัญศึกษา.
- หรรษา บุญนายีน. (2546). การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเรียนร่วม โดยใช้แบบฝึก
สะกดคำ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- อดุลย์ ภูปลี้ม. (2539). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกที่จัดคำเป็นกลุ่มคำและแบบฝึกที่จัดคำละคำ.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. อัดสำเนา.
- อมรรัตน์ คงสมบุรณ์. (2536). การเปรียบเทียบความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกดคำยาก
ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้เกมและแบบฝึก.
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.

- อารี บัวคุ้มภัย. (2540). *การสร้างแบบฝึกเพื่อเสริมทักษะการใช้ถ้อยคำในงานร้อยแก้ว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อารี พันธุ์มณี. (2546). *จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ไผ่หมอก เอ็ดดูเคท.
- อัญชัญ อินคำ. (2533). *การศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกซ่อมเสริมนักเรียนชาวเขาเผ่าแม้ว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาด้านการอ่านออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- อุทัยวรรณ ดันหยง. (2542). *เอกสารประกอบการสอน 1542101 หลักภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 3. ลพบุรี : ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ สถาบันราชภัฏเทพสตรี ลพบุรี.

ภาษาอังกฤษ

- Bradfield, James M. and Moredock, Stewart H. (1975). *Measurement and Evaluation in Education*. New York : MacMillan Company.
- Blewatt, Sally Williams. (1974, October). "A Study to Compare the Effectiveness of an Inductive Versus a Deductive Strategy in Teaching Spelling Lessons From a Linguistically Based Spelling Program," *Dissertation Abstracts International*. 4 : 2115-A.
- Clanton, Patricin Brantley. (1977, February). "The Effectiveness of the Letter Cloze Procedure as a Method of Teaching Spelling," *Dissertation Abstracts International*. 38(5) : 7226-A.
- Dale, Edgar and other. (1971). *Techniques of Teaching Vocabulary*. Field Educational Publications, Incorporated, California.
- Gerberich, J. Raymon, Greene, Harry A. and Jorgensen, A.N. (1962). *Measurement and Evaluation in the Modern School*. New York : David McKay, Co.
- Gillman, Davis & Raffin. (1979, December). "Games in Senior High School Mathematics Classes," *The Mathematics Teacher*. 69 : 657 – 661 .
- Haydon, Deborah M. (1987). *An Interpretation of the Writing Process and Written Language Strategies Used by a Selected Group of Hearing Impaired Children*. Missouri : University of Missouri – Columbia.
- Hurlock, Elizabeth B. (1964). *Child Development*. 4th ed., New York : McGraw – Haill.
- Johnson, Harold A. and Griffith, Penny L. (1986, December). "The Instructional Patterns of Two Fourth-Grade Spelling Classes . A Mainstreaming Tissue," *American Annals of the Deaf*. 131(5) : 331 – 338 .

- Lado, Robert. (1964). *Language Teaching : A Scientific Approach*. New York : McGraw-Hill.
- MacCrimmon, James McNab. (1978). *Writing with a Purpose*. Boston : Houghton Mifflin Company.
- McPeake, J. G. (1979,June). “ The Effects of Original Systematic Study Worksheets Reading Level and Sex on the Spelling Achievement of Sixth Grade Students,” *Dissertation Abstracts International*. 39(12) : 7199-A .
- Myklebust, Helmer R. (1964). *The Psychology of Deafness*. New York : Grune and Stratton.
- Oliva, Peter F. (1969). *The Teaching of Foreign Language*. New Jersey : Prentice Hall.
- Petty, G. (1968). “Language Workbooks and Practice Materials,” in *Developing Language Skills in the Elementary Schools*. New York : Allyn and Bacon, Inc.
- Rivers, Wilga M. (1968). *Teaching Foreign Language Skills*. Chicago : The University of Chicago.
- Roming, Linda Gayle. (1985). *The Cognitive Processing and Cuing Systems Used by Young Hearing Impaired Children When Spelling*. Missouri : University of Columbia.
- Schwartz, Sybil and Doehring, Donald. (1977,September). “ A Developmental Study of Children’s Ability to Abstract Spelling Patterns,” *Research in Education*. 12(9) : 55 .
- Simmons, A.A. (1959). *A Comparison of the Written and Spoken Language from Deaf and Hearing Children at Five Age Levels*. Unpublished Doctoral Dissertation. Washington University.
- Skinner, B.F. (1953). *Science and Human Behavior*. New York : Macmillan.
- Thorndike, E. (1913). *Educational Psychology : The Psychology of Learning*. New York : Teachers College Press.
- Yoshinsja, Itano. (1996). “ Examining Written – Language Skills of Students Who are Deaf, Hard of Hearing, and Normally Hearing,” *The Volta Review*. 98(1) ; 1.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

รายนามผู้เชี่ยวชาญการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

รายนามผู้เชี่ยวชาญการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. รองศาสตราจารย์วิราพร พงศ์อาจารย์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาวัตผลการศึกษา
คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
พิษณุโลก
2. รองศาสตราจารย์ ทิพย์สุดา นัยทรัพย์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
พิษณุโลก
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรอนงค์ อิงคะสุนิษฐ์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย
คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
พิษณุโลก
4. อาจารย์ ดร.ศิริวิมล ใจงาม ประธานสาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
พิษณุโลก

ที่ ศธ 0519.12/ ๒๕๖๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตงุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๑ พฤศจิกายน 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

เนื่องด้วย นายพนัส นาคบุญ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกฝนการเขียนตามโครงสร้างประโยค” โดยมี ศาสตราจารย์ผดุง อารยะวิญญู และ อาจารย์ชนม์ชกรณ์ วรอินทร์ เป็นคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ศิริวิมล ใจงาม รองศาสตราจารย์วิราพร พงศ์อาจารย์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรอนงค์ อิงกะตุวณิชย์ เป็นผู้ช่วยชาญตรวจแบบทดสอบ แผนการสอน เรื่อง วัดความสามารถในการเขียนประโยค และแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัด เป็นผู้ช่วยชาญให้ นายพนัส นาคบุญ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ: สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 055 - 267031 มือถือ 089 - 2687969

ที่ ศธ 0519.12/๗๐๗๓

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

/3 พฤศจิกายน 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะศึกษาศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

เนื่องด้วย นายพนัส นาคบุญ นิตยระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกฝนการเขียนตามโครงสร้างประโยค” โดยมี ศาสตราจารย์ผดุง อารยะวิญญู และ อาจารย์ชนม์ชรินทร์ วรอินทร์ เป็นคณะกรรมการควบคุมปฏิญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์ ทิพย์สุดา นัยทรัพย์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบ แผนการสอน เรื่อง วัดความสามารถในการเขียนประโยค และแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัด เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายพนัส นาคบุญ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ: สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติศาสตร์ โทรศัพท์ 055 - 267031 มือถือ 089 - 2687969

ที่ ศธ 0519.12/๓ ๒๕๖๖

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๖ พฤศจิกายน 2549

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดตาก

เนื่องด้วย นายพนัส นาคบุญ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกฝนการเขียนตามโครงสร้างประโยค” โดยมี ศาสตราจารย์ผดุง อารยะวิญญู และ อาจารย์ชนม์ชกรณัฏ วรอินทร์ เป็นคณะกรรมการควบคุมปฏิญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 9 คน ทำแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค และ แผนการสอน เรื่อง ความสามารถในการเขียนประโยค ในระหว่างเดือน พฤศจิกายน - ธันวาคม 2549

จึงเรียนมาเพื่อขอบความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายพนัส นาคบุญ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 055 - 267031 มือถือ 089 - 2687969

ที่ ศธ 0519.12/7๔๙๐

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

/ 3 พฤศจิกายน 2549

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนพิษณุโลกปัญญานุกูล

เนื่องด้วย นายพนัส นาคบุญ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกฝนการเขียนตามโครงสร้างประโยค” โดยมี ศาสตราจารย์ผดุง อารยะวิญญู และ อาจารย์ชนม์ชกรณัฏ วรอินทร์ เป็นคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 9 คน ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยค แผนการสอน เรื่อง ความสามารถในการเขียนประโยค และ แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ในระหว่างเดือน ธันวาคม 2549 - กุมภาพันธ์ 2550

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายพนัส นาคบุญ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ: สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 055 - 267031 มือถือ 089 - 2687969

ภาคผนวก ข.

ตารางแสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ
โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบ

ตาราง 4 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแบบทดสอบ

ฉบับที่	แบบทดสอบ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ΣX	IOC	ข้อที่ คัดเลือก
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1) สามารถเลือกคำเติม ลงในช่องว่างของ ประโยคได้ใจความ สมบูรณ์	1	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	2	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	3	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	4	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	5	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	6	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	7	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	8	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	9	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	10	0	+1	+1	+2	0.66	✓
2) สามารถเขียนเรียง ลำดับคำใหม่จากคำ ที่กำหนดให้เป็น ประโยคที่มีความหมาย	11	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	12	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	13	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	14	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	15	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	16	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	17	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	18	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	19	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	20	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
3) สามารถเขียนบรรยาย ภาพ โดยเขียนเป็น ประโยคจากคำที่ กำหนดให้เป็น ประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน	21	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	22	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	23	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	24	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	25	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	26	0	+1	+1	+2	0.66	✓
	27	0	+1	+1	+2	0.66	✓
	28	0	+1	+1	+2	0.66	✓
	29	0	+1	+1	+2	0.66	✓
	30	+1	+1	+1	+3	1.0	✓

ฉบับที่	แบบทดสอบ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ΣX	IOC	ข้อที่ คัดเลือก
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
4) สามารถนำคำที่กำหนด ให้เขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน	31	0	+1	+1	+2	0.66	✓
	32	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	33	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	34	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	35	0	+1	+1	+2	0.66	✓
	36	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	37	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	38	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	39	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
	40	0	+1	+1	+2	0.66	✓

ภาคผนวก ค.

ตารางแสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ
โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้

ตาราง 5 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ΣX	\bar{X}	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	5	5	15	5	0
1.4	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	5	5	15	5	0
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	5	5	15	5	0
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.4	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	5	5	15	5	0
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.1	5	4	5	14	4.66	0.57
6.2	5	4	5	14	4.66	0.57
6.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.4	5	4	5	14	4.66	0.57
ΣX	100	84	100	284	14.20	0.40

ตาราง 6 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ΣX	\bar{X}	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	3	5	13	4.33	1.15
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	3	5	13	4.33	1.15
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.4	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.1	5	4	5	14	4.66	0.57
6.2	5	4	5	14	4.66	0.57
6.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.4	5	4	5	14	4.66	0.57
ΣX	100	78	100	278	13.90	0.30

ตาราง 7 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ΣX	\bar{X}	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	3	5	13	4.33	1.15
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	3	5	13	4.33	1.15
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	3	5	13	4.33	1.15
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.4	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.1	5	4	5	14	4.66	0.57
6.2	5	4	5	14	4.66	0.57
6.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.4	5	4	5	14	4.66	0.57
ΣX	100	77	100	277	13.85	0.36

ตาราง 8 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ΣX	\bar{X}	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	3	5	13	4.33	1.15
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	3	5	13	4.33	1.15
2.3	5	3	5	13	4.33	1.15
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	3	5	13	4.33	1.15
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.4	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.1	5	4	5	14	4.66	0.57
6.2	5	4	5	14	4.66	0.57
6.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.4	5	4	5	14	4.66	0.57
ΣX	100	76	100	276	13.80	0.41

ตาราง 9 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ΣX	\bar{X}	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	3	5	13	4.33	1.15
4.1	5	5	5	15	5	0
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.4	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.1	5	4	5	14	4.66	0.57
6.2	5	4	5	14	4.66	0.57
6.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.4	5	4	5	14	4.66	0.57
ΣX	100	80	100	280	14.00	0.32

ตาราง 10 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	\bar{x}	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	3	5	13	4.33	1.15
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.4	5	5	5	15	5	0
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.1	5	4	5	14	4.66	0.57
6.2	5	4	5	14	4.66	0.57
6.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.4	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	100	80	100	280	14.00	0.32

ตาราง 11 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	\bar{X}	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	3	5	13	4.33	1.15
1.4	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	3	5	13	4.33	1.15
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.4	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.1	5	4	5	14	4.66	0.57
6.2	5	4	5	14	4.66	0.57
6.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.4	5	5	5	15	5	0
Σx	100	79	100	279	13.95	0.39

ตาราง 12 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	\bar{X}	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	5	5	15	5	0
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	5	5	15	5	0
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.1	5	5	5	15	5	0
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.4	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	5	5	15	5	0
5.2	5	5	5	15	5	0
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.1	5	4	5	14	4.66	0.57
6.2	5	5	5	15	5	0
6.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.4	5	5	5	15	5	0
Σx	100	87	100	287	14.35	0.48

ตาราง 13 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	\bar{x}	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	5	5	15	5	0
2.2	5	5	5	15	5	0
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	5	5	15	5	0
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.1	5	5	5	15	5	0
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.4	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	5	5	15	5	0
5.2	5	5	5	15	5	0
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.1	5	4	5	14	4.66	0.57
6.2	5	4	5	14	4.66	0.57
6.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.4	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	100	86	100	286	14.30	0.47

ตาราง 14 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ΣX	\bar{X}	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	5	5	15	5	0
1.2	5	5	5	15	5	0
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	5	5	15	5	0
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.1	5	5	5	15	5	0
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.4	5	3	5	13	4.33	1.15
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	5	5	15	5	0
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.1	5	4	5	14	4.66	0.57
6.2	5	4	5	14	4.66	0.57
6.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.4	5	4	5	14	4.66	0.57
ΣX	100	84	100	284	14.20	0.40

ตาราง 15 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ΣX	\bar{X}	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	3	5	13	4.33	1.15
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	3	5	13	4.33	1.15
4.1	5	5	5	15	5	0
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.4	5	5	5	15	5	0
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.1	5	4	5	14	4.66	0.57
6.2	5	4	5	14	4.66	0.57
6.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.4	5	4	5	14	4.66	0.57
ΣX	100	80	100	280	14.00	0.32

ตาราง 16 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	\bar{x}	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	3	5	13	4.33	1.15
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	3	5	13	4.33	1.15
2.1	5	3	5	13	4.33	1.15
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	3	5	13	4.33	1.15
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.4	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.1	5	4	5	14	4.66	0.57
6.2	5	4	5	14	4.66	0.57
6.3	5	4	5	14	4.66	0.57
6.4	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	100	76	100	276	13.80	0.41

ตาราง 17 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา \bar{X} , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้งหมด

แผนการจัด การเรียนรู้ที่	Σx	\bar{X}	S.D.	สรุปผล
1	284	14.20	0.40	ใช้สอนได้
2	278	13.90	0.30	ใช้สอนได้
3	277	13.85	0.36	ใช้สอนได้
4	276	13.80	0.41	ใช้สอนได้
5	280	14.00	0.32	ใช้สอนได้
6	280	14.00	0.32	ใช้สอนได้
7	279	13.95	0.39	ใช้สอนได้
8	287	14.35	0.48	ใช้สอนได้
9	286	14.30	0.47	ใช้สอนได้
10	284	14.20	0.40	ใช้สอนได้
11	280	14.00	0.32	ใช้สอนได้
12	276	13.80	0.41	ใช้สอนได้
Σx	3368	280.66	3.74	

ภาคผนวก ง.

ตารางแสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ
โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

ตาราง 18 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 1

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σx	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	+3	1.0
2	+1	-1	+1	+1	0.33
3	+1	+1	+1	+3	1.0
4	+1	+1	+1	+3	1.0
5	+1	+1	+1	+3	1.0
6	+1	+1	+1	+3	1.0
7	+1	+1	+1	+3	1.0
8	+1	+1	+1	+3	1.0
9	+1	+1	+1	+3	1.0
10	+1	+1	+1	+3	1.0
Σx	10	8	10	28	0.93

ตาราง 19 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 2

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σx	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	+3	1.0
2	+1	0	+1	+2	0.66
3	+1	0	+1	+2	0.66
4	+1	+1	+1	+3	1.0
5	+1	+1	+1	+3	1.0
6	+1	+1	+1	+3	1.0
7	+1	+1	+1	+3	1.0
8	+1	+1	+1	+3	1.0
9	+1	+1	+1	+3	1.0
10	+1	+1	+1	+3	1.0
Σx	10	8	10	28	0.93

ตาราง 20 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 3

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σx	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	+3	1.0
2	+1	-1	+1	+1	0.33
3	+1	+1	+1	+3	1.0
4	+1	+1	+1	+3	1.0
5	+1	+1	+1	+3	1.0
6	+1	+1	+1	+3	1.0
7	+1	+1	+1	+3	1.0
8	+1	+1	+1	+3	1.0
9	+1	+1	+1	+3	1.0
10	+1	+1	+1	+3	1.0
Σx	10	8	10	28	0.93

ตาราง 21 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 4

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σx	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	+3	1.0
2	+1	0	+1	+2	0.66
3	+1	0	+1	+2	0.66
4	+1	+1	+1	+3	1.0
5	+1	+1	+1	+3	1.0
6	+1	+1	+1	+3	1.0
7	+1	+1	+1	+3	1.0
8	+1	+1	+1	+3	1.0
9	+1	+1	+1	+3	1.0
10	+1	+1	+1	+3	1.0
Σx	10	8	10	28	0.93

ตาราง 22 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 5

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σx	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	+3	1.0
2	+1	0	+1	+2	0.66
3	+1	+1	+1	+3	1.0
4	+1	+1	+1	+3	1.0
5	+1	+1	+1	+3	1.0
6	+1	+1	+1	+3	1.0
7	+1	+1	+1	+3	1.0
8	+1	+1	+1	+3	1.0
9	+1	+1	+1	+3	1.0
10	+1	+1	+1	+3	1.0
Σx	10	9	10	29	0.96

ตาราง 23 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 6

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σx	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	+3	1.0
2	+1	+1	+1	+3	1.0
3	+1	+1	+1	+3	1.0
4	+1	+1	+1	+3	1.0
5	+1	+1	+1	+3	1.0
6	+1	+1	+1	+3	1.0
7	+1	+1	+1	+3	1.0
8	+1	+1	+1	+3	1.0
9	+1	+1	+1	+3	1.0
10	+1	+1	+1	+3	1.0
Σx	10	10	10	30	1.0

ตาราง 24 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 7

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σx	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	+3	1.0
2	+1	+1	+1	+3	1.0
3	+1	+1	+1	+3	1.0
4	+1	+1	+1	+3	1.0
5	+1	+1	+1	+3	1.0
6	+1	+1	+1	+3	1.0
7	+1	+1	+1	+3	1.0
8	+1	+1	+1	+3	1.0
9	+1	+1	+1	+3	1.0
10	+1	+1	+1	+3	1.0
Σx	10	10	10	30	1.0

ตาราง 25 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 8

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σx	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	+3	1.0
2	+1	+1	+1	+3	1.0
3	+1	+1	+1	+3	1.0
4	+1	+1	+1	+3	1.0
5	+1	+1	+1	+3	1.0
6	+1	+1	+1	+3	1.0
7	+1	+1	+1	+3	1.0
8	+1	+1	+1	+3	1.0
9	+1	+1	+1	+3	1.0
10	+1	+1	+1	+3	1.0
Σx	10	10	10	30	1.0

ตาราง 26 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 9

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σx	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	+3	1.0
2	+1	+1	+1	+3	1.0
3	+1	+1	+1	+3	1.0
4	+1	+1	+1	+3	1.0
5	+1	+1	+1	+3	1.0
6	+1	+1	+1	+3	1.0
7	+1	+1	+1	+3	1.0
8	+1	+1	+1	+3	1.0
9	+1	+1	+1	+3	1.0
10	+1	+1	+1	+3	1.0
Σx	10	10	10	30	1.0

ตาราง 27 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 10

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σx	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	+3	1.0
2	+1	+1	+1	+3	1.0
3	+1	+1	+1	+3	1.0
4	+1	+1	+1	+3	1.0
5	+1	+1	+1	+3	1.0
6	+1	+1	+1	+3	1.0
7	+1	+1	+1	+3	1.0
8	+1	+1	+1	+3	1.0
9	+1	+1	+1	+3	1.0
10	+1	+1	+1	+3	1.0
Σx	10	10	10	30	1.0

ตาราง 28 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 11

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σx	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	+3	1.0
2	+1	+1	+1	+3	1.0
3	+1	+1	+1	+3	1.0
4	+1	+1	+1	+3	1.0
5	+1	+1	+1	+3	1.0
6	+1	+1	+1	+3	1.0
7	+1	+1	+1	+3	1.0
8	+1	+1	+1	+3	1.0
9	+1	+1	+1	+3	1.0
10	+1	+1	+1	+3	1.0
Σx	10	10	10	30	1.0

ตาราง 29 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค แบบฝึกที่ 12

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σx	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	+3	1.0
2	+1	+1	+1	+3	1.0
3	+1	+1	+1	+3	1.0
4	+1	+1	+1	+3	1.0
5	+1	+1	+1	+3	1.0
6	+1	+1	+1	+3	1.0
7	+1	+1	+1	+3	1.0
8	+1	+1	+1	+3	1.0
9	+1	+1	+1	+3	1.0
10	+1	+1	+1	+3	1.0
Σx	10	10	10	30	1.0

ตาราง 30 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด

แบบฝึก	Σx	IOC	สรุปผล
1	28	0.93	ใช้ได้
2	28	0.93	ใช้ได้
3	28	0.93	ใช้ได้
4	28	0.93	ใช้ได้
5	29	0.96	ใช้ได้
6	30	1.0	ใช้ได้
7	30	1.0	ใช้ได้
8	30	1.0	ใช้ได้
9	30	1.0	ใช้ได้
10	30	1.0	ใช้ได้
11	30	1.0	ใช้ได้
12	30	1.0	ใช้ได้
Σx	350	0.97	

ภาคผนวก จ.

การวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนประโยค

ตาราง 31 การวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนประโยค

ข้อ \ คนที่	1	2	3	4	5	6	7	ΣX	p	q	pq
1	1	1	1	0	1	1	1	6	.9	.1	.9
2	1	1	1	1	1	1	1	7	1	0	0
3	0	1	1	1	1	1	1	6	.9	.1	.9
4	1	1	1	1	1	1	0	6	.9	.1	.9
5	0	0	1	1	1	1	1	5	.7	.3	.21
6	1	0	1	1	1	1	1	6	.9	.1	.9
7	1	1	1	1	1	1	1	7	1	0	0
8	1	1	1	0	0	0	0	3	.4	.6	.24
9	1	0	1	1	1	1	0	5	.7	.3	.21
10	1	0	1	0	1	0	0	3	.4	.6	.24
11	1	1	0	1	1	1	1	6	.9	.1	.9
12	1	1	1	1	1	1	1	7	1	0	0
13	0	0	1	1	1	0	0	3	.4	.6	.24
14	1	1	1	1	1	0	1	6	.9	.1	.9
15	1	1	1	1	1	0	1	6	.9	.1	.9
16	0	1	1	0	1	1	1	5	.7	.3	.21
17	0	0	0	1	0	1	1	3	.4	.6	.24
18	1	1	1	0	1	1	1	6	.9	.1	.9
19	0	0	1	1	0	1	0	3	.4	.6	.24
20	0	0	0	0	0	1	0	1	.1	.9	.9
21	1	1	1	1	1	1	1	7	1	0	0
22	1	1	0	1	1	1	1	6	.9	.1	.9
23	1	1	1	1	1	1	1	7	1	0	0
24	1	1	0	0	0	1	1	4	.6	.4	.24
25	0	1	1	1	1	1	1	6	.9	.1	.9
26	1	1	1	1	1	1	1	7	1	0	0
27	1	1	1	1	0	1	0	5	.7	.3	.21
28	1	1	1	1	1	0	1	6	.9	.1	.9
29	1	1	1	1	1	1	1	7	1	0	0
30	1	1	1	1	1	1	1	7	1	0	0

ตาราง 31 การวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนประโยค (ต่อ)

ข้อ \ คนที่	1	2	3	4	5	6	7	ΣX	p	q	pq
31	1	1	1	1	1	1	1	7	1	0	0
32	1	1	1	1	1	1	1	7	1	0	0
33	1	1	0	1	1	1	1	6	.9	.1	.9
34	1	1	1	1	1	1	1	7	1	0	0
35	1	1	0	1	1	1	1	6	.9	.1	.9
36	1	1	1	1	0	1	1	6	.9	.1	.9
37	1	1	1	1	1	1	1	7	1	0	0
38	0	1	1	1	1	1	1	6	.9	.1	.9
39	1	1	1	1	1	1	1	7	1	0	0
40	1	1	1	1	1	1	1	7	1	0	0
ΣX	31	32	33	33	33	34	32	228			16.68
X^2	961	1024	1089	1089	1089	1156	1024	7432			

$$r_{tt} = .600$$

ภาคผนวก ฉ.

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องความสามารถในการเขียนประโยค

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อความกับผลการเรียนที่คาดหวัง
แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับผลการเรียนที่คาดหวัง
แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ความสามารถในการเขียนประโยค

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ เรื่อง

ชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ	ข้อความ	ความคิดเห็น					หมายเหตุ
		5	4	3	2	1	
1	<u>แผนการจัดการเรียนรู้โดยรวม</u> 1.1 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย 1.2 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน 1.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน 1.4 สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้						
2	<u>ผลการเรียนที่คาดหวัง</u> 2.1 สอดคล้องกับพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ 2.2 สามารถสอนให้บรรลุผลการเรียนที่คาดหวังได้ 2.3 สามารถประเมินผลได้						
3	<u>สาระการเรียนรู้</u> 3.1 สอดคล้องกับผลการเรียนที่คาดหวัง 3.2 มีความชัดเจนน่าสนใจ						
4	<u>กระบวนการจัดการเรียนรู้</u> 4.1 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ 4.2 การจัดกิจกรรมเน้นพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยค 4.3 ความยากง่ายของกิจกรรมเหมาะสมกับผู้เรียน 4.4 เทคนิคการจัดกิจกรรมช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้						
5	<u>สื่อการเรียนรู้</u> 5.1 เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้และกระบวนการจัดการเรียนรู้ 5.2 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนรู้ 5.3 ประหยัดเวลาในการสอน						

ข้อ	ข้อความ	ความคิดเห็น					หมายเหตุ
		5	4	3	2	1	
6	<u>การวัดและประเมินผลการเรียนรู้</u> 6.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ 6.2 สอดคล้องกับผลการเรียนที่คาดหวัง 6.3 เครื่องมือที่ใช้เหมาะสมกับวัย 6.4 สื่อที่ใช้มีความหลากหลาย เช่น รูปภาพ บัตรภาพ บัตรคำ แบบฝึก และแถบประโยค						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อผู้ประเมิน

(.....)

แบบประเมินสอดคล้องระหว่างข้อความกับผลการเรียนที่คาดหวัง
แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

แบบฝึกที่ เรื่อง

ชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ	ข้อความ	คะแนนพิจารณา			หมายเหตุ
		+ 1	0	- 1	
1	ความสอดคล้องของเนื้อหากับผลการเรียนที่คาดหวัง				
2	ความถูกต้องของเนื้อหาในบทเรียน				
3	ความถูกต้องของภาษาที่ใช้				
4	ความเหมาะสมของลำดับชั้นในการนำเสนอเนื้อหา				
5	ความชัดเจนในการอธิบายเนื้อหา				
6	ความชัดเจนของคำสั่ง				
7	ความชัดเจนของคำถาม				
8	ความน่าสนใจในการดำเนินเรื่อง				
9	ความยากง่ายของแบบฝึกเหมาะสมกับผู้เรียน				
10	ความเหมาะสมของข้อความคำถามกับผลการเรียนที่คาดหวัง				

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อผู้ประเมิน

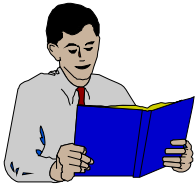
(.....)

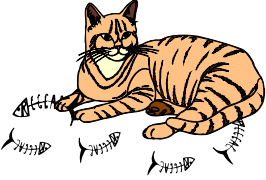

แบบประเมินสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับผลการเรียนที่คาดหวัง
แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

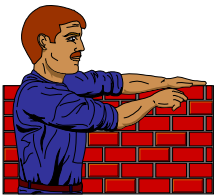

ชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ผลการเรียนที่คาดหวัง	ข้อสอบ	คะแนนพิจารณา			หมายเหตุ
		+ 1	0	- 1	
ผลการเรียนที่คาดหวัง 1 นักเรียนสามารถเลือก คำเติมลงในช่องว่าง ของประโยคได้ ใจความสมบูรณ์	1. _____ ว่ายน้ำ ก. ปลา ข. หมา ค. ผีเสื้อ 2. ดวงอาทิตย์ _____ ก. นั่ง ข. ยืน ค. ขึ้น 3. พ่อ _____ นอน ก. ทำ ข. ตื่น ค. อ่าน 4. _____ สอนหนังสือ ก. แก้ว ข. ครู ค. รถจักรยาน 5. พี่ _____ หัวเราะ ก. หลายตัว ข. ของฉัน ค. ตัวใหม่ 6. เด็กศิษย์เรียน _____ ก. ทำงาน ข. หนังสือ ค. ต้นไม้				

ผลการเรียนที่คาดหวัง	ข้อสอบ	คะแนนพิจารณา			หมายเหตุ
		+ 1	0	- 1	
<u>ผลการเรียนที่คาดหวัง 2</u> นักเรียนสามารถเขียน เรียงลำดับคำใหม่จาก คำที่กำหนดให้เป็น ประโยคที่มีความหมาย	7. น่องถอด _____ ก. ถุงเท้า ข. กระเป่า ค. แก้วน้ำ				
	8. พ่อ _____ เป็นทหาร ก. ไม่มี ข. ไม่ทำ ค. ไม่ได้				
	9. อาหารของแมว คือ _____ ก. อะไร ข. ไคร ค. ที่ไหน				
	10. _____ เดินชิดซ้าย ก. ผลไม้ ข. เสื้อ ค. กรรณ				
	11. เดิน _____ แม่ _____				
	12. บิน _____ ผีเสื้อ _____				
	13. วิ่ง _____ กระต่าย _____ เร็ว _____				
	14. กิน _____ หญ้า _____ วั _____				
	15. สีขาว _____ สกปรก _____ เสื้อ _____				

ผลการเรียนที่คาดหวัง	ข้อสอบ	คะแนนพิจารณา			หมายเหตุ
		+ 1	0	- 1	
	16. บนโต๊ะ วาง อยู่ แก้วน้ำ _____				
	17. ผลไม้ ไม่ชอบ แม่ กิน _____				
	18. บ้าน อยู่ ที่ไหน ของเธอ _____				
	19. เดิน ลัด ห้าม สนาม _____				
	20. โปรด ปลุก ตันไม้ ช่วยกัน _____				
ผลการเรียนที่คาดหวัง 3 นักเรียนสามารถเขียน บรรยายภาพโดย เขียน เป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนได้	21. _____ วึ่ง				
	22. _____ อ่าน _____				

ผลการเรียนที่คาดหวัง	ข้อสอบ	คะแนนพิจารณา			หมายเหตุ
		+ 1	0	- 1	
	23. _____ กิน _____ หลายตัว				
	24. ทำไม _____ แตก				
	25. อย่า _____ ตื่น _____				
	26. _____ นอน				
	27. พี่ _____				

ผลการเรียนที่คาดหวัง	ข้อสอบ	คะแนนพิจารณา			หมายเหตุ
		+ 1	0	- 1	
<p>ผลการเรียนที่คาดหวัง 4 นักเรียนสามารถนำคำ ที่กำหนดให้ เขียน เป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนได้</p>	<p>28.</p> <p>_____ ของฉัน _____</p>				
	<p>29.</p> <p>_____ ะไร</p>				
	<p>30.</p> <p>ห้าม _____</p>				
	<p>ประโยค 2 ส่วน</p> <p>31. _____ เดิน</p>				
	<p>32. ผีเสื้อ _____</p>				
<p>33. พ่อ _____</p>					
<p>34. ฉัน _____</p>					
<p>35. _____ ยืน</p>					

ผลการเรียนที่คาดหวัง	ข้อความ	คะแนนพิจารณา			หมายเหตุ
		+ 1	0	- 1	
	<u>ประโยค 3 ส่วน</u> 36. _____ รongเท้า 37. ัว _____ 38. _____ ต้นไม้ 39. นักเรียน _____ 40. _____ จักรยาน				

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อผู้ประเมิน

(.....)

ภาคผนวก ช.

คู่มือครู แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างเขียนประโยค
คำชี้แจงในการทำแบบฝึกสำหรับนักเรียน
แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

โดย

นายพนัส นาคบุญ

คู่มือครู

แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างเขียนประโยค

ความมุ่งหมายของแบบฝึก

แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีจุดมุ่งหมาย ดังนี้

1. เพื่อฝึกให้นักเรียนสามารถเขียนโครงสร้างประโยคขั้นพื้นฐานได้ถูกต้อง
2. เพื่อฝึกให้นักเรียนสามารถเขียนประโยคสมบูรณ์ได้ถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ยึดนักเรียนเป็น

สำคัญ

4. เพื่อเป็นการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

คำแนะนำในการใช้แบบฝึก

แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างเขียนประโยค

แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เนื้อหาของแบบฝึกเริ่มตั้งแต่การเขียนโครงสร้างประโยคขั้นพื้นฐานไปจนถึงการเขียนประโยคสมบูรณ์ คือมีส่วนที่เป็นคำนำ เนื้อเรื่องและคำลงท้ายหรือสรุปเพื่อจบเรื่อง โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ชุด รวม 12 แบบฝึก ได้แก่

ชุดที่ 1 การเขียนโครงสร้างประโยคขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย 6 แบบฝึก ดังนี้

- แบบฝึกที่ 1 ประโยค 2 ส่วน
- แบบฝึกที่ 2 ประโยค 3 ส่วน
- แบบฝึกที่ 3 ประโยคขยายประธาน ขยายกริยา และขยายกรรม
- แบบฝึกที่ 4 ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ
- แบบฝึกที่ 5 ประโยคคำถาม
- แบบฝึกที่ 6 ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ

ชุดที่ 2 การเขียนประโยคสมบูรณ์ ประกอบด้วย 6 แบบฝึก ดังนี้

- แบบฝึกที่ 7 การเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
- แบบฝึกที่ 8 การเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้
- แบบฝึกที่ 9 การเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
- แบบฝึกที่ 10 การเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้
- แบบฝึกที่ 11 การเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
- แบบฝึกที่ 12 การเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ความสามารถในการเขียนประโยค ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยสาระ คือ สาระสำคัญ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เป็นต้น ในการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ มีด้วยกัน 12 แผน ได้แก่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ประโยค 2 ส่วน ใช้ควบคู่กับแบบฝึกที่ 1 ประโยค 2 ส่วน ใช้เวลาสอน 2 คาบ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ประโยค 3 ส่วน ใช้ควบคู่กับแบบฝึกที่ 2 ประโยค 3 ส่วน ใช้เวลาสอน 2 คาบ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ประโยคขยายประธาน ขยายกริยา และขยายกรรม ใช้ควบคู่กับแบบฝึกที่ 3 ประโยคขยายประธาน ขยายกริยา และขยายกรรม ใช้เวลาสอน 6 คาบ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกที่ 4 ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ ใช้เวลาสอน 2 คาบ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง ประโยคคำถาม ใช้ควบคู่กับแบบฝึกที่ 5 ประโยคคำถาม ใช้เวลาสอน 2 คาบ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกที่ 6 ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ ใช้เวลาสอน 2 คาบ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง การเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกที่ 7 การเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ ใช้เวลาสอน 1 คาบ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง การเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกที่ 8 การเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้ ใช้เวลาสอน 1 คาบ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 เรื่อง การเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกที่ 9 การเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ ใช้เวลาสอน 1 คาบ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 เรื่อง การเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกที่ 10 การเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้ ใช้เวลาสอน 1 คาบ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11 เรื่อง การเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกที่ 11 การเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ ใช้เวลาสอน 1 คาบ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12 เรื่อง การเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้ ใช้ควบคู่กับแบบฝึกที่ 12 การเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้ ใช้เวลาสอน 1 คาบ

วิธีการใช้แบบฝึก

การทำแบบฝึกนักเรียนต้องทำเรียงลำดับโดยเริ่มทำแบบฝึกที่ 1 ก่อน แล้วค่อยทำแบบฝึกต่อไปจนครบทั้ง 12 แบบฝึก ในแต่ละแบบฝึกมีขั้นตอนในการศึกษาตามลำดับ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาตัวอย่าง ให้นักเรียนอ่านตัวอย่างในแบบฝึก เพื่อทำความเข้าใจกับตัวอย่าง

ขั้นที่ 2 เลียนแบบตัวอย่าง ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดโดยทำตามวิธีการหรือรูปแบบจาก

ตัวอย่าง แล้วให้ครูตรวจดูความถูกต้อง ก่อนที่จะทำในขั้นต่อไป

ขั้นที่ 3 สรุปเนื้อหา ให้นักเรียนอ่านแล้วทำความเข้าใจกับสรุปผลแบบฝึกที่ทำไว้

ขั้นที่ 4 ฝึกทักษะ ให้นักเรียนทำกิจกรรมฝึกทักษะตามคำแนะนำชี้แจงของครู

ขั้นที่ 5 ฝึกทบทวน ทำแบบฝึกทบทวนท้ายแบบฝึก เพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจที่

เรียนผ่านมาในชั้นต่าง ๆ

แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างเขียนประโยค

ชุดที่ 1 การเขียนโครงสร้างประโยคขั้นพื้นฐาน

จุดประสงค์ของแบบฝึก

1. นักเรียนสามารถเขียนโครงสร้างประโยคขั้นพื้นฐานได้ถูกต้อง
2. นักเรียนเขียนประโยคที่ประกอบด้วย บทประธาน และบทกริยาได้ถูกต้อง
3. นักเรียนเขียนประโยคที่ประกอบด้วย บทประธาน บทกริยาและบทกรรมได้ถูกต้อง
4. นักเรียนเขียนประโยคที่มีส่วนขยายประธาน ขยายกริยา และขยายกรรมได้ถูกต้อง
5. นักเรียนเขียนประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธได้ถูกต้อง
6. นักเรียนเขียนประโยคคำถามได้ถูกต้อง
7. นักเรียนเขียนประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการได้ถูกต้อง

เนื้อหาและกิจกรรม

แบบฝึกที่ 1 ประโยค 2 ส่วน

กิจกรรมที่ 1.1 ให้นักเรียนดูภาพแล้วเขียนคำที่กำหนดให้ มีความหมายตรงกับภาพ

กิจกรรมที่ 1.2 ให้นักเรียนจับคู่บทประธานกับบทกริยาเข้าด้วยกันแล้วนำมาเรียงเรียงให้เป็นประโยค

แบบฝึกที่ 2 ประโยค 3 ส่วน

กิจกรรมที่ 2.1 ให้นักเรียนเติมคำจากคำที่กำหนดให้ในส่วนที่ถูกระงับกระทำให้มี ความหมายตรงกับภาพ

กิจกรรมที่ 2.2 ให้นักเรียนนำคำที่กำหนดให้มาเติมส่วนที่เป็นบทกรรมในช่องว่างให้ได้ ใจความสมบูรณ์

แบบฝึกที่ 3 ประโยคขยายประธาน ขยายกริยา และขยายกรรม

กิจกรรมที่ 3.1 จงเติมคำจากคำที่กำหนดให้โดยเขียนเป็นบทขยายประธานในตาราง

กิจกรรมที่ 3.2 ให้นักเรียนนำคำที่กำหนดให้เรียงเป็นประโยค โดยมีคำที่ขีดเส้นใต้ เป็นบทขยายประธาน

กิจกรรมที่ 3.3 ให้นักเรียนนำคำในตารางไปเรียงให้เป็นประโยค

กิจกรรมที่ 3.4 ให้นักเรียนนำคำที่กำหนดให้เรียงเป็นประโยค โดยมีคำที่ขีดเส้นใต้ เป็นบทขยายกริยา

กิจกรรมที่ 3.5 ให้นักเรียนหาคำตามที่กำหนดไว้ทำยประโยคมาขยายคำที่ขีดเส้นใต้

กิจกรรมที่ 3.6 ให้นักเรียนเติมบทขยายกรรมที่ขีดเส้นใต้ จากคำที่กำหนดให้เป็น ประโยคที่มีบทขยายกรรม

แบบฝึกที่ 4 ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ

กิจกรรมที่ 4.1 ให้นักเรียนเลือกคำต่อไปนี้ “ ไม่ ไม่ได้ ไม่ใช่ ” เติมลงในช่องว่าง

กิจกรรมที่ 4.2 ให้นักเรียนเขียนประโยคต่อไปนี้ โดยให้มีเนื้อความเป็นประโยคปฏิเสธ

แบบฝึกที่ 5 ประโยคคำถาม

กิจกรรมที่ 5.1 ให้นักเรียนเขียนประโยคจากภาพที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 5.2 ให้นักเรียนเขียนประโยคคำถามจากคำตอบที่ขีดเส้นใต้ที่กำหนดให้

แบบฝึกที่ 6 ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ

กิจกรรมที่ 6.1 ให้นักเรียนเขียนประโยคที่แสดงถึงการขอร้องหรือแสดงความต้องการจากคำสั่งที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 6.2 ให้นักเรียนนำคำจากคำที่กำหนดให้ โดยเรียงให้เป็นประโยค

แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างเขียนประโยค

ชุดที่ 2 การเขียนประโยคสมบูรณ์

จุดประสงค์ของแบบฝึก

1. นักเรียนสามารถเขียนประโยคสมบูรณ์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดได้ถูกต้อง
5. นักเรียนสามารถเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดได้ถูกต้อง
6. นักเรียนสามารถเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดได้ถูกต้อง
7. นักเรียนสามารถเขียนประโยคจากคำที่กำหนดได้ถูกต้อง

เนื้อหาและกิจกรรม

แบบฝึกที่ 7 การเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 7.1 ให้นักเรียนเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้

แบบฝึกที่ 8 การเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 8.1 ให้นักเรียนเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้

แบบฝึกที่ 9 การเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 9.1 ให้นักเรียนเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้

แบบฝึกที่ 10 การเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 10.1 ให้นักเรียนเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้

แบบฝึกที่ 11 การเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 11.1 ให้นักเรียนเขียนประโยคสมบูรณ์จากรูปภาพที่กำหนดให้

แบบฝึกที่ 12 การเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 12.1 ให้นักเรียนเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้

คำชี้แจงในการทำแบบฝึกสำหรับนักเรียน

แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เนื้อหาของแบบฝึกเริ่มตั้งแต่การเขียนโครงสร้างประโยคขั้นพื้นฐานไปจนถึงการเขียนประโยคสมบูรณ์ คือมีส่วนที่เป็นคำนำ เนื้อเรื่องและคำลงท้ายหรือสรุปเพื่อจบเรื่อง โดยแบ่งเนื้อหา ออกเป็น 2 ชุด รวม 12 แบบฝึก ได้แก่

- ชุดที่ 1 การเขียนโครงสร้างประโยคขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย 6 แบบฝึก ดังนี้
- แบบฝึกที่ 1 ประโยค 2 ส่วน
 - แบบฝึกที่ 2 ประโยค 3 ส่วน
 - แบบฝึกที่ 3 ประโยคขยายประธาน ขยายกริยา และขยายกรรม
 - แบบฝึกที่ 4 ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ
 - แบบฝึกที่ 5 ประโยคคำถาม
 - แบบฝึกที่ 6 ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ
- ชุดที่ 2 การเขียนประโยคสมบูรณ์ ประกอบด้วย 6 แบบฝึก ดังนี้
- แบบฝึกที่ 7 การเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
 - แบบฝึกที่ 8 การเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้
 - แบบฝึกที่ 9 การเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
 - แบบฝึกที่ 10 การเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้
 - แบบฝึกที่ 11 การเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
 - แบบฝึกที่ 12 การเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้

วิธีการใช้แบบฝึก

การทำแบบฝึกนักเรียนต้องทำเรียงลำดับโดยเริ่มทำแบบฝึกที่ 1 ก่อน แล้วค่อยทำแบบฝึกต่อไปจนครบทั้ง 12 แบบฝึก ในแต่ละแบบฝึกมีขั้นตอนในการศึกษาตามลำดับ ดังนี้

- ขั้นที่ 1 ศึกษาตัวอย่าง ให้นักเรียนอ่านตัวอย่างในแบบฝึก เพื่อทำความเข้าใจกับตัวอย่าง
- ขั้นที่ 2 เลียนแบบตัวอย่าง ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดโดยทำตามวิธีการหรือรูปแบบจากตัวอย่าง แล้วให้ครูตรวจดูความถูกต้อง ก่อนที่จะทำในขั้นต่อไป
- ขั้นที่ 3 สรุปเนื้อหา ให้นักเรียนอ่านแล้วทำความเข้าใจกับสรุปผลแบบฝึกที่ทำไว้
- ขั้นที่ 4 ฝึกทักษะ ให้นักเรียนทำกิจกรรมฝึกทักษะตามคำแนะนำชี้แจงของครู
- ขั้นที่ 5 ฝึกทบทวน ทำแบบฝึกทบทวนท้ายแบบฝึก เพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจที่เรียนผ่านมาในขั้นต่าง ๆ

แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างเขียนประโยค

ชุดที่ 1 การเขียนโครงสร้างประโยคขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย 6 แบบฝึก ดังนี้

- แบบฝึกที่ 1 ประโยค 2 ส่วน
- แบบฝึกที่ 2 ประโยค 3 ส่วน
- แบบฝึกที่ 3 ประโยคขยายประธาน ขยายกริยา และขยายกรรม
- แบบฝึกที่ 4 ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ
- แบบฝึกที่ 5 ประโยคคำถาม
- แบบฝึกที่ 6 ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ

ผลการเรียนที่คาดหวังของแบบฝึก

1. นักเรียนสามารถเขียนโครงสร้างประโยคขั้นพื้นฐานได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยคที่ประกอบด้วย บทประธาน และบทกริยาได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนประโยคที่ประกอบด้วย บทประธาน บทกริยาและบทกรรมได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเขียนประโยคที่มีส่วนขยายประธาน ขยายกริยา และขยายกรรมได้ถูกต้อง
5. นักเรียนสามารถเขียนประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธได้ถูกต้อง
6. นักเรียนสามารถเขียนประโยคคำถามได้ถูกต้อง
7. นักเรียนสามารถเขียนประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการได้ถูกต้อง

แบบฝึกที่ 1 ประโยค 2 ส่วน

ประโยค 2 ส่วน ประกอบด้วย บทประธาน และ บทกริยา

ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้

บทประธาน	บทกริยา	ประโยค 2 ส่วน
ฉัน	ยืน	ฉันยืน
แม่	เห็น	แม่เห็น
แมว	นอน	แมวนอน
น้อง	ร้องไห้	น้องร้องไห้

ให้นักเรียนจับคู่คำจากคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้ ให้ได้ใจความประโยคที่สมบูรณ์

หมา *	*	ว่ายน้ำ	ปลาว่ายน้ำ
ต้นไม้ *	*	หัวเราะ
ปลา *	*	หัก
เด็ก *	*	ขับรถ
พ่อ *	*	บิน
นก *	*	วิ่ง

- สรุป
- * ประโยค 2 ส่วน ประกอบด้วย บทประธาน และบทกริยา
 - * บทประธานทำหน้าที่เป็นหัวหน้าประโยคเป็นผู้แสดงอาการ
 - * บทกริยาทำหน้าที่แสดงความเป็นไปของประธานว่าแสดงอาการอย่างไร

กิจกรรมที่ 1.1 ให้นักเรียนดูภาพแล้วเขียนคำที่กำหนดให้ มีความหมายตรงกับภาพ

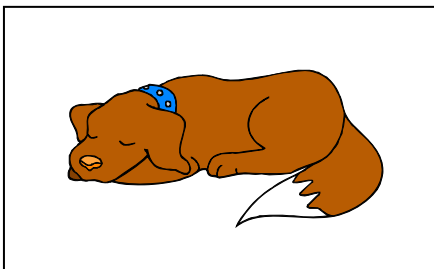
หมานอน ปู่ยิ้ม จิ้งกิ้ง น้องอาบน้ำ ม้าวิ่ง

1.

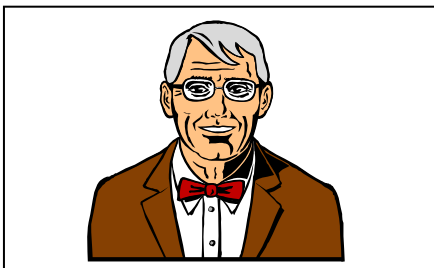
.....

2.

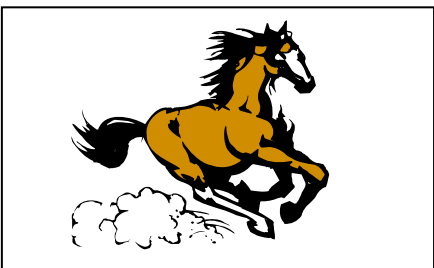
.....

3.

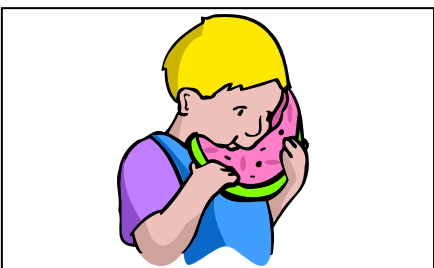
.....

4.

.....

5.

.....

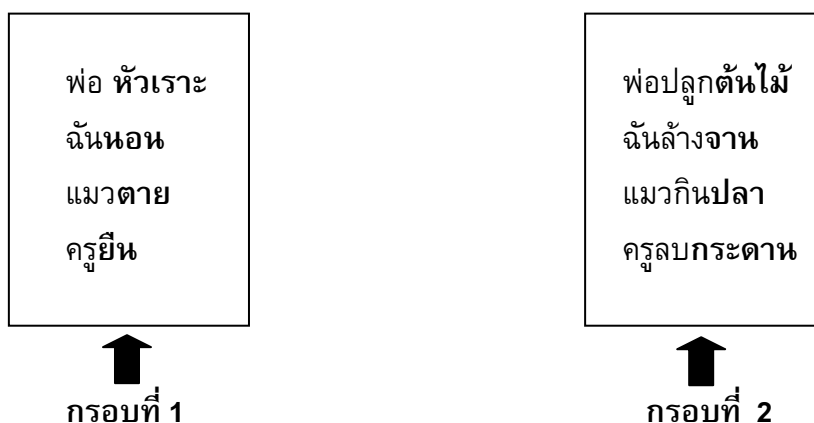
กิจกรรมที่ 1.2 ให้นักเรียนจับคู่บทประพันธ์กับบทกวีเข้าด้วยกันแล้วนำมาเรียบเรียงให้เป็นประโยค

บทประพันธ์	บทกวี	
ดินสอ	ขึ้น	ดวงอาทิตย์ขึ้น
แก้วน้ำ	หัวเราะ	1.
แมว	บิน	2.
เด็ก	หัก	3.
ผีเสื้อ	กระโดด	4.
ดวงอาทิตย์	แตก	5.

แบบฝึกที่ 2 ประโยค 3 ส่วน

ประโยค 3 ส่วน ประกอบด้วย บทประธาน บทกริยา และบทกรรม

ให้นักเรียนสังเกตความแตกต่างของประโยคในช่อง

ประโยคในกรอบที่ 1 ประโยค 2 ส่วน ประกอบด้วย บทประธาน และบทกริยา ที่อ่านแล้วได้
ความว่า ใคร ทำอะไร หรืออะไร เป็นอย่างไร

ประโยคในกรอบที่ 2 ประโยค 3 ส่วน เมื่อมีการตัดส่วนที่ขีดเส้นใต้ออกจะทำให้ใจความของ
ประโยคไม่สมบูรณ์ เช่น “พ่อ ปลูก” ทำให้สงสัยว่า พ่อปลูกอะไร จึงต้องหาคำมาเติมให้ได้
ใจความสมบูรณ์ เราเรียกส่วนนี้ว่า “บทกรรม”

ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้

บทประธาน	บทกริยา	บทกรรม	ประโยค 3 ส่วน
พ่อ	ปลูก	ต้นไม้	พ่อปลูกต้นไม้
ฉัน	ล้าง	จาน	ฉันล้างจาน
แมว	กิน	ปลา	แมวกินปลา
ครู	ลบ	กระดาน	ครูลบกระดาน

- สรุป**
- * ประโยค 3 ส่วน ประกอบด้วย บทประธาน บทกริยา และบทกรรม
 - * ประโยคบางประโยค เมื่อมีบทประธาน และบทกริยาเพียง 2 ส่วน จึงทำให้เนื้อความ
ไม่สมบูรณ์ จึงจำเป็นต้องมีส่วนที่ถูกประธานกระทำมารับส่วนที่ถูกกระทำนี้เรียกว่า
บทกรรม

กิจกรรมที่ 2.1 ให้นักเรียนเติมคำจากคำที่กำหนดให้ในส่วนที่ถูกประธานกระทำให้มีความหมายตรงกับภาพ

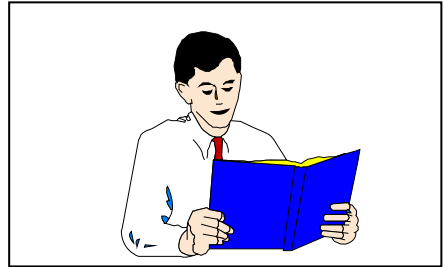
อาหาร หนังสือ รองเท้า เสื้อ จักรยาน

1.

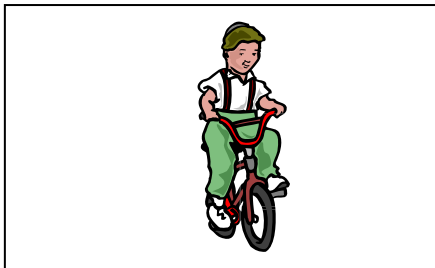
พี่ สวม

2.

พ่อ อ่าน

3.

น้อง ขี่

4.

ฉัน สวม

5.

ยาย ทำ

กิจกรรมที่ 2.2 ให้นักเรียนนำคำที่กำหนดให้มาเติมส่วนที่เป็นบทกรรมในช่องว่างให้ได้
ใจความสมบูรณ์

คุณครู หนังสือ บ้าน อาหาร ฟุตบอล

ตัวอย่าง เต่า กิน ผักบุง

1. พ่อ ตะ

2. ฉัน รัก

3. นักเรียน อ่าน

4. น้อง กวาด

5. แม่ ทำ

แบบฝึกที่ 3 ประโยคขยายประธาน ขยายกริยา และขยายกรรม

ประโยคที่มีบทขยายประธาน

พี่หัวเราะ	พี่ ของฉัน หัวเราะ	พี่ ผู้หญิง หัวเราะ
หมาวิ่ง	หมา ตัวใหญ่ วิ่ง	หมา หลายตัว วิ่ง
ดินสอหัก	ดินสอ แท่งใหม่ หัก	ดินสอ สีดำ หัก

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำที่ขยายบทประธานให้ชัดเจน ได้แก่

คำที่บอกขนาด	เช่น	ตัวใหญ่
คำที่บอกจำนวน	เช่น	หลายตัว
คำที่บอกลักษณะ	เช่น	ผู้หญิง แท่งใหม่
คำที่แสดงความต้องการเป็นเจ้าของ	เช่น	ของฉัน
คำที่บอกสี	เช่น	สีดำ

สรุป บทขยายประธาน ทำหน้าที่ช่วยเสริมให้บทประธานมีความหมายชัดเจนขึ้น
ประธานมีลักษณะอย่างไร

กิจกรรมที่ 3.1 จงเติมคำจากคำที่กำหนดให้ โดยเขียนเป็นบทขยายประธานในตาราง

2 ดอก ตัวใหญ่ ผู้หญิง คั้นเล็ก 5 คน ของฉัน

บทประธาน	บทขยายประธาน	บทกริยา
ตัวอย่าง		
พ่อ	ของฉัน	นอนหลับ
1. แมว	กินปลา
2. รถยนต์	วิ่งเร็ว
3. เด็ก	ดื่มน้ำ
4. นักเรียน	ยื่นเข้าแถว
5. ดอกไม้	อยู่บนโต๊ะ

ประโยคที่บทยายกริยา

ฟ้องให้	⇒	ฟ้องให้เสียงดัง	ฟ้องให้คร่ำครวญ
หมาวี่ง	⇒	หมาวี่งในบ้าน	หมาวี่งตอนเช้า
ดินสอหัก	⇒	ดินสอหักมาก	ดินสอหักนิดหน่อย

คำที่ขีดเส้นใต้ ช่วยเสริมให้บทกริยามีความหมายชัดเจนขึ้น
ได้แก่คำที่มีลักษณะดังนี้

คำที่บอกปริมาณ เช่น นิดหน่อย มาก
คำที่บอกเวลา เช่น ตอนเช้า
คำที่บอกสถานที่ เช่น ในบ้าน
คำที่บอกอาการ เช่น เสียงดัง คร่ำครวญ

สรุป บทขยายกริยา ทำหน้าที่ช่วยเสริมให้บทกริยามีความหมายชัดเจนขึ้น ทำให้รู้ว่า
ประธานแสดงอาการอย่างไร แสดงที่ไหน และแสดงเมื่อใด

กิจกรรมที่ 3.3 ให้นักเรียนนำคำในตารางไปเรียงให้เป็นประโยค

บทประธาน	บทกริยา	บทขยายกริยา
ตัวอย่าง <u>ฉัน</u>	<u>นอนหลับ</u>	<u>ตอนกลางคืน</u>
1. กบ	กระโดด	ในน้ำ
2. วัว	กิน	หญ้า
3. คน	เดิน	บนถนน
4. เขา	ร้องไห้	เสียงดัง
5. นักเรียน	อ่านหนังสือ	ทุกวัน

ตัวอย่าง ฉันนอนหลับตอนกลางคืน

1.

2.

3.

4.

5.

กิจกรรมที่ 3.4 ให้นักเรียนนำคำที่กำหนดให้เรียงเป็นประโยค โดยมีคำที่ขีดเส้นใต้เป็น
บทขยายกริยา

ตัวอย่าง ขนม นักเรียน ในห้องเรียน กิน
 นักเรียนกินขนมในห้องเรียน

1. ตอนเช้า พ่อ ตื่นนอน

.....

2. ช้า เต่า เดิน

.....

3. นอน ฉันทัน ในบ้าน

.....

4. เร็ว เสือ วิ่ง

.....

5. ครู ทุกวัน สอน หนังสือ

.....

ประโยคที่มีบทขยายกรรม

นักเรียนพับกระดาษ - นักเรียนพับกระดาษลายดอกไม้ - นักเรียนพับกระดาษ 3 แผ่น

ฉันสวมรองเท้า - ฉันสวมรองเท้าสีขาว - ฉันสวมรองเท้าสวย

แมวกินปลา - แมวกินปลาทัวเล็ก - แมวกินปลาหลายตัว

คำที่นำมาขยายกรรมจะมีลักษณะดังนี้

คำที่บอกขนาด	เช่น	ตัวเล็ก
คำที่บอกจำนวน	เช่น	หลายตัว , 3 แผ่น
คำที่บอกลักษณะ	เช่น	ลายดอกไม้ สวย
คำที่บอกสี	เช่น	สีขาว

สรุป คำที่นำมาขยายบทกรรมเป็นคำที่บรรยายลักษณะของกรรมว่าเป็นอย่างไร มีจำนวนเท่าใด ส่วนใหญ่จะเขียนเรียงไว้หลังบทกรรม

กิจกรรมที่ 3.5 ให้นักเรียนหาคำตามที่กำหนดไว้ท้ายประโยคมาขยายคำที่ขีดเส้นใต้

ตัวอย่าง แมวไล่หนู ตัวเล็ก (บอกขนาด)

1. แม่อ่านหนังสือ (บอกจำนวน)
2. พี่สวมรองเท้า (บอกสี)
3. นักกินแมลง (บอกขนาด)
4. น้องสวมเสื้อ (บอกลักษณะ)
5. คุณยายเก็บพริก (บอกสี)

กิจกรรมที่ 3.6 ให้นักเรียนเติมบทขยายกรรมที่ขีดเส้นใต้ จากคำที่กำหนดให้เป็นประโยคที่มี
บทขยายกรรม

ตัวใหญ่ สีเขียว คันเล็ก 2 เล่ม ตัวเล็ก 3 เล่ม

ตัวอย่าง พี่ ยิ้ม หนังสือ 2 เล่ม

1. วัว กิน หญ้า
2. นักเรียน ทำ การบ้าน
3. คุณยาย นั่ง เก้าอี้
4. พ่อ ขี่ รถจักรยาน
5. ฉัน เห็น ช้าง

แบบฝึกที่ 4 ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ

1. ประโยคบอกเล่ากับประโยคปฏิเสธ

ให้นักเรียนเปรียบเทียบดูความแตกต่างของประโยคบอกเล่ากับประโยคปฏิเสธดังต่อไปนี้

ประโยคบอกเล่า	ประโยคปฏิเสธ
<p>ฉันชอบกินผลไม้ ตาปลูกผักไว้หน้าบ้าน เด็กๆ ออกไปนอกห้อง เสื้อตัวนี้ของฉัน</p>	<p>ฉันไม่ชอบกินผลไม้ ตาไม่ได้ปลูกผักไว้หน้าบ้าน เด็กๆ ไม่ได้ออกไปนอกห้อง เสื้อตัวนี้ ไม่ใช่ของฉัน</p>

สรุป

ประโยคบอกเล่า เป็นประโยคที่มีเนื้อความบอกเรื่องราวหรืออธิบายว่าประธานของประโยคทำอะไร เป็นอย่างไร

ประโยคปฏิเสธ เป็นประโยคที่มีเนื้อความไม่รับหรือไม่ยอมรับ และมีคำปฏิเสธอยู่ เช่น ไม่ ไม่ได้ ไม่ใช่ ไม่มี เป็นต้น

กิจกรรมที่ 4.1 ให้นักเรียนเลือกคำต่อไปนี้ “ ไม่ ไม่ได้ ไม่ใช่ ” เติมลงในช่องว่าง

ตัวอย่าง เขาไม่ได้ ไปโรงเรียน

1. แม่ นั่งรถยนต์คันเล็ก
2. ฉัน รับหนังสือนิทาน
3. กระเป๋าใบนี้ ของน้องสาว
4. พี่ ชอบกินผัก
5. รองเท้าคู่นี้ ของฉัน

กิจกรรมที่ 4.2 ให้นักเรียนเขียนประโยคต่อไปนี้ โดยให้มีเนื้อความเป็นประโยคปฏิเสธ

ตัวอย่าง ฉันเช็ดโต๊ะอาหาร
 ฉันไม่เช็ดโต๊ะอาหาร

1. นักเรียนไปโรงเรียน

.....

2. แม่ชอบกินผลไม้

.....

3. พ่อดูโทรทัศน์

.....

4. พี่สวมหมวกสีแดง

.....

5. น้องกินขนมเค้ก

.....

แบบฝึกที่ 5 ประโยคคำถาม

ให้นักเรียนสังเกตประโยคต่อไปนี้

กระเป๋าใบนี้เป็นของใคร
 อะไรอยู่ในตู้เสื้อผ้า
 บ้านของเธออยู่ที่ไหน
 เครื่องบิน บินได้อย่างไร
 ทำไมน้องสาวปวดหัว
 โรงเรียนปิดเรียนเมื่อไร
 เธออาบน้ำหรือยัง
 นักเรียนเคยเห็นนกหรือไม่
 เสื้อตัวนี้ราคาเท่าไร

ลักษณะของคำที่เป็นคำถามมีจุดมุ่งหมายในการถาม ดังนี้

ใคร	ใช้ถามถึง	บุคคล
อะไร	ใช้ถามถึง	สิ่งของหรือเหตุการณ์
ที่ไหน	ใช้ถามถึง	สถานที่
อย่างไร	ใช้ถามถึง	ความเป็นไปของเหตุการณ์
ทำไม	ใช้ถามถึง	เหตุผล
เมื่อไร	ใช้ถามถึง	เวลา
หรือยัง , หรือไม่	ใช้ถามถึง	ให้เลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง
เท่าไร	ใช้ถามถึง	ราคา , จำนวน

สรุป ประโยคคำถาม ใช้สำหรับถามเหตุการณ์ เรื่องราว ความคิดเห็น ความรู้สึกของผู้อื่น
 การใช้คำถามขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้ถามว่าต้องการถามถึงอะไร

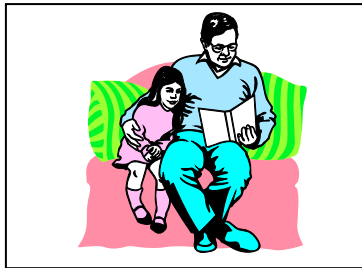
กิจกรรมที่ 5.1 ให้นักเรียนเขียนประโยคจากภาพที่กำหนดให้

ตัวอย่าง อะไร

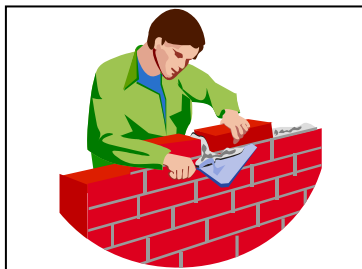
น้องกินอะไร

1. ใคร

.....

2. อะไร

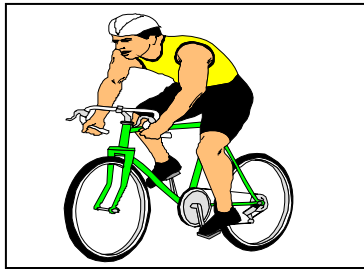
.....

3. ทำไม

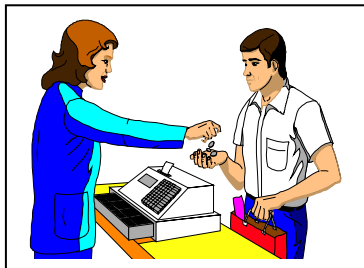
.....

4. อย่างไร

.....

5. ทำไม

.....

กิจกรรมที่ 5.2 ให้นักเรียนเขียนประโยคคำถามจากคำตอบที่ขีดเส้นใต้ที่กำหนดให้

ตัวอย่าง แก้วน้ำวางอยู่บนโต๊ะ (ที่ไหน)
แก้วน้ำวางอยู่ที่ไหน

1. ครูเขียนตัวหนังสือบนกระดาน (ใคร)

.....

2. พ่อกินข้าวแล้ว (หรือยัง)

.....

3. นักเรียนมาโรงเรียนสาย เพราะนอนตื่นสาย (ทำไม)

.....

4. อาหารของแมวคือปลา (อะไร)

.....

5. บ้านของคุณตาอยู่ใกล้วัด (ที่ไหน)

.....

แบบฝึกที่ 6 ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ

กรุณารักษาสุขภาพให้แข็งแรงด้วยนะ
จงปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน
โปรดช่วยกันปลูกต้นไม้
ขอให้เดินทางด้วยความปลอดภัย
ห้ามเดินลัดสนาม
อย่าทิ้งขยะลงในแม่น้ำลำคลองนะ

ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ จะมีคำกริยาวางไว้หน้าประโยค ซึ่งขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการเขียนว่าต้องการอะไร เช่น

- คำสั่ง ห้าม บังคับ	จะใช้คำว่า	ต้อง , จง , อย่า , ห้าม
- อ้อนวอนขอร้อง	จะใช้คำว่า	โปรด , กรุณา
- แนะนำ ตักเตือน	จะใช้คำว่า	ขอให้

ข้อสังเกต ประโยคที่ไม่ควรใช้ เช่น

	“ห้ามไม่ให้เดินลัดสนาม”	“ห้ามไม่ให้เล่นน้ำ”
ควรเป็น	“ห้ามเดินลัดสนาม”	“ห้ามเล่นน้ำ”

*** (ห้าม หมายถึง ไม่ให้กระทำ) ส่วน (ห้ามไม่ให้ หมายถึง ให้กระทำ)

สรุป ประโยคที่แสดงความต้องการเป็นประโยคที่บอกความรู้สึกว่าต้องการสิ่งใด อาจเป็นลักษณะ คำสั่ง อ้อนวอน ขอร้อง ห้ามบังคับหรือแนะนำตักเตือน

กิจกรรมที่ 6.1 ให้นักเรียนเขียนประโยคที่แสดงถึงการขอร้องหรือแสดงความต้องการจากคำสั่งที่กำหนดให้

ให้นักเรียนเขียนประโยคที่แสดงถึงการห้ามกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด

ตัวอย่าง ห้ามนำอาหารเข้ามาในห้องสมุด

1.

2.

3.

ให้นักเรียนเขียนประโยคที่แสดงถึง การขอร้องให้เพื่อนทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด

ตัวอย่าง โปรดอย่าส่งเสียงดัง

4.

5.

กิจกรรมที่ 6.2 ให้นักเรียนนำคำที่กำหนดให้ มาเรียงให้เป็นประโยคให้ถูกต้อง

ตัวอย่าง กรุณา ในถัง ลง ทิ้งขยะ
 กรุณาทิ้งขยะลงในถัง

1. ชิด กรุณา ซ้าย เดิน

.....

2. สาย ตื่น นอน อย่า

.....

3. อาคารเรียน วิ่ง ห้าม บน

.....

4. เข้าแถว ซื่อ อาหาร จง

.....

5. ไปรด ห้อง ออกจาก ปิดไฟ ก่อน

.....

แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างเขียนประโยค

ชุดที่ 2 การเขียนประโยคสมบูรณ์ ประกอบด้วย 6 แบบฝึก ดังนี้

- แบบฝึกที่ 7 การเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
- แบบฝึกที่ 8 การเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้
- แบบฝึกที่ 9 การเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
- แบบฝึกที่ 10 การเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้
- แบบฝึกที่ 11 การเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
- แบบฝึกที่ 12 การเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้

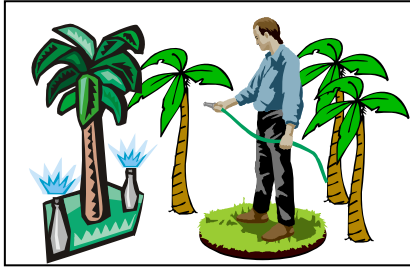
ผลการเรียนที่คาดหวังของแบบฝึก

1. นักเรียนสามารถเขียนประโยคสมบูรณ์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดได้ถูกต้อง
5. นักเรียนสามารถเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดได้ถูกต้อง
6. นักเรียนสามารถเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดได้ถูกต้อง
7. นักเรียนสามารถเขียนประโยคจากคำที่กำหนดได้ถูกต้อง

แบบฝึกที่ 7 การเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 7.1 ให้นักเรียนเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้

1.

ต้นไม้ พ่อ แม่ รถยนต์

_____ รดน้ำ _____

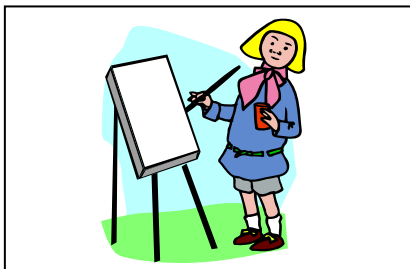
2.

หลังใหญ่ ของฉัน บ้าน วัด

_____ _____ _____ มาก

3.

พี่ชาย วาดรูป พี่สาว ปลุกต้นไม้

_____ ชอบ _____

4.

ชอบ ขับรถ พายเรือ ไม่ชอบ

ปู่ _____ _____

5.

เดิน วิ่ง กางร่ม จักรยาน

ป่า _____ _____

แบบฝึกที่ 8 การเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 8.1 ให้นักเรียนเติมคำในประโยคโดยเลือกจากคำที่กำหนดให้

ตัวอย่าง ต้นไม้ ข้าว หนังสือ
 น้อง กิน ข้าว

1. บิน ว่ายน้ำ เดิน

ปลา _____

2. แมลง หนังสือ ต้นไม้

นก กิน _____

3. เสือ ลิง ปลา

_____ ตัวใหญ่ กินกล้วย

4. นอน นั่ง กิน

ยี่ราฟ _____ ไม้ไม้

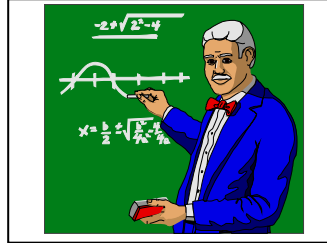
5. น้ำ ยืน วิ่ง

ห้าม เล่น _____

แบบฝึกที่ 9 การเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 9.1 ให้นักเรียนเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้

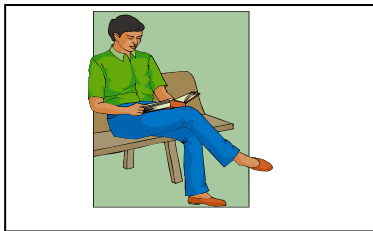
ตัวอย่าง

เขียน ปู่ กระดาน

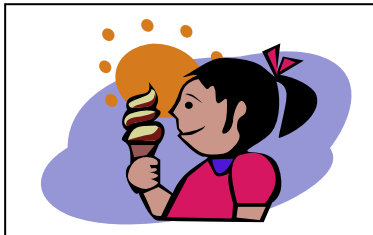
ปู่ เขียน กระดาน

1.

อ่าน พ่อ หนังสือพิมพ์

2.

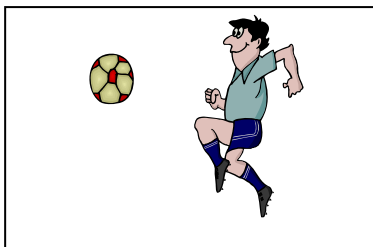
น้อง ไอศกรีม กิน

3.

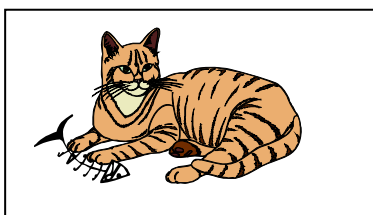
ความสะอาด ทำ พี่สาว

4.

เตะ ฟุตบอล เขา

5.

ปลา กิน แมว

แบบฝึกที่ 10 การเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 10.1 ให้นักเรียนเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้

ตัวอย่าง เรียน พี่สาว หนังสือ
 พี่สาว เรียน หนังสือ

1. นอน ฉันทัน

2. ไข่ พ่อ เลี้ยง

3. อยู่ บนโต๊ะ อาหาร

4. เก่งมาก ฉันทัน ว่ายน้

5. ลิง ข้าว กิน ไม้

แบบฝึกที่ 11 การเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้

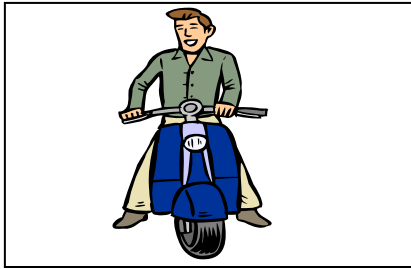
กิจกรรมที่ 11.1 ให้นักเรียนเขียนประโยคสมบูรณ์จากรูปภาพที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

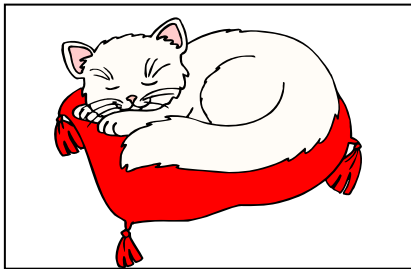

คุณย่าทำขนม

1.

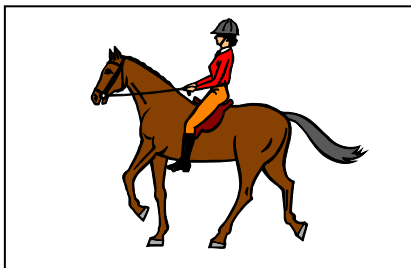
2.

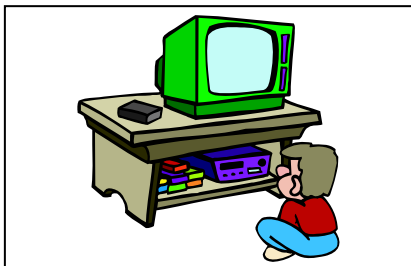
3.

4.

5.

แบบฝึกที่ 12 การเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 12.1 ให้นักเรียนเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้

ตัวอย่าง ห้าม _____
ห้ามสูบบุหรี่

1. เดิน _____

2. นั่ง _____

3. ของฉัน _____

4. อย่า _____

5. ใคร _____

ภาคผนวก ซ.

แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องความสามารถในการเขียนประโยค

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ประโยค 2 ส่วน จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

ประโยค 2 ส่วน ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ บทประธาน และบทกริยา นำมารวมกันได้ใจความสมบูรณ์ ซึ่งทำให้การสื่อความหมายเข้าใจกันได้ดี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ (ทำท่าภาษามือ) ประโยค 2 ส่วน ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากบัตรภาพที่กำหนดได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำเติมลงในช่องว่างของประโยค 2 ส่วนได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. ประโยค 2 ส่วน ประกอบด้วย บทประธาน และบทกริยา เช่น ฉันทัน แม่เห็น แมวนอน น้องร้องไห้ เป็นต้น
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน
3. การเติมคำลงในช่องว่างของประโยค 2 ส่วน

คำศัพท์ หมา ต้นไม้ ปลา เด็ก พ่อ นก

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. สันทนาการกับนักเรียนเป็นประโยค โดยถามนักเรียนแต่ละคน ในเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโรงเรียน เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เพราะเหตุใด เป็นต้น แสดงท่าทางเป็นภาษามือ และให้นักเรียนเขียนประโยคบนกระดานคนละ 1 ประโยค ตามที่เล่าเรื่องเหตุการณ์ในโรงเรียน
2. ครูอธิบายเรื่องประโยค 2 ส่วน ให้นักเรียนเข้าใจ ประโยค 2 ส่วน ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ บทประธาน และบทกริยา และให้นักเรียนสังเกตการเปรียบเทียบประโยค 2 ส่วน มีความแตกต่างกันอย่างไร ดังตาราง

บทประธาน	บทกริยา	ประโยค 2 ส่วน
ฉัน	ยืน	ฉันยืน
แม่	เห็น	แม่เห็น
แมว	นอน	แมวนอน
น้อง	ร้องไห้	น้องร้องไห้

3. ครูติดบัตรคำ คำว่า หมา ต้นไม้ ปลา เด็ก พ่อ นก ทีละคำไว้บนกระดานดำให้นักเรียนดูและแสดงอ่านคำศัพท์(ทำท่าทางภาษามือ) ตามบัตรคำ

4. ครูชูบัตรคำแต่ละคำ และอ่านเป็นท่าภาษามือแต่ละคำให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนชี้ภาพตรงกับที่ครูอ่านบัตรคำ

5. ครูอธิบายประกอบประโยค 2 ส่วน โดยนำคำข้อ 4 แต่ละคำ และซักถามนักเรียนแต่ละคนว่า คำที่นักเรียนหยิบได้แต่ละคำ เช่น ใคร ทำอะไร อย่างไร โดยแสดงท่าทางภาษามือ

6. ครูนำแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ติดไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์พร้อมกัน เช่น

_____ ว่ายน้	_____ ขับรถ
_____ หัวเราะ	_____ บิน
_____ หัก	_____ ร้อง

7. นักเรียนนำบัตรคำ เช่น หมา ต้นไม้ ปลา เด็ก พ่อ นก นำคำศัพท์เหล่านี้มาเติมลงในช่องว่างของแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ที่กำหนดให้เป็นประโยค 2 ส่วน มาติดไว้บนกระดานดำ

8. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบจากกิจกรรมด้วยแถบประโยค

9. ทำแบบฝึกที่ 1

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกที่ 1

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การอ่านท่าภาษามือเป็นคำ
2. สังเกตความสนใจ
3. สังเกตการนำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค
4. สังเกตการเขียนเป็นประโยค 2 ส่วน
5. ตรวจแบบฝึกที่ 1

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ประโยค 3 ส่วน จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

ประโยค 3 ส่วน ประกอบด้วย บทประธาน บทกริยา และบทกรรม นำมารวมกัน ได้ใจความสมบูรณ์ ซึ่งทำให้การสื่อความหมายเข้าใจกันได้ดี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ (ทำท่าภาษามือ) ประโยค 3 ส่วน ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำจากบัตรภาพที่กำหนดได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำเติมลงในช่องว่างของประโยค 3 ส่วนได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. ประโยค 3 ส่วน ประกอบด้วย บทประธาน บทกริยา และบทกรรม เช่น พ่อปลูกต้นไม้ ฉันล้างจาน แมวกินปลา ครูลบกระดาน เป็นต้น
2. การเขียนประโยค 3 ส่วน
3. การเติมคำลงในช่องว่างของประโยค 3 ส่วน

ประโยค พ่อปลูกต้นไม้ ฉันล้างจาน แมวกินปลา ครูลบกระดาน

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. นักเรียนทบทวนการเขียนประโยค 2 ส่วน ที่ได้เรียนจากแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 แล้วให้นักเรียนแสดงคำศัพท์(ทำท่าภาษามือ)
2. ครูอธิบายเรื่องประโยค 3 ส่วน ให้นักเรียนเข้าใจ ประโยค 3 ส่วน ประกอบด้วย บทประธาน บทกริยา และบทกรรม
3. ครูนำแถบประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วน มาให้นักเรียนดูและสังเกต การเปรียบเทียบประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วน มีความแตกต่างกันอย่างไร ดังตาราง

ประโยค 2 ส่วน			ประโยค 3 ส่วน			
ประโยค	บทประธาน	บทกริยา	ประโยค	บทประธาน	บทกริยา	บทกรรม
พ่อหัวเราะ	พ่อ	หัวเราะ	พ่อปลูกต้นไม้	พ่อ	ปลูก	ต้นไม้
ฉันนอน	ฉัน	นอน	ฉันล้างจาน	ฉัน	ล้าง	จาน
แมวดาย	แมว	ดาย	แมวกินปลา	แมว	กิน	ปลา
ครูยื่น	ครู	ยื่น	ครูลบกระดาน	ครู	ลบ	กระดาน

4. ครูติดแถบประโยค 3 ส่วน เช่น พ่อปลูกต้นไม้ ฉันท้างจาน แมวกินปลา
ครูลบกระดาน ทีละประโยคไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนดูและอ่านเป็นท่าภาษามือแต่ละประโยค
ว่าคำใดเป็นบทประธาน บทกริยา และบทกรรม

5. ครูนำแถบประโยคออกแล้วให้นักเรียนฝึกเขียนประโยคจากแถบประโยคบนกระดานดำ
เป็นประโยคทีละคน

6. ครูนำแถบประโยค 3 ส่วน ที่ไม่สมบูรณ์มาให้ให้นักเรียนดูและอ่านแถบประโยคที่ไม่
สมบูรณ์พร้อมกัน เช่น

พ่อ _____ ต้นไม้	(พ่อปลูกต้นไม้)
ฉัน ล้าง _____	(ฉันล้างจาน)
แมว _____ ปลา	(แมวกินปลา)
ครู ลบ _____	(ครูลบกระดาน)

7. ให้นักเรียนนำบัตรคำเติมลงในช่องว่างของแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ที่กำหนดให้เป็น
ประโยค 3 ส่วน มาติดไว้บนกระดานดำ

8. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบจากกิจกรรมด้วยแถบประโยค

9. ทำแบบฝึกที่ 2

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกที่ 2

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การอ่านท่าภาษามือเป็นคำ
2. สังเกตความสนใจ
3. สังเกตการนำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค
4. สังเกตการเขียนเป็นประโยค 3 ส่วน
5. ตรวจสอบแบบฝึกที่ 2

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ประโยคขยายประธาน จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

ประโยคขยายประธาน เกิดจากการนำคำมาขยายประธานของประโยค เมื่อเป็นประโยคที่มีใจความสมบูรณ์ เพื่อขยายความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้การสื่อความหมายเข้าใจกันได้ดี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ (ทำท่าภาษามือ) ประโยคขยายประธานได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยคขยายประธานได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

ประโยคขยายประธาน คือ การนำคำขยายประธานมาช่วยให้บทประธานมีความหมายชัดเจนขึ้น ประธานมีลักษณะอย่างไร เช่น พี่ของฉันหัวเราะ หมาตัวใหญ่วิ่ง ดินสอแท่งใหม่หัก เป็นต้น

คำและกลุ่มคำ

คำและกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นบทขยายประธาน

ของฉัน ผู้หญิง ตัวใหญ่ หลายตัว แท่งใหม่ สีดำ

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ทบทวนการอ่านประโยค 3 ส่วน เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล จากแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2
2. นักเรียนดูบัตรคำจากคำและกลุ่มคำที่กำหนดให้ เช่น ของฉัน ผู้หญิง ตัวใหญ่ สีขาว แล้วให้นักเรียนแสดงอ่านคำและกลุ่มคำ (ทำท่าภาษามือ) ตามบัตรคำ
3. ครูอธิบายและนำคำที่เป็นประโยคที่มีบทขยายประธาน มาให้นักเรียนสังเกตการเปรียบเทียบประโยคบทขยายประธานแต่ละประโยค พร้อมยกตัวอย่างประกอบ

ประโยคที่มีบทขยายประธาน

พี่หัวเราะ	พี่ <u>ของฉัน</u> หัวเราะ	พี่ <u>ผู้หญิง</u> หัวเราะ
หมาวิ่ง	หมา <u>ตัวใหญ่</u> วิ่ง	หมา <u>หลายตัว</u> วิ่ง
ดินสอหัก	ดินสอ <u>แท่งใหม่</u> หัก	ดินสอ <u>สีดำ</u> หัก

4. ครูชูแถบประโยคแต่ละประโยค และอ่านเป็นท่าภาษามือแต่ละประโยคให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนชี้แถบประโยคตรงกับที่ครูอ่านแถบประโยค

5. ครูนำแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ติดไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น

_____ ของฉัน _____	_____ ผู้หญิง _____
_____ ตัวใหญ่ _____	_____ หลายตัว _____
_____ แห่งใหม่ _____	_____ สีดำ _____

6. นักเรียนนำคำ เช่น พี่ หัวเราะ หมา วิ่ง ดินสอ หัก นำคำศัพท์เหล่านี้มาเติมลงในช่องว่างของแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ที่กำหนดให้เป็นประโยค มาติดไว้บนกระดานดำ

7. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบจากกิจกรรมด้วยแถบประโยค

8. ทำแบบฝึกที่ 3 กิจกรรม 3.1 และ 3.2

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำ
2. แถบประโยค
3. แบบฝึกที่ 3

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การอ่านท่าภาษามือเป็นคำ
2. สังเกตความสนใจ
3. สังเกตการนำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค
4. สังเกตการเขียนเป็นประโยคขยายประธาน
5. ตรวจสอบแบบฝึกที่ 3

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ประโยคขยายกริยา จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

ประโยคขยายกริยา เกิดจากการนำคำมาขยายกริยาของประโยค เมื่อเป็นประโยคที่มีใจความสมบูรณ์ เพื่อขยายความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้การสื่อความหมายเข้าใจกันได้ดี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ (ทำท่าภาษามือ) ประโยคขยายกริยาได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยคขยายกริยาได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

ประโยคขยายกริยา คือ การนำคำขยายกริยามาช่วยให้บทกริยามีความหมายชัดเจนขึ้น ทำให้รู้ว่าประธานแสดงอาการอย่างไร แสดงที่ไหน และแสดงเมื่อใด เช่น พี่ร้องให้เสียงดัง หมาวิ้งในบ้าน ดินสอหักมาก เป็นต้น

คำและกลุ่มคำ

คำและกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นบทขยายกริยา

เสียงดัง คร่ำครวญ ในบ้าน ตอนเช้า มาก นิดหน่อย

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ทบทวนการอ่านประโยคขยายประธาน เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล จากแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3
2. นักเรียนดูบัตรคำจากคำและกลุ่มคำที่กำหนดให้ เช่น เสียงดัง คร่ำครวญ ในบ้าน ตอนเช้า มาก นิดหน่อย แล้วให้นักเรียนแสดงอ่านคำและกลุ่มคำ (ทำท่าภาษามือ) ตามบัตรคำ
3. ครูอธิบายและนำคำที่เป็นประโยคที่มีบทขยายกริยา มาให้นักเรียนสังเกตการเปรียบเทียบประโยคบทขยายกริยาแต่ละประโยค พร้อมยกตัวอย่างประกอบ

ประโยคที่บทขยายกริยา

พี่ร้องให้	พี่ร้องให้ <u>เสียงดัง</u>	พี่ร้องให้ <u>คร่ำครวญ</u>
หมาวิ้ง	หมาวิ้ง <u>ในบ้าน</u>	หมาวิ้ง <u>ตอนเช้า</u>
ดินสอหัก	ดินสอหัก <u>มาก</u>	ดินสอหัก <u>นิดหน่อย</u>

4. ครูชูแถบประโยคแต่ละประโยค และอ่านเป็นท่าภาษามือแต่ละประโยคให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนชี้แถบประโยคตรงกับที่ครูอ่านแถบประโยค

5. ครูนำแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ติดไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น

_____	_____	เสียงดัง	_____	_____	คร่ำครวญ
_____	_____	ในบ้าน	_____	_____	ตอนเช้า
_____	_____	มาก	_____	_____	นิดหน่อย

6. นักเรียนนำคำ เช่น พี่ ร้องไห้ หมา วิ่ง ดินสอ หัก นำคำศัพท์เหล่านี้มาเติมลงในช่องว่างของแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ที่กำหนดให้เป็นประโยค มาติดไว้บนกระดานดำ

7. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบจากกิจกรรมด้วยแถบประโยค

8. ทำแบบฝึกที่ 3 กิจกรรม 3.3 และ 3.4

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำ
2. แถบประโยค
3. แบบฝึกที่ 3

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การอ่านท่าภาษามือเป็นคำ
2. สังเกตความสนใจ
3. สังเกตการนำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค
4. สังเกตการเขียนเป็นประโยคขยายกริยา
5. ตรวจสอบแบบฝึกที่ 3

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ประโยคขยายกรรม จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

ประโยคขยายกรรม เกิดจากการนำคำมาขยายกรรมของประโยค เมื่อเป็นประโยคที่มีใจความสมบูรณ์ เพื่อขยายความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้การสื่อความหมายเข้าใจกันได้ดี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ (ทำท่าภาษามือ) ประโยคขยายกรรมได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยคขยายกรรมได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

ประโยคขยายกรรม คือ การนำคำขยายกรรมเป็นคำที่บรรยายลักษณะของกรรมว่าเป็นอย่างไร มีจำนวนเท่าใด ส่วนใหญ่จะเขียนเรียงไว้หลังบทกรรม เช่น นักเรียนพับกระดาษลายดอกไม้ ฉันสวมรองเท้าสีขาว แมวกินปลาตัวเล็ก เป็นต้น

คำและกลุ่มคำ

คำและกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นบทขยายกรรม

ลายดอกไม้ 3 แผ่น สีขาว สวย ตัวเล็ก หลายตัว

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ทบทวนการอ่านประโยคขยายกริยา เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล จากแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3
2. นักเรียนดูบัตรคำจากคำและกลุ่มคำที่กำหนดให้ เช่น ลายดอกไม้ 3 แผ่น สีขาว สวย ตัวเล็ก หลายตัว แล้วให้นักเรียนแสดงอ่านคำและกลุ่มคำ (ทำท่าภาษามือ) ตามบัตรคำ
3. ครูอธิบายและนำคำที่เป็นประโยคที่มีบทขยายกรรม มาให้นักเรียนสังเกตการเปรียบเทียบประโยคบทขยายกรรมแต่ละประโยค พร้อมยกตัวอย่างประกอบ

ประโยคที่มีบทขยายกรรม

นักเรียนพับกระดาษ	นักเรียนพับกระดาษ <u>ลายดอกไม้</u>	นักเรียนพับกระดาษ <u>3 แผ่น</u>
ฉันสวมรองเท้า	ฉันสวมรองเท้า <u>สีขาว</u>	ฉันสวมรองเท้า <u>สวย</u>
แมวกินปลา	แมวกินปลา <u>ตัวเล็ก</u>	แมวกินปลา <u>หลายตัว</u>

4. ครูชูแถบประโยคแต่ละประโยค และอ่านเป็นท่าภาษามือแต่ละประโยคให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนชี้แถบประโยคตรงกับที่ครูอ่านแถบประโยค

5. ครูนำแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ติดไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น

_____	_____	_____	ลายดอกไม้	_____	_____	_____	3 แผ่น
_____	_____	_____	สีขา	_____	_____	_____	สวย
_____	_____	_____	ตัวเล็ก	_____	_____	_____	หลายตัว

6. นักเรียนนำคำ เช่น นักเรียน พับ กระดาษ ฉับ สวม รองเท้า แมว กิน ปลา นำคำศัพท์เหล่านี้มาเติมลงในช่องว่างของแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ที่กำหนดให้เป็นประโยคมาติดไว้บนกระดานดำ

7. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบจากกิจกรรมด้วยแถบประโยค

8. ทำแบบฝึกที่ 3 กิจกรรม 3.5 และ 3.6

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำ
2. แถบประโยค
3. แบบฝึกที่ 3

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การอ่านท่าภาษามือเป็นคำ
2. สังเกตความสนใจ
3. สังเกตการนำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค
4. สังเกตการเขียนเป็นประโยคขยายกรรม
5. ตรวจแบบฝึกที่ 3

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ เป็นประโยคที่แสดงถึงการบอกหรือเล่าเรื่องราวและการไม่ยอมรับ เป็นประโยคขั้นพื้นฐานที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้รับสารและผู้ส่งสารซึ่งสื่อความหมายเข้าใจกันได้ถูกต้อง

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์(ทำท่าภาษามือ) ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำเติมลงในช่องว่างของประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. ประโยคบอกเล่า เป็นประโยคที่มีเนื้อความบอกเรื่องราวหรืออธิบายว่าประธานของประโยคทำอะไร เป็นอย่างไร เช่น ฉันชอบกินผลไม้ ตาปลูกผักไว้หน้าบ้าน เป็นต้น
2. ประโยคปฏิเสธ เป็นประโยคที่มีเนื้อความไม่รับหรือไม่ยอมรับ และมีคำปฏิเสธอยู่ ไม่ ไม่ได้ ไม่ใช่ ไม่มี เช่น ฉันไม่ชอบกินผลไม้ ตาไม่ได้ปลูกผักไว้หน้าบ้าน เป็นต้น

ประโยค

ประโยคบอกเล่า	ประโยคปฏิเสธ
ฉันชอบกินผลไม้ ตาปลูกผักไว้หน้าบ้าน เด็กๆ ออกไปนอกห้อง เสื้อตัวนี้ของฉัน	ฉัน <u>ไม่</u> ชอบกินผลไม้ ตา <u>ไม่ได้</u> ปลูกผักไว้หน้าบ้าน เด็กๆ <u>ไม่ได้</u> ออกไปนอกห้อง เสื้อตัวนี้ <u>ไม่ใช่</u> ของฉัน

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. นักเรียนดูแถบประโยคจากประโยคที่กำหนดให้ ฉันชอบกินผลไม้ ตาปลูกผักไว้หน้าบ้าน เด็กๆ ออกไปนอกห้อง เสื้อตัวนี้ของฉัน แล้วให้นักเรียนอ่านประโยค (ทำท่าภาษามือ) ตามแถบประโยค
2. ครูคิดแถบประโยคที่ละประโยคไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนดูว่าประโยคใดเป็นประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ เช่น

ประโยคบอกเล่า	ประโยคปฏิเสธ
ฉันชอบกินผลไม้ ตาปลูกผักไว้หน้าบ้าน เด็กๆ ออกไปนอกห้อง เสื้อตัวนี้ของฉัน	ฉัน <u>ไม่</u> ชอบกินผลไม้ ตา <u>ไม่ได้</u> ปลูกผักไว้หน้าบ้าน เด็กๆ <u>ไม่ได้</u> ออกไปนอกห้อง เสื้อตัวนี้ <u>ไม่ใช่</u> ของฉัน

3. ครูชูแถบประโยคแต่ละประโยค และอ่านเป็นท่าภาษามือแต่ละประโยคให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนชี้แถบประโยคตรงกับที่ครูอ่านแถบประโยค

4. ครูแสดงท่าทางตามแถบประโยค แล้วให้นักเรียนทายว่าเป็นแถบประโยคใด ให้นักเรียนออกมาแสดงท่าทางตามแถบประโยค

5. ครูนำแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ตัดไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์พร้อมกัน เช่น

ฉัน _____ ชอบกินผลไม้
ตา _____ ปลูกผักไว้หน้าบ้าน
เด็กๆ _____ ออกไปนอกห้อง
เสื้อตัวนี้ _____ ของฉัน

6. นักเรียนนำคำ เช่น ไม่ ไม่ได้ ไม่ใช่ นำคำศัพท์เหล่านี้มาเติมลงในช่องว่างของแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ที่กำหนดให้เป็นประโยค มาติดไว้บนกระดานดำ

- ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบจากกิจกรรมด้วยแถบประโยค
- ทำแบบฝึกที่ 4

สื่อการเรียนรู้

- บัตรคำ
- แถบประโยค
- แบบฝึกที่ 4

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

- การอ่านท่าภาษามือเป็นคำ
- สังเกตความสนใจ
- สังเกตการนำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค
- สังเกตการเขียนเป็นประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ
- ตรวจแบบฝึกที่ 4

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง ประโยคคำถาม จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

ประโยคคำถาม เป็นประโยคที่ใช้เพื่อต้องการคำตอบในประโยคจะมีคำแสดงให้เห็นได้ชัดว่าเป็นการถามอยู่ด้วย ประโยคคำถามเป็นส่วนหนึ่งที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้รับสารและผู้ส่งสารเกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งสื่อความหมายเข้าใจกันได้ถูกต้อง

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ (ทำท่าภาษามือ) ประโยคคำถามได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยคคำถามได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำเติมลงในช่องว่างของประโยคคำถามได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

ประโยคคำถาม เป็นประโยคสำหรับถามเหตุการณ์ เรื่องราว ความคิดเห็น ความรู้สึกของผู้อื่น การใช้คำถามขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้ถามว่าต้องการถามถึงอะไร เช่น บ้านของเธออยู่ที่ไหน กระเป๋าใบนี้เป็นของใคร ทำไมน้องสาวปวดหัว เป็นต้น

คำศัพท์ ใคร อะไร ที่ไหน ทำไม เมื่อไร อย่างไร เท่าไร หรือไม่ หรือยัง

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ทบทวนประโยคที่เรียนไปแล้ว โดยเล่นเกมจับคู่ประโยคกับภาพ แล้วให้นักเรียนแสดงอ่านคำศัพท์(ทำท่าภาษามือ) ตามบัตรภาพ

2. ครูติดแถบประโยค ทีละประโยคไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนดูว่าประโยคใดเป็นประโยคคำถามที่กำหนดให้ เช่น

บ้านของเธออยู่ที่ไหน

กระเป๋าใบนี้เป็นของใคร

ทำไมน้องสาวปวดหัว

อะไรอยู่ในตู้เสื้อผ้า

นักเรียนเคยเห็นนกหรือไม่

เครื่องบิน บินได้อย่างไร

เธออาบน้ำหรือยัง

โรงเรียนปิดเรียนเมื่อไร

เสื้อตัวนี้ราคาเท่าไร

3. ครูชูบัตรภาพให้ตรงกับแถบประโยค และอ่านเป็นท่าภาษามือแต่ละคำให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนชี้แถบประโยคตรงกับที่ครูชูบัตรภาพ

4. แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม

5. ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน โดยแสดงบทบาทสมมติจากแถบประโยคที่กำหนดให้ดังต่อไปนี้ กลุ่มละ 3 แถบประโยค

บ้านของเธออยู่ที่ไหน	กระเป๋าใบนี้เป็นของใคร
ทำไมน้องสาวปวดหัว	อะไรอยู่ในตู้เสื้อผ้า
นักเรียนเคยเห็นนกหรือไม่	เครื่องบิน บินได้อย่างไร
เธออาบน้ำหรือยัง	โรงเรียนปิดเรียนเมื่อไร
เสื้อตัวนี้ราคาเท่าไร	

6. สมาชิกแต่ละกลุ่มร่วมกันแสดงบทบาทสมมติ จากแถบประโยคที่กำหนดให้

7. ครูนำแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ตัดไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์พร้อมกัน แล้วสนทนาร่วมกัน เช่น

บ้านของเธออยู่_____	กระเป๋าใบนี้เป็นของ_____
_____น้องสาวปวดหัว	_____อยู่ในตู้เสื้อผ้า
นักเรียนเคยเห็นนก_____	เครื่องบิน บินได้_____
เธออาบน้ำ_____	โรงเรียนปิดเรียน_____
เสื้อตัวนี้ราคา_____	

8. นักเรียนนำคำ เช่น ใคร อะไร ที่ไหน ทำไม เมื่อไร อย่างไร เท่าไร หรือไม่ หรือยัง นำคำศัพท์เหล่านี้มาเติมลงในช่องว่างของแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ที่กำหนดให้เป็นประโยค มาติดไว้บนกระดานดำ

9. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบจากกิจกรรมด้วยแถบประโยค

10. ทำแบบฝึกที่ 5

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกที่ 5

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การอ่านทำภาษามือเป็นคำ
2. สังเกตความสนใจ
3. สังเกตการนำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค
4. สังเกตการเขียนเป็นประโยคคำถาม
5. ตรวจแบบฝึกที่ 5

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ เป็นประโยคที่มีใจความแสดงความต้องการ จะกระทำ หรือต้องการให้ใครทำ จึงเป็นประโยคขั้นพื้นฐานที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้รับสาร และผู้ส่งสาร เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งในชีวิตประจำวันจำเป็นต้องใช้ เพื่อความเข้าใจ ซึ่งกันและกัน การเขียนประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการได้ถูกต้องจะทำให้การสื่อความหมาย เข้าใจกันได้ดี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ (ท่าภาษามือ) ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำคำเติมลงในช่องว่างของประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

ประโยคขอร้องหรือแสดงความต้องการ เป็นประโยคที่บอกความรู้สึกว่าต้องการสิ่งใด อาจเป็นลักษณะ คำสั่ง อ้อนวอน ขอร้อง ห้าม บังคับ หรือแนะนำตักเตือน

<p>ประโยค</p> <p>กรุณารักษาสุขภาพให้แข็งแรงด้วยนะ</p> <p>โปรดช่วยกันปลูกต้นไม้</p> <p>ห้ามเดินลัดสนาม</p>	<p>จงปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน</p> <p>ขอให้เดินทางด้วยความปลอดภัย</p> <p>อย่าทิ้งขยะลงในแม่น้ำลำคลองนะ</p>
--	---

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ทบทวนการอ่านประโยคเป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคล จากแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5
2. ครูติดแถบประโยคทีละประโยคไว้บนกระดานดำ ครูอ่านเป็นท่าภาษามือแต่ละประโยค ให้นักเรียนดู ว่าประโยคใดเป็นประโยคขอร้อง และประโยคใดเป็นประโยคแสดงความต้องการ เช่น

<p>กรุณารักษาสุขภาพให้แข็งแรงด้วยนะ</p> <p>โปรดช่วยกันปลูกต้นไม้</p> <p>ห้ามเดินลัดสนาม</p>	<p>จงปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน</p> <p>ขอให้เดินทางด้วยความปลอดภัย</p> <p>อย่าทิ้งขยะลงในแม่น้ำลำคลองนะ</p>
---	---
3. ครูชูแถบประโยคทีละประโยค ให้นักเรียนอ่านคำศัพท์เป็นท่าภาษามือเป็นรายบุคคล

4. ครูแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน โดยแสดงบทบาทสมมติจากแถบประโยคที่กำหนดให้ดังต่อไปนี้

กฤณา รักษาสุขภาพให้แข็งแรงด้วยนะ	จงปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน
โปรดช่วยกันปลูกต้นไม้	ขอให้เดินทางด้วยความปลอดภัย
ห้ามเดินลัดสนาม	อย่าทิ้งขยะลงในแม่น้ำลำคลองนะ

5. ครูนำแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ติดไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ นำบัตรคำศัพท์มาเติมลงในช่องว่างให้เป็นประโยค มาติดไว้บนกระดานดำ เช่น

_____ รักษาสุขภาพให้แข็งแรงด้วยนะ	_____ ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน
_____ ช่วยกันปลูกต้นไม้	_____ เดินทางด้วยความปลอดภัย
_____ เดินลัดสนาม	_____ ทิ้งขยะลงในแม่น้ำลำคลองนะ

6. นักเรียนนำคำ เช่น กฤณา จง โปรด ขอให้ ห้าม อย่า นำคำศัพท์เหล่านี้มาเติมลงในช่องว่างของแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ที่กำหนดให้เป็นประโยค มาติดไว้บนกระดานดำ

7. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบจากกิจกรรมด้วยแถบประโยค

8. ทำแบบฝึกที่ 6

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกที่ 6

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การอ่านทำภาษามือเป็นคำ
2. สังเกตความสนใจ
3. สังเกตการนำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค
4. สังเกตการเขียนเป็นประโยคหรือแสดงความต้องการ
5. ตรวจแบบฝึกที่ 6

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง การเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเติมคำในประโยคจากรูปภาพได้ถูกต้อง เป็นความสามารถในการใช้ภาษาเขียน ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรได้รับการฝึกฝนเรียนรู้ประโยคต่างๆ โดยมีรูปภาพประกอบเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องเรียนรู้จากการสังเกตและจดจำ การเติมคำในประโยคจากรูปภาพได้ถูกต้อง จะทำให้สื่อความหมายเข้าใจกันได้ดี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถนำคำที่มีความหมายเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. การเติมคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
2. การเขียนคำศัพท์ลงในช่องว่างของประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้

คำศัพท์ ต้นไม้ บ้าน วาดรูป พายเรือ กางร่ม

กระบวนการจัดการเรียนรู้

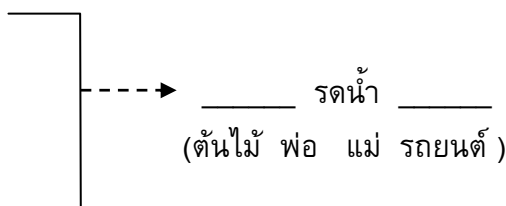
1. นักเรียนดูบัตรภาพ เช่น ต้นไม้ บ้าน วาดรูป พายเรือ กางร่ม แล้วสนทนาภาพ
2. ครูติดบัตรคำ เช่น ต้นไม้ บ้าน วาดรูป พายเรือ กางร่ม ทีละคำไว้บนกระดานดำ ครูแสดงท่าทางตามบัตรคำ และครูให้นักเรียนเป็นผู้แสดงบ้าง
3. ครูนำบัตรคำไปคู่กับบัตรภาพ และอ่านเป็นท่าภาษามือแต่ละคำให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนชี้ภาพตรงกับที่ครูอ่านบัตรคำ
4. ให้นักเรียนออกมาเขียนคำศัพท์บนกระดานดำ ตรงกับที่ครูอ่านบัตรภาพ
5. นำคำศัพท์มาเขียนประโยคหลายๆ สถานการณ์ แล้วนำแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ให้นักเรียนเปรียบเทียบ เช่น

เขาตัดต้นไม้

พ่อรดน้ำต้นไม้

น้องปลุกต้นไม้

พี่รักต้นไม้

6. ให้นักเรียนฝึกเรียงคำตามตัวอย่างในข้อ 5 โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาเรียงคำ จากประโยคที่กำหนดให้ (รูปภาพประกอบ) ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง เช่น

1. _____ ต้นไม้ (รดน้ำ พ่อ แม่ รถยนต์)
2. บ้าน _____ (หลังใหญ่ ของฉัน มาก วัด)
3. _____ วาดรูป (พี่ชาย พี่สาว ชอบ ปลูกลูกต้นไม้)
4. _____ พายเรือ (ชอบ ปู่ ขับรถ ไม่ชอบ)
5. _____ ทางร่ม (เดิน วิ่ง ป้า จักรยาน)

7. ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจผลงาน กลุ่มใดเรียงได้ถูกต้องให้เพื่อนๆ ตบมือชมเชย แล้วไปติดที่บอร์ด และร่วมกันแก้ไขกลุ่มที่เรียงลำดับผิด

8. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบจากกิจกรรมด้วยแถบประโยค
9. ทำแบบฝึกที่ 7

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกที่ 7

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การอ่านทำภาษามือเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนประโยค
3. สังเกตการนำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค
4. สังเกตความสนใจ
5. ตรวจแบบฝึกที่ 7

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง การเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้ จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเติมคำในประโยคจากคำได้ถูกต้อง เป็นความสามารถในการใช้ภาษาเขียน ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรได้รับการฝึกฝนเรียนรู้คำจากประโยคต่างๆ เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องเรียนรู้จากการสังเกตและจดจำ การเติมคำในประโยคจากคำได้ถูกต้อง จะทำให้สื่อความหมายเข้าใจกันได้ดี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถเติมคำประโยคจากคำที่กำหนดได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถนำคำที่มีความหมายเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. การเติมคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้
2. การเขียนคำศัพท์ลงในช่องว่างของประโยคจากคำที่กำหนดให้

คำศัพท์ ข้าว ปลา นก กล้วย ไบไม้ น้ำ

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ทบทวนการอ่านและความหมายของคำศัพท์ที่เรียนในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7
2. นักเรียนดูบัตรภาพ ข้าว ปลา นก กล้วย ไบไม้ น้ำ แล้วร่วมกัน

สนทนาภาพ

3. ครูชูบัตรคำ ข้าว ปลา นก กล้วย ไบไม้ น้ำ ทีละคำไว้บนกระดานดำ ครูอ่านเป็นท่าภาษามือแต่ละคำให้นักเรียนดู
4. ให้นักเรียนเล่นเกมจับคู่บัตรคำกับบัตรภาพ ข้าว ปลา นก กล้วย ไบไม้ น้ำ เป็นต้น
5. ครูนำแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ติดไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น

น้อง	กิน	_____	_____	ว่ายน้ำ
_____	กิน	แมลง	ลิง	กิน _____
ยีราฟ	กิน	_____	ห้าม	เล่น _____

6. นักเรียนนำคำ เช่น ข้าว ปลา นก กล้วย ใบไม้ น้ำ นำคำศัพท์เหล่านี้มาเติมลงในช่องว่างของแถบประโยคที่ไม่สมบูรณ์ที่กำหนดให้เป็นประโยค มาติดไว้บนกระดานดำ
7. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบจากกิจกรรมด้วยแถบประโยค
8. ทำแบบฝึกที่ 8

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกที่ 8

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การอ่านทำภาษามือเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนประโยค
3. สังเกตการนำคำศัพท์เติมลงในช่องว่างของประโยค
4. สังเกตความสนใจ
5. ตรวจแบบฝึกที่ 8

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 เรื่อง การเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเรียงลำดับคำให้เป็นประโยคจากรูปภาพนั้น ต้องอาศัยความรู้ความสามารถในการใช้คำ การจัดลำดับความคิดให้เป็นระเบียบ ซึ่งการเรียงคำที่ถูกต้องจะทำให้การสื่อความหมายเข้าใจกันได้ดี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถนำคำเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

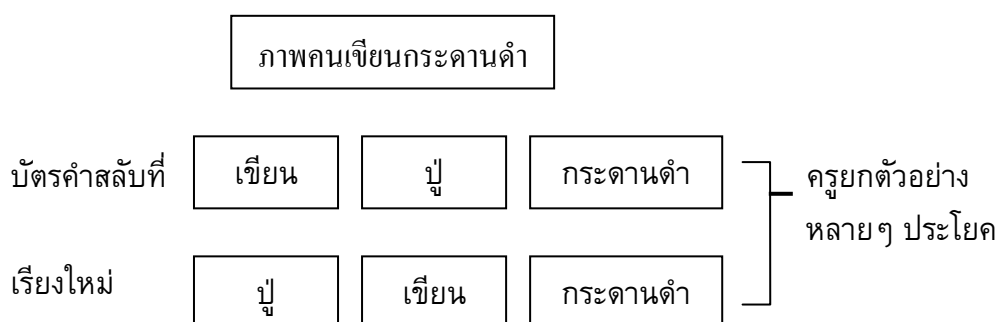
สาระการเรียนรู้

1. การเรียงคำในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
2. การเขียนคำศัพท์ลงในช่องว่างของประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้

คำศัพท์ หนังสือพิมพ์ ไอศกรีม สะอาด ฟุตบอล แมว ต้นไม้

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ครูให้นักเรียนทบทวนดูบัตรภาพ หนังสือพิมพ์ ไอศกรีม สะอาด ฟุตบอล แมว ต้นไม้ โดยอ่านท่าภาษามือเป็นกลุ่ม
2. ครูติดบัตรคำ หนังสือพิมพ์ ไอศกรีม สะอาด ฟุตบอล แมว ต้นไม้ ทีละคำไว้บนกระดานดำ และอ่านเป็นท่าภาษามือแต่ละคำให้นักเรียนดู
3. แบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่ม ครูแจกซองส่วนประกอบของคำ ให้แต่ละกลุ่มออกมาเรียงเป็นคำบนกระดานดำ ร่วมกันตรวจผลงาน
4. ครูอธิบายการนำคำ 2 คำขึ้นไปมาเรียงให้เป็นประโยคที่มีความหมาย พร้อมยกตัวอย่างประกอบ เช่น

5. ให้นักเรียนฝึกเรียงคำตามตัวอย่างในข้อ 4 โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาเรียงคำ จากประโยคที่กำหนดให้ (ดูภาพประกอบ) ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง เช่น

1. หนังสือพิมพ์ อ่าน พ่อ	2. ไอศกรีม น้อง กิน
_____	_____
3. ความสะอาด ทำ พี่สาว	4. ฟุตบอลเตะ เขา
_____	_____
5. แมว ปลา กิน	6. ต้นไม้ ปลูกร พ่อ
_____	_____

6. ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจผลงาน กลุ่มใดเรียงได้ถูกต้องให้เพื่อน ๆ ตบมือชมเชย แล้วไปติดที่บอร์ด และร่วมกันแก้ไขกลุ่มที่เรียงลำดับผิด

7. ทำแบบฝึกที่ 9

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกที่ 9

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การอ่านทำภาษามือเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนประโยค
3. สังเกตการเรียงคำศัพท์ในประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
4. สังเกตความสนใจ
5. ตรวจแบบฝึกที่ 9

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 เรื่อง การเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้ จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเรียงลำดับคำให้เป็นประโยคจากคำนั้น ต้องอาศัยความรู้ความสามารถในการใช้คำ การจัดลำดับความคิดให้เป็นระเบียบ ซึ่งการเรียงคำที่ถูกต้องจะทำให้การสื่อความหมายเข้าใจกันได้ถูกต้อง

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถนำคำเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. การเรียงคำในประโยคจากคำที่กำหนดให้
2. การเขียนคำศัพท์ลงในช่องว่างของประโยคจากคำที่กำหนดให้

คำศัพท์ หนังสือ นอน ไม้ โต๊ะ ว่ายน้ำ ข้าว ครู

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. นักเรียนดูบัตรคำจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ หนังสือ หนังสือ นอน ไม้ โต๊ะ ว่ายน้ำ ข้าว ครู แล้วให้นักเรียนแสดงอ่านคำศัพท์(ทำท่าภาษามือ) ตามบัตรคำ
2. ครูติดบัตรคำ หนังสือ นอน ไม้ โต๊ะ ว่ายน้ำ ข้าว ครู ที่ละคำไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนดูว่าคำใดเป็นบทประธาน บทกริยา และบทกรรม
3. แบ่งกลุ่มเป็น 3 กลุ่ม ครูแจกซองส่วนประกอบของคำ ให้แต่ละกลุ่มออกมาเรียงเป็นคำบนกระดานดำ ร่วมกันตรวจผลงาน
4. ครูอธิบายการนำคำที่มีความหมาย 2 คำขึ้นไปมาเรียงให้เป็นประโยคที่มีความหมาย

5. ให้นักเรียนฝึกเรียงคำตามตัวอย่างในข้อ 4 โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาเรียงคำ จากประโยคที่กำหนดให้ (รูปภาพประกอบ) ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง เช่น

1. นอน ฉัน
_____	2. ไก่ พ่อ เลี้ยง
_____
3. บนโต๊ะ อยู่ อาหาร
_____	4. ว่ายนํ้า เก่งมาก ฉัน
_____
5. ข้าว ลิง กิน ไม่
_____	6. ครู กระดาน ลบ
_____

6 ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจผลงาน กลุ่มใดเรียงได้ถูกต้องให้เพื่อนๆ ตบมือชมเชย แล้วไปติดที่บอร์ด และร่วมกันแก้ไขกลุ่มที่เรียงลำดับผิด

7. ทำแบบฝึกที่ 10

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกที่ 10

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การอ่านทำภาษามือเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนประโยค
3. สังเกตการเรียงคำศัพท์ในประโยคจากคำที่กำหนดให้
4. สังเกตความสนใจ
5. ตรวจแบบฝึกที่ 10

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11 เรื่อง การเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเขียนประโยคในเรื่องที่มีความหมายเกี่ยวกับภาพได้ ทำให้สื่อความหมายระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสารตรงกัน

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถนำคำศัพท์เขียนลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. การเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
2. การเขียนประโยคลงในช่องว่างของประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้

คำศัพท์ ขนม รถจักรยานยนต์ นอน อาหาร ม้า ทวี

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ครูนำบัตรภาพ ขนม รถจักรยานยนต์ นอน อาหาร ม้า ทวี ติดไว้บนกระดานร่วมกันสนทนา แล้วให้นักเรียนอ่านภาพ (ทำท่าภาษามือ)
2. เล่นเกมทายคำโดยให้นักเรียนสลับกันออกมาแสดงท่าทาง และทายว่าเป็นคำใด
3. ครูติดบัตรคำ เช่น ขนม รถจักรยานยนต์ นอน อาหาร ม้า ทวี ทีละคำไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนอ่านคำศัพท์ (ทำท่าภาษามือ) ตามบัตรคำ
4. ครูชูบัตรคำแต่ละคำ และอ่านเป็นท่าภาษามือแต่ละคำให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนชี้ภาพตรงกับที่ครูอ่านบัตรคำ
5. ครูนำภาพ เช่น คุณย่าทำขนมอร่อย พ่อขี่รถจักรยานยนต์ แมวนอนหลับ พี่ทำอาหาร เขาชิม้ำสีน้ำตาล เด็กดูทีวี ติดไว้บนกระดานดำ ชักถามเกี่ยวกับภาพ (ทำท่าภาษามือ) ตามบัตรภาพ
6. นักเรียนออกมาเขียนประโยคบนกระดานดำ ตามรูปภาพที่กำหนดให้ทีละคน ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจประโยคจากรูปภาพ ร่วมกันแก้ไขประโยคที่ผิดและเฉลยประโยคที่ถูกต้อง
7. นักเรียนอ่านประโยคที่ถูกต้องแล้วคัดประโยคลงสมุด
8. ทำแบบฝึกที่ 11

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกที่ 11

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การอ่านทำภาษามือเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนคำ
3. สังเกตการเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้
4. สังเกตความสนใจ
5. ตรวจแบบฝึกที่ 11

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12 เรื่อง การเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้ จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การนำคำมาผูกประโยคได้ แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการคิดและการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรได้รับการฝึกฝนการเขียนประโยคให้มาก เป็นวิธีช่วยออกมาเป็นภาษาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถนำคำศัพท์เขียนลงในช่องว่างของประโยคได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. การเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้
2. การเขียนประโยคลงในช่องว่างของประโยคจากคำที่กำหนดให้

คำศัพท์ บุหรี่ เต็น นั้ง ของฉัน อย่า ใคร

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ทบทวนประโยคที่เรียนไปแล้ว การอ่านประโยคเป็นเป็นรายบุคคล จากแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11
2. ครูติดบัตรคำ บุหรี่ เต็น นั้ง ของฉัน อย่า ใคร ทีละคำไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนอ่านคำศัพท์ (ทำภาษามือ) ตามบัตรคำ
3. ครูชูบัตรคำแต่ละคำ และอ่านเป็นทำภาษามือแต่ละคำให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนชี้ภาพตรงกับที่ครูอ่านบัตรคำ
4. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้ เช่น
 - บุหรี่ _____
 - เต็น _____
 - นั้ง _____
 - ของฉัน _____
 - อย่า _____
 - ใคร _____

5. นักเรียนแต่ละกลุ่มเสนอผลงานโดยการอ่านประโยคให้เพื่อนๆ ฟังแล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็น กลุ่มใดเขียนประโยคได้ถูกต้อง ครูให้นักเรียนชมเชย ปรบมือ และช่วยกันแก้ไขกลุ่มที่เขียนผิด

6. นักเรียนอ่านประโยคที่ถูกต้องแล้วคัดประโยคลงสมุด

7. ทำแบบฝึกที่ 12

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. แถบประโยค
4. แบบฝึกที่ 12

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การอ่านทำภาษามือเป็นคำ
2. สังเกตการเขียนคำ
3. สังเกตการเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้
4. สังเกตความสนใจ
5. ตรวจแบบฝึกที่ 12

ภาคผนวก ฅ.

คู่มือการใช้แบบทดสอบ

แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

คู่มือการใช้แบบทดสอบ

ลักษณะทั่วไปของแบบทดสอบ

แบบทดสอบแบ่งออกเป็น 4 ฉบับ

- ฉบับที่ 1 สามารถเลือกคำตอบลงในช่องว่างของประโยคได้ใจความสมบูรณ์ จำนวน 10 ข้อ
- ฉบับที่ 2 สามารถเขียนเรียงลำดับคำใหม่จากคำที่กำหนดให้เป็นประโยคที่มีความหมาย จำนวน 10 ข้อ
- ฉบับที่ 3 สามารถเขียนบรรยายภาพ โดยเขียนเป็นประโยคจากคำที่กำหนดให้เป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จำนวน 10 ข้อ
- ฉบับที่ 4 สามารถนำคำที่กำหนดให้เขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน จำนวน 10 ข้อ

ความมุ่งหมายของแบบทดสอบ

แบบทดสอบนี้สร้างขึ้น เพื่อวัดความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้แบบฝึกการเขียนตามโครงสร้างประโยค

การเตรียมการก่อนทดสอบ

1. ผู้ดำเนินการทดสอบต้องศึกษากระบวนการทดสอบให้เข้าใจก่อนทำการทดสอบ
2. เตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอบ รวมทั้งแบบทดสอบความสามารถในการเขียนประโยค

กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน

- ฉบับที่ 1 เขียนคำตอบลงในช่องว่างของประโยค มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เขียนคำได้ถูกต้อง	ได้ 1 คะแนน
เขียนคำผิดหรือไม่ถูกต้อง	ได้ 0 คะแนน
- ฉบับที่ 2 เขียนเรียงลำดับคำเป็นประโยคที่มีความหมาย มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เขียนเป็นประโยคได้ถูกต้อง สมบูรณ์	ได้ 1 คะแนน
เขียนเป็นประโยคไม่ถูกต้อง ไม่สมบูรณ์	ได้ 0 คะแนน
- ฉบับที่ 3 เขียนเป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วนจากภาพ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เขียนเป็นประโยคได้ถูกต้อง สมบูรณ์	ได้ 1 คะแนน
เขียนเป็นประโยคไม่ถูกต้อง ไม่สมบูรณ์	ได้ 0 คะแนน

ฉบับที่ 4 เขียนเป็นประโยคจากคำที่กำหนดให้เป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน

มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เขียนเป็นประโยคได้ถูกต้อง สมบูรณ์ ได้ 1 คะแนน

เขียนเป็นประโยคไม่ถูกต้อง ไม่สมบูรณ์ ได้ 0 คะแนน

แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

ฉบับที่ 1 สามารถเลือกคำเติมลงในช่องว่างของประโยคได้ใจความสมบูรณ์
คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X ทับตัวอักษร หน้าคำตอบที่ถูกต้อง (ข้อละ 1 คะแนน)

1. _____ วายน้ำ
 - ก. ปลา
 - ข. หมา
 - ค. ผีเสื้อ

2. ดวงอาทิตย์ _____
 - ก. หนึ่ง
 - ข. ยี่สิบ
 - ค. ซี่น

3. พ่อ _____ นอน
 - ก. ทำ
 - ข. ตื่น
 - ค. อ่าน

4. _____ สอนหนังสือ
 - ก. แก้ว
 - ข. ครู
 - ค. รถจักรยาน

5. พี่ _____ หัวเราะ
 - ก. หลายตัว
 - ข. ของฉัน
 - ค. ตัวใหม่

6. เด็กดีขยันเรียน _____
- ก. ทำงาน
 - ข. หนังสือ
 - ค. ต้นไม้
7. น้องถอด _____
- ก. ถุงเท้า
 - ข. กระเป๋า
 - ค. แก้วน้ำ
8. พ่อ _____ เป็นทหาร
- ก. ไม่มี
 - ข. ไม่ทำ
 - ค. ไม่ได้
9. อาหารของแมว คือ _____
- ก. อะไร
 - ข. ใคร
 - ค. ที่ไหน
10. _____ เดินชิตซ้าย
- ก. ผลไม้
 - ข. เสื้อ
 - ค. กรรณา

16. บนโต๊ะ วาง อยู่ แก้วน้ำ

17. ผลไม้ ไม่ชอบ แม่ กิน

18. บ้าน อยู่ ที่ไหน ของเธอ

19. เดิน ลัด ห้าม สนาม

20. โปรด ปลุก ต้นไม้ ช่วยกัน

ฉบับที่ 3 ตอนที่ 1 สามารถเขียนบรรยายภาพ โดยเขียนเป็นประโยคจากคำ
ที่กำหนดให้เป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรียงคำที่กำหนดให้ เขียนเป็นประโยคตรงกับความหมายของภาพ
ที่กำหนดให้ (ข้อละ 1 คะแนน)

21.

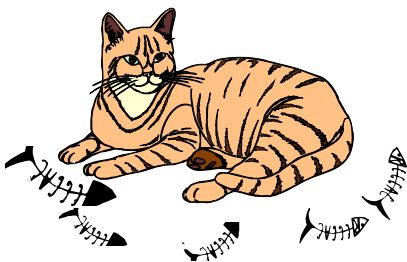
_____ วิ่ง

22.

_____ อ่าน _____

23.

_____ กิน _____ หลายตัว

24.

ทำไม _____ แตก

25.

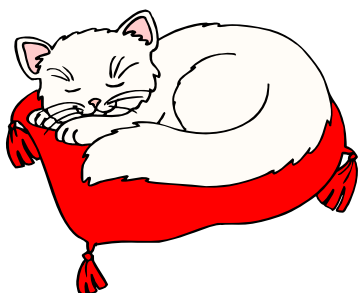

อย่า _____ ตื่น _____

ฉบับที่ 3 ตอนที่ 2 สามารถเขียนบรรยายภาพ โดยเขียนเป็นประโยคจากคำ
ที่กำหนดให้เป็นประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนประโยคที่สมบูรณ์ จากภาพที่กำหนดให้ (ข้อละ 1 คะแนน)

26.

_____ นอน

27.

พี่ _____

28.

_____ ของฉัน _____

29.

_____ อะไร

30.

ห้าม _____

ฉบับที่ 4 ตอนที่ 1 สามารถนำคำที่กำหนดให้เขียนเป็นประโยค 2 ส่วน
และ 3 ส่วน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเป็นประโยค 2 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ (ข้อละ 1 คะแนน)

ประโยค 2 ส่วน

31. _____ เดิน

32. ผีเสื้อ _____

33. พ่อ _____

34. ฉัน _____

35. _____ ยืน

ฉบับที่ 4 ตอนที่ 2 สามารถนำคำที่กำหนดให้เขียนเป็นประโยค 2 ส่วน
และ 3 ส่วน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเป็นประโยค 3 ส่วน จากคำที่กำหนดให้ (ข้อละ 1 คะแนน)

ประโยค 3 ส่วน

36. _____ _____ รองเท้า

37. วัว _____ _____

38. _____ _____ ต้นไม้

39. นักเรียน _____ _____

40. _____ _____ จักรยาน

ภาคผนวก ญ.

ข้อมูลประวัติทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

จงกรอกข้อความต่อไปนี้ โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ○ ตามความเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง

2. ระดับการได้ยิน

ข้างขวา	ข้างซ้าย
.....98 เดซิเบล (dB).....98 เดซิเบล (dB).....

3. ระดับสติปัญญา ปกติ ไม่ปกติ อื่นๆ.....

4. อื่นๆ

.....

.....

.....

ผู้ให้ข้อมูล ญาติ ปัญจานนท์
(นางญาติ ปัญจานนท์)

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

จงกรอกข้อความต่อไปนี้ โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ○ ตามความเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง

2. ระดับการได้ยิน

ข้างขวา	ข้างซ้าย
.....100 เดซิเบล (dB).....100 เดซิเบล (dB).....

3. ระดับสติปัญญา ปกติ ไม่ปกติ อื่นๆ.....

4. อื่นๆ

.....

.....

.....

ผู้ให้ข้อมูล ญาติ ปัญจานนท์
(นางญาติ ปัญจานนท์)

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

จงกรอกข้อความต่อไปนี้ โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ○ ตามความเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง

2. ระดับการได้ยิน

ข้างขวา	ข้างซ้าย
.....103 เดซิเบล (dB).....102 เดซิเบล (dB).....

3. ระดับสติปัญญา ปกติ ไม่ปกติ อื่นๆ.....

4. อื่นๆ

.....

.....

.....

ผู้ให้ข้อมูล ญาณี ปัญจานนท์
(นางญาณี ปัญจานนท์)

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

จงกรอกข้อความต่อไปนี้ โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ○ ตามความเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง

2. ระดับการได้ยิน

ข้างขวา

ข้างซ้าย

.....97 เดซิเบล (dB).....

.....77 เดซิเบล (dB).....

3. ระดับสติปัญญา ปกติ ไม่ปกติ อื่นๆ.....

4. อื่นๆ

.....

ผู้ให้ข้อมูล ญาณี ปัญจานนท์
 (นางญาณี ปัญจานนท์)

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

จงกรอกข้อความต่อไปนี้ โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ○ ตามความเป็นจริง

1. เพศ ○ ชาย หญิง

2. ระดับการได้ยิน

ข้างขวา

ข้างซ้าย

.....100 เดซิเบล (dB).....

.....100 เดซิเบล (dB).....

3. ระดับสติปัญญา ปกติ ○ ไม่ปกติ ○ อื่นๆ.....

4. อื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ผู้ให้ข้อมูล ญาติ ปัญจานนท์
(นางญาติ ปัญจานนท์)

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

จงกรอกข้อความต่อไปนี้ โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ○ ตามความเป็นจริง

1. เพศ ○ ชาย หญิง

2. ระดับการได้ยิน

ข้างขวา

ข้างซ้าย

.....110 เดซิเบล (dB).....

.....110 เดซิเบล (dB).....

3. ระดับสติปัญญา ปกติ ○ ไม่ปกติ ○ อื่นๆ.....

4. อื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ผู้ให้ข้อมูล ญาติ ปัญจานนท์
(นางญาติ ปัญจานนท์)

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

จงกรอกข้อความต่อไปนี้ โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ○ ตามความเป็นจริง

1. เพศ ○ ชาย หญิง

2. ระดับการได้ยิน

ข้างขวา	ข้างซ้าย
.....95 เดซิเบล (dB).....92 เดซิเบล (dB).....

3. ระดับสติปัญญา ปกติ ○ ไม่ปกติ ○ อื่นๆ.....

4. อื่นๆ

.....

.....

.....

ผู้ให้ข้อมูล ญาติ ปัญจานนท์
(นางญาติ ปัญจานนท์)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล	นายพนัส นาคบุญ
วันเดือนปีเกิด	26 พฤศจิกายน 2523
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	297/66 ถนนพิชัยสงคราม ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม พิษณุโลก
สถานที่ทำงาน	โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม พิษณุโลก
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2542	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพุทธชินราชพิทยา
พ.ศ. 2546	ครุศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยม อันดับ 2) สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม
พ.ศ. 2550	การศึกษามหาบัณฑิต (เอกการศึกษาพิเศษ สาขาการเรียนรวมฯ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร